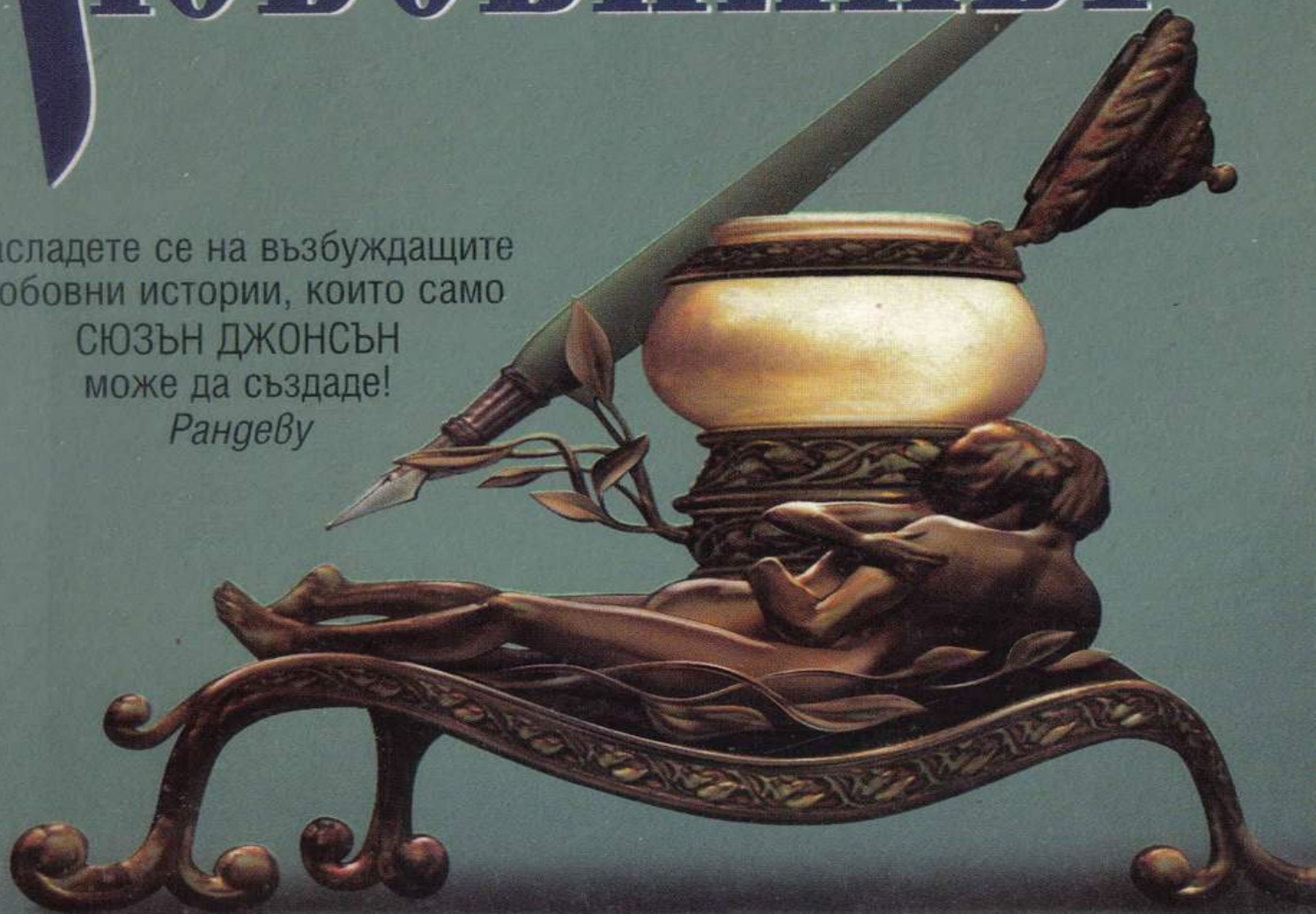

СЮЗЪН ДЖОНСЪН ЛЮБОВНИКЪТ

Насладете се на възбуждащите
любовни истории, които само
СЮЗЪН ДЖОНСЪН
може да създаде!
Рангеву

СЮЗЪН ДЖОНСЪН ЛЮБОВНИКЪТ

Превод: Красимира Матева

chitanka.info

„Скъпи читатели,

Дочух клюката. И кой ли в Лондон не я е чул? Но мен не ме интересуваше дали неуловимата Венера Дюрас ще предпочете някой от многобройните си ухажори. Все пак аз имах предостатъчно любовници, изпълнени с желание да ми доставят удоволствие. И тогава се сблъсках с нея. Буквално. Тя беше очарователна, най-прелестното същество, което съм виждал. Разбрах, че трябва да бъде моя. Но тя бе чувала за моята репутация и ме смяташе за развратник. Когато я поканих да отиде с мен на едно парти, тя ме отряза, без да се церемони.

Ваш Джак Фицджералд, маркиз Редвърс“

ПЪРВА ГЛАВА

Кристъл Палас

Лондон, май 1851 г.

Маркиз Редвърс зърна Сара Палмър и леля й, лейди Талиен, преди да го видят те, и побърза да се отдалечи. Тълпата, дошла на Световното изложение, му осигуряваше необходимото прикритие. Четиридесетте хиляди ежедневни посетители създаваха истинска блъсканица под стъклените сводове на Пакстън. Забърза из навалищата, без да обръща внимание на изложените стоки. Единствената му грижа беше да се отдалечи колкото може повече от двете дами. Сара му бе хвърлила око и това винаги бе достатъчен повод за бягство от негова страна, а леля й Белла, една от многобройните му любовници, напоследък бе започнала да предявява изисквания. Определено бе време да си плюе на петите, не само сега, а и в бъдеще.

Маркиз Редвърс хвърли поглед през рамо, но като не забеляза наоколо издайническите розови пера на бонето, си отдъхна. Реши следващия път, когато срещне двете Палмър, ясно да им даде да разберат, че не могат да разчитат на него. Не искаше да го прави днес. Чувстваше се дяволски изморен след двете изпълнени с жени и пиршества нощи. И ако Сара Палмър не разбираше, че той нямаше намерение да се жени, поне засега, леля й със сигурност бе наясно с този факт, както и цялото висше общество.

Обърна се напред, но очевидно бе закъснял, защото се блъсна в някаква дама, която четеше брошура. Тя залитна назад, а изненаданият й вик бе погълнат от шумотевеицата. Младият мъж реагира инстинктивно, като я хвана за ръката и я дръпна силно към себе си; в противен случай и двамата щяха да паднат. Непознатата отвори широко очи от интимния допир с мускулестата му гърд и силните бедра. Изумена, тя вдигна поглед към тъмните очи, които на свой ред се вторачиха с интерес в лицето й.

Беше прелестна — със златни коси, ослепителна, с очертани с ювелирна точност чувствени форми — и въпреки двете безсънни, изпълнени с разврат нощи, сетивата на маркиза се пробудиха напълно.

— Простете — промълви той с приглушен, очарован тон.

— Простено ви е.

В думите ѝ долови известна резервираност.

Но не я пусна. Пищната ѝ гръд, добре оформените бедра и големите очи бяха прекалено интригуващи.

— Французойка ли сте?

— Пуснете ме, ако обичате.

Сега вече гласът ѝ прозвуча хладно.

Въпреки разпътния си живот, той си оставаше джентълмен; пусна я и отстъпи крачка назад. Но хвърли поглед на брошурата, която държеше непознатата. Машината на корицата представляваше внушителен конгломерат от газови лампи и огледала. Точно същото съоръжение бе изложено пред тях, от двете страни на операционна маса.

— Мислех да купя десетина от тези — отбеляза той, като посочи усмихнато към брошурата.

Изненадата ѝ бе очевидна.

— За болницата, за моите наематели — добави той.

— Трябва да имате много голямо болнично заведение.

Тя беше нащрек. Никога досега не беше виждал подобно изражение у някоя жена; добре известен факт бе умението му да се харесва на нежната половина на света.

— Само по едно малко във всяко имение — продължи да импровизира маркизът.

Предпазливостта изчезна от погледа ѝ и бе заменена от искрица интерес.

— Лекари ли сте наели, или само медицински сестри? Забелязала съм, че сестрите често...

Тук тя се оживи искрено. Той я поведе нататък, като отговаряше на потока от въпроси така, че поощряваше още повече страстния ѝ интерес в тази странна област, свързана с грижите за пациентите. Младият мъж бе безкрайно чаровен, но това бе резултат от огромната му практика.

„Дали е така оживена и в леглото?“ — запита се той, като опитваше да намери начин да научи лично отговора на този въпрос. И ако покупката на десетина от тези съоръжения щеше да вкара тази ослепителна жена в леглото му, нямаше да пожали парите.

Покани я на вечеря, нещо съвсем скромно, на което щели да присъстват само роднини, измисли набързо той. Очевидно колебанието ѝ бе породено скоро от чувство за благоприличие, отколкото от липса на интерес.

— Може би познавате леля ми, лейди Маркъм.

И облеклото, и маниерите ѝ показваха, че принадлежи към неговия свят. А той знаеше какви са изискванията на протокола в такъв случай.

— Баща ми я познава — отговори младата жена. — Нейният съпруг посредничи при воденето на преговорите между Гърция и Турция.

— Баща ви ли?

— Паша Дюра.

— Ааа... борецът за свобода. — Паша Дюра бе служил известно време в правителството на Гърция; името му беше добре известно в Европа. — Бих могъл да изпратя карета, която да ви вземе в девет.

— Леля ви ще бъде ли там?

Дори ако трябваше да я измъкне насила от леглото.

— Да — отговори маркизът.

— Добре тогава... би ми било приятно. — Усмивката ѝ засенчи осветлението за операционното помещение. — Името ми е Венера.

„Съвършено подбрано — помисли си той. — Интересно дали е наследила и любовните наклонности на богинята.“

— Аз съм Джак Фицджереймс.

— Маркиз Редвърс! — произнесе с отвращение тя. — Страхувам се, че тази вечер съм заета. Извинете ме.

И като се обърна рязко, тръгна надясно.

Но младият мъж не се боеше от предизвикателствата. Очевидно тя възнамеряваше да остане в Лондон поне още две седмици. Следователно разполагаше с достатъчно време да я прелъсти, реши маркизът, като я проследи с поглед, докато се изгуби сред тълпата.

— Нова звезда ли си намери? — Нед Дарлингтън намръщи саркастично чело, когато маркизът се приближи до експозицията на Турция. Все още стоеше покрай стъкления шкаф с оръжия, които бяха дошли да разгледат. — Руса ли е или руса?

Джак присви очи.

— Откъде, по дяволите, знаеш?

— От колко време се познаваме? — попита снизходително барон Дарлингтън.

— Достатъчно дълго, очевидно. — На лицето на маркиза бавно се появи усмивка. — Но тази е наистина великолепна.

— Нима всички не са великолепни?

Джак се усмихна още широко.

— Колко циничен си, Нед, докато аз съм просто очарован.

— Несъмнено слабостта ти към дамите обяснява до голяма степен успеха ти сред тях.

— Наистина ги харесвам. Това не е тайна. — Тъмните му вежди се раздвижиха изразително. — Дамата се нарича Венера.

— Колко на място само, като се има предвид репутацията ти на расов жребец.

— По-скоро обещаващо.

— И кога те очаква в леглото си?

— Тъй като ме отрязва най-безцеремонно, вероятно ще ми бъдат необходими няколко дни, докато стигна дотам.

Баронът се изхили.

— Да не би да губиш почва под краката си?

— Тя е френцужойка.

— И явно не знае за таланта ти да доставяш удоволствие на дамите.

Усмивката на Джак разкри белите му зъби.

— Явно знае, и точно там е проблемът.

— Значи ще трябва да й промениш мнението.

— Точно това си мислех и аз.

— Францужойките знаят какво искат. Може би ти не си неин тип. Помислил ли си за това?

— Бъбрихме си много приятно, преди да научи името ми.

— Заедно с порочните ти наклонности. — Нед сви рамене. — Ако се прави на толкова добродетелна, по-добре не си губи времето с

нея.

— Но аз искам.

— Искаш да превземаш непревземаеми крепости? И откога?

— Нищо не е непревземаемо — промълви маркизът.

Приятелят му го изгледа замислено.

— Подобен коментар почти изисква да се обзаложим... и ако не познавах непогрешимия ти талант на прелъстител, щях да рискувам парите си.

— Тя просто трябва да ме опознае добре — заяви с обезоръжаваща усмивка Джак Фицджеймс.

— Очаквам да го направи. Случвало ли се е някоя жена да ти откаже?

— Досега не.

Макар да бе решил мъдро да не се обзалага за изхода на новата прелъстителска кампания на маркиза, Нед развеселено разказа историята за отказа на дамата на неколцина приятели. Повечето от тях обаче не бяха толкова предпазливи или проницателни като него. А може би просто за тях бе назрял моментът да направят някакъв скандален залог. Тази вечер маркизът бе предшестван навсякъде от клюката за Венера Дюра, а когато влезе в Брукс, книгата за облозите бе запълнена с наистина екстравагантни облози. Той беше наясно с каква бързина се разпространяваше всяка клюка из висшето общество, затова прие невъзмутимо закачките и коментарите. Но обърна внимание на факта, че някои бяха заложили парите си на дамата — заради способността ѝ да отбива авансите.

Маркизът прекара голямата част от вечерта в игра на карти и, както обикновено, печелеше. Междувременно изпи забележително количество алкохол, нещо, с което бе прочут, като отбиваше опитите да бъде разискван интереса му към мис Дюра. Но късно същата вечер, когато всички обърнаха по няколко чаши, дискретността и тактът изчезнаха.

— Тази вечер тя е на бала на херцогиня Гровланд — отбеляза един от неговите компаньони и повдигна закачливо вежди. — Ти защо не си там?

— Вече изпусна вечерята — допълни с усмивка друг; липсата на интерес на маркиза към светските вечери бе добре известна.

— Ще играем ли или ще обсъждаме сексуалния ми живот? — изръмжа Джак, като вдигна очи от картите си и изгледа открито своите партньори.

— И двете — отговори бодро младият виконт Талмонт и даде знак на крупнето да му даде още една карта. — Знаеш ли, че недосегаемата мис Дюра през последните две седмици отказа на двама херцози и на неколцина графове? — И додаде, без да се смути от безизразния поглед на Джак. — Мислиш ли, че ти би се справил добре?

— Аз не ѝ предлагам титлата си, Алистеър. Надявам се, това е ясно на всички.

— Не е нужно да ни бъде ясно на нас, Редвърс. Но не те съветвам да споменаваш пред дамата веднага каква е природата на интереса ти към нея.

Лорд Халвърстън изгледа спортсменски насядалите около масата мъже.

— Аз не съм искал от никого съвет — промърмори маркизът, — но бих ти взел част от парите, ако това е най-доброто, което можеш да направиш.

И кимна към разпръснатите му върху зеленото сукно карти.

— По дяволите, Редвърс! — изръмжа Чарлз Гивънс. — Как успяваш да го правиш ръка след ръка?

— Просто имам късмет — отговори любезно Джак и прибра чиповете от средата на масата. — Или може би обръщаш прекалено голямо внимание на любовния ми живот и недостатъчно на твоите карти.

При следващите няколко раздавания всички, в различни стадии на опиянение, се съсредоточиха върху картите, но без особен резултат. Преди да бе изминал час маркизът спечели още двайсет хиляди. А след като погледна към стенния часовник, махна на един от лакеите и му поръча да донесе бутилка бренди. Събра печалбите си, подаде ги на друг прислужник, взе си довиждане и стана от масата, без да дава обяснения. Пое поръчаното бренди от ръката на появилия се в този момент на вратата лакей и затича надолу по стълбите.

Беше обещал на херцогиня Гровланд да отиде и да танцува с нея преди полунощ, и му оставаха само десет минути, за да изпълни обещанието си.

ВТОРА ГЛАВА

Тежкият стенен часовник в огромното фоайе на Гровланд Хауз точно биеше полунощ, когато маркиз Редвърс премина през отворената врата. Подаде бутилката бренди на икономата на Пеги, когото поздрави сърдечно.

— Не си прави труда да обявяваш името ми, Оливър — обясни той. — Ще се представя сам пред херцогинята.

— Както желаете, милорд — отговори сериозният иконом и устните му потрепнаха в сдържана усмивка. — Тя не мислеше, че ще пристигнете навреме.

— Нима не пристигам винаги навреме?

— Точно това казах и аз, милорд: „На лорд Редвърс може да се разчита“.

— Колко изгуби тя?

— Десет гвинеи, милорд — отговори с видимо удоволствие прислужникът.

— Само жените закъсняват винаги, а, Оливър?

— Така изглежда, сър. Ще желаете ли от обичайното си питие?

— След няколко минути, може би. И отново забравих проклетите си ръкавици.

— Бих могъл да ви осигуря един чифт, сър.

Джак поклати глава.

— Мразя тези проклетеници. Пеги няма да има нищо против.

— Сигурен съм, че няма да има нищо против, милорд. Тя ви смята за най-добрия танцьор сред висшето общество и ще й бъде много приятно да танцува с вас, със или без ръкавици.

— Е, в такъв случай отивам да изпълня дълга си към моята кръстница — обяви с широка усмивка на лицето младият мъж.

— Много добре, сър.

Икономът се поклонил безупречно и проследи с поглед как човекът, към когото неговата работодателка изпитваше огромна привързаност, се приближава до стълбището и се изкачва към горния

етаж. После щракна с пръсти към един от своите подчинени, за да му даде знак да се погрижи да занесат на младия мъж от любимото му шампанско.

Маркиз Редвърс застана на вратата на балната зала и заоглежда гостите, които се въртяха под звуците на валса, кристалните полилеи, осветяващи позлатеното помещение, блясъка на бижутата, шумоленето на копринените бални рокли и пищните шапки, украсени с пера и цветя, сатененото сияние на голите рамене и деколтета... накратко, цялото величие и показан блясък на висшето общество.

Един по един гостите също забелязваха появата на застаналия на прага впечатляващо красив млад маркиз. Забележителната му височина се приписваше на кръвната връзка на рода Фицджереймс с Чарлз II. Мургавата му красота обаче идваше несъмнено от семейството на майка му. Родът Деланси имаше съществен принос за разкрасяването на аристократичните английски родове още от времето на нашествието на норманите. Безупречната ръка на личния шивач на Джак проличаваше по това, колко точно финият вълнен плат на вечерния тоалет обгръщаше стройното му мускулесто тяло. Пренебрегвайки последната дума на модата, младият мъж бе гладко избръснат, а бронзовата кожа свидетелстваше за страстта му към спорта. Но онова, което привличаше най-силно вниманието и го отличаваше ярко от останалите, бяха неговите очи. Той имаше цигански очи, черни като абанос, чувствени, магнетични. Някои твърдяха, че имал свойството да надниква с тях направо в душата на човек. Онези, които го познаваха обаче, виждаха много често в тях дяволити, смеещи се светлинки.

— Скъпи! Ти все пак дойде!

Ликуващият глас на херцогинята се издигна над затихващите разговори, тъй като вече всички погледи бяха насочени към скандалния млад лорд. Пеги Хекстън прекоси балната зала протегнала напред ръце, със сияйна усмивка на силно начервеното си лице. В младостта си херцогинята бе прочута с хубостта си и бе запазила навика да се гримира ярко според модата на своето поколение. Косата ѝ бе силно къносана, и макар снагата ѝ вече да не бе гъвкава както преди, тя бе запазила любовта си към живота и посрещаше с ентузиазъм всеки нов ден.

— Как бих могъл да стоя далеч от теб? — отговори Джак, като пое протегнатите ѝ ръце и ѝ се усмихна топло. — Когато свирят

любимия ми валс?

— Всеки валс ти е любим, сладкото ми момче — отвърна безгрижно неговата кръстница и го поведе към дансинга. — И сега, след като вече си тук, най-после ще имам приличен партньор за танците.

Преди да плени сърцето на херцога, Пеги Хекстън се бе изявявала на сцената. След смъртта му преди доста години, и благодарение на своето богатство, тя можеше да има всеки мъж, когото пожелае, но не се бе омъжила повторно. Твърдеше, че предпочита свободата си. Джак обаче знаеше, че бракът ѝ бе изграден върху основата на любовта, и макар той самият да нямаше представа какво означава всъщност това, ѝ завиждаше за преживяното блаженство.

— Възнамерявам да не те пусна доста дълго време — предупреди го тя, след като затанцуваха под звуците на валса.

— Аз съм дошъл, за да бъда твой роб, скъпа — намигна ѝ дяволито маркизът. — Можеш да ми нареждаш каквото пожелаеш.

— Ами ако ти наредя да изгладиш отношенията си с мис Дюра? — попита лукаво тя.

— Ще го изпълня, разбира се. Но за какво е необходимо да го правя?

— Струва ми се, че ти е ядосана.

— Тя тук ли е?

Не я беше видял, но гостите бяха толкова много, че в това нямаше нищо чудно.

— Стоя до мен по време на вечерята. Тя е забележителна жена.

— Не съм сигурен, че този тон ми допада.

— Какво му има на тона ми?

— Ами звучи доста сватовнически. Мога да го разпозная наред рева на урагана.

„Или в последния ден на апокалипсиса“ — допълни наум той. Всеки опит за сватосване му действаше като видение от ада.

— Мили боже! Джак, тя наистина ти е лика-прилика. Венера също не желае да се жени. Трябваше да я чуеш по време на вечерята. Наистина е очарователна, но няма и капчица съмнение, че бракът изобщо не я интересува.

— Шегуваш ли се с мен? — попита младият мъж, след като направиха с безупречна точност двойно завъртане. — На света няма

нито една жена, която не желае да се омъжи.

— Тя няма да се съгласи с теб.

Това вече го заинтригува още по-силно. И без това не бе спирал да мисли за мис Дюра от мига, в който я бе срещнал. Но се съмняваше силно, че тя би се съгласила на някаква друга връзка извън нормалното ухажване. Той наистина се бе усъвършенствал изключително в изкуството да избягва брачния ритуал, но ако тя наистина нямаше желание да се омъжва, това щеше да направи връзката им още по-приятна.

Изобщо не поставяше под въпрос способността си да я убеди да станат близки приятели. Единственото неизвестно в случая бе точният момент, когато щеше да стане това.

— В такъв случай ще трябва да ме представиш. — Лицето му се озари от усмивка; познаваше добре слабостта на своята кръстница към хазарта. — Предполагам вече си заложила известна сума по този повод.

— Може би нещо дребно.

Погледна го и повдигна високо къносаните си вежди, с което му напомни за отдавна отминалите дни, когато се бе подвизавала на сцената.

— Надявам се, че не става дума за нещо повече от пони. Не мога да гарантирам бързи резултати.

— Или каквито и да било резултати, казват някои — промълви тя и го потупа игриво по рамото с ветрилото си.

Джак я погледна сериозно.

— Да не би да си заложила за дамата?

— Какво, ако съм го направила?

— Предателка.

Но усмивката му стигаше до ушите. Херцогинята направи закачлива физиономия.

— Не съм, разбира се. Достатъчно добре те познавам.

Но не добави, че красивата, интелигентна мис Дюра щеше да го накара да се поизпоти доста. Съвсем скоро щеше да се убеди и сам. Крайно време беше някой да окаже съпротива на всепобеждаващия чар на младежа. От друга страна, нетрадиционното поведение на Джак сигурно щеше да бъде като свеж полъх за младата дама.

Истината бе, че тя, разбира се, не можеше да устои на изкушението да сватоса двама толкова подходящи си млади хора.

Докато всички гости на херцогинята очакваха със затаен дъх срещата на маркиза и французойката, последната се наслаждаваше на вечерта, без да си дава сметка за цялото това вълнение. Тя обичаше да танцува, а по време на вечерята се бе сприятелили с добросърдечната си домакиня. Пеги Гровланд като че ли разбираше това, което оставаше непонятно за повечето богаташи, а именно, че бедните се нуждаят от уважение, съчувствие и шанс да заработват препитанието си, а не от поучения. Освен това херцогинята бе дарила щедра сума за последната благотворителна болница на Венера, която се изграждаше в Париж. В добавка бе предложила нейните хора да доставят на пристанището новото болнично оборудване, което Венера бе поръчала на Световното изложение. Това щеше да спести част от разходите по транспортирането.

По време на вечерята, когато една от гостенките се бе поинтересувала нелюбезно каква е причината да няма все още съпруг, херцогинята се бе изправила в нейна защита.

— Не обръщай внимание на Клара — бе прошепнала тя. — Тя позеленя от завист заради красотата ти.

Известно време бяха обсъждали предимствата и отговорностите на брака. Бяха единодушни, че ако една жена е богата собственичка, нямаше причина да се омъжва заради самото омъжване.

— Почакай, докато някой ти завърти главата — посъветва я възрастната дама. А когато Венера отбеляза, че това е малко вероятно, като се има предвид с колко мъже се е запознала вече и никой не бе успял да я развълнува, нейната домакиня намигна и отвърна: — Понякога се случва тогава, когато човек най-малко го очаква.

Балът бе открит и танците започнаха, а желаещите да танцуват с нея се трупяха на опашка. Но макар всички да бяха учтиви и внимателни, а някои и галантни до крайност, никой не докосна емоциите ѝ. В това обаче нямаше нищо чудно, тъй като никой мъж досега не бе успял да го направи. Понякога се бе питала да не би пълната ѝ липса на интерес в това отношение да се дължи на някакво отклонение в женствената ѝ природа. Но тази вечер се забавляваше много добре и ако поклонниците ѝ не събуждаха фантазиите ѝ, със сигурност ѝ доставяха удоволствие.

Малко след един часа кавалерът ѝ я заведе в помещението, където бе разположен бюфетът за гостите. Той я настани на една малка маса и предложи да донесе и на двамата по една чаша изстудено шампанско. Венера се облегна на позлатения стол и започна да повява лекичко с ветрилото, за да разхлади пламналите си бузи, като оглеждаше различните цветове сладолед, сервиран на най-близката шведска маса.

— Скъпи, донеси малко от ананасовия сладолед.

Щом чу гласа на херцогинята, младата жена се обърна, но усмивката замръзна на лицето ѝ, когато съзря събеседника на своята домакия.

— Върви, Джак, и спаси облога ми, както бе така мил да обещаеш да направиш. — Пеги Хекстън направи плавен жест с прекрасното си ветрило от слонова кост и коприна. — Изглежда и ти си загряла като мен — обърна се тя към Венера, като се отпусна грациозно на един от столовете до нея. — Добре ли се забавлява?

— Да. — Искаше ѝ се да добави: „Досега“, но в интерес на доброто възпитание се ограничи да каже: — Много. Музикантите ви са превъзходни.

— Танцуваш добре.

— Обичам да танцувам.

— В такъв случай трябва да танцуваш с Джак. Той е най-добрият.

— Предпочитам да не го правя.

— Но той е напълно безопасен, скъпа моя. А умението му ще ти достави огромно удоволствие. Винаги настоявам да идва на баловете ми, за да танцувам с него.

— Страхувам се, че по принцип избягвам мъже от типа на Редвърс.

— Съмнявам се, че познаваш човек като Джак. Хайде, скъпа, това е само един танц.

Дали щеше да бъде прекалено нелюбезно, ако откаже и сега? Нямаше ли да я помислят за прекалено сурова? Възможно ли бе всички клюки за маркиза да са верни?

— Ще видим — отговори уклончиво Венера.

Забеляза как херцогинята изгледа строго компаньона ѝ, който точно в този момент се върна с чашите шампанско, и го отпрати с жест.

Очевидно нямаше да ѝ бъде лесно да удържи поривите на своята упорита домакиня.

Доволна от извършените маневри, Пеги бе в добро настроение и възнагради младата жена с хумористични истории за някои от присъстващите. Когато Джак се върна със сладоледите, тя обясни:

— Точно разказах за престорено целомъдрената дъщеря на лейди Клара, която, слава богу, не можа да дойде тази вечер.

— Амин — додаде безгрижно маркиз Редвърс.

— Лейди Клара е хвърлила поглед на Джак заради дъщеря си.

И изгледа закачливо своя кръщелник.

— Пеги се забавлява с моето нещастие — отбеляза младият мъж, дръпна един от столовете до своята кръстница и седна.

— Все пак един ден ще трябва да се ожениш — заяви тя.

— Виждам, че си в настроение да ме измъчваш. Сигурен съм, че мис Дюра би предпочела някое друго забавление.

— Не е задължително.

Саркастичната ѝ усмивка го плени. Всъщност всичко в нея бе неустоймо, като великолепно творение на изкуството.

— В такъв случай, мили дами, смятайте, че съм на ваше разположение — предложи той.

— Дарих известна сума на болницата на мис Дюра — обяви внезапно херцогинята. — Ти имаш предостатъчно пари, Джак. Дай нещо за нейното благотворително дело.

Маркизът се усмихна.

— Това ми звучи повече като заповед, Пеги.

— Дяволски си прав. Ти си богат като Крез. Кажу ми колко ти трябва — нареди тя, като кимна на Венера.

— Това не е необходимо, наистина. Все пак благодаря, лейди Гровланд.

— Глупости — изсумтя възрастната дама. — Не е нужно да бъдеш учтива с Джак. Той обича прямите хора... като мен — добави тя и се усмихна широко, при което ружът на бузите ѝ се сгърчи. — И наистина трябва да финансираш тази болница.

— Защо не ви изпратя банков чек още утре сутринта — предложи маркизът, за да спаси Венера от по-нататъшни прояви на склонността на неговата кръстница да раздава команди.

— Погрижи се да бъде за солидна сума. — Херцогинята го удари леко по ръката с лъжичката си за сладолед.

— Да, Пеги. Приключи ли със заповедите?

— Покани мис Дюра на танц и няма да се обадя повече до края на вечерта.

— Е, на това предложение наистина не може да се откаже. — Младият мъж се усмихна на Венера. — Тъкмо на дансинга Пеги няма да може да се бърка.

— Но не завинаги — побърза да се противопостави тяхната домакиня.

— Поне за тази нощ.

Пронизващият му поглед имаше за цел да я накара да престане да се меси. Нямахше нужда от ничия помощ, за да покори която и да е жена.

— Имате ли нещо против, мис Дюра? — Изправи се и предложи ръката си на французойката. — Напомням ви, в името на собственото ни спокойствие през останалата част на нощта.

В очите му блеснаха дръзки огънчета.

Разбрала, че няма да може да излезе на глава с възрастната дама, Венера капитулира. Красотата на този човек бе в състояние да спре ударите на сърцето ѝ, и не само на нейното вероятно, така че танцът с него в никакъв случай нямаше да бъде мъчение.

— Основателна причина, лорд Редвърс — отговори тя. — Аз съм привърженичка на спокойствието.

Но в мига, в който докосна ръката му, осъзна, че не можеше и да става дума за спокойствие.

И двамата усетиха еднакво вълнение при този допир и пръстите му я стиснаха по-силно, отколкото бе възнамерявал да направи.

— Извинете — побърза да каже той, но не отпусна захвата.

Постави другата си длан под ръката ѝ и я издърпа от стола така, сякаш бе по-крехка и от лунен лъч.

За миг останаха съвсем близко един до друг, преди здравият разум да му припомни къде се намират. Отстъпи малка крачка назад и проговори с напълно нормален глас, колкото и да му струваше това:

— Каня ви на танц.

Херцогинята ги проследи усмихнато с поглед.

Лорд Редвърс почувства веднага тишината, която се възцари, щом стъпиха на дансинга.

Но само след секунда престана да усеща всички клюкари, воайори и комарджии, които вече пресмятаха печалбата или загубата си. Тя вдигна усмихнатото си лице към него. Истинска изкусителка. Джак го усети не само в най-очевидните места на тялото си. Почувства го като внезапен удар, като първичен чук от възбуда и вълнение, и ако Пеги не беше толкова самодоволна, още утре щеше да ѝ каже, че имаше абсолютно право по въпроса.

— Ти ме харесваш — прошепна с усмивка Венера и отметна леко уханните си коси.

— Бих отрекъл, ако можех.

— Ако интересът ти не беше толкова очевиден, искаш да кажеш.

Тя също бе самодоволна, но, странно, това нямаше значение за него.

— Едно от големите предимства на валса.

— Много добър танцор си — отбеляза спокойно младата жена, сякаш не чувстваше в корема си възбуждения му член, докато се плъзгаха по дансинга в прегръдките си. — Затова ли танцуваме само ние? — Краткото му колебание бе вече някакъв отговор. — Кажи ми. Аз не се паникьосвам лесно.

— Знаеш колко плитки са интересите на висшето общество.

— И?

— Не искам да се ядосаш отново.

— Отново ли?

Тонът ѝ не му се нравеше.

— Колко искаш да знаеш?

— Истината би ме задоволила.

Маркизът изруга на ум, като прехвърляше през мозъка си различните степени на истината.

— Има някакво обзалагане във връзка...

— С този танц? — Огледа се. Всички погледи действително бяха вперени в тях. — Чувствам се като на сцена.

— Имаш ли нещо против?

Устата ѝ се изкриви саркастично.

— Да бъде на сцената по принцип или да бъде там с теб?

— И едното, и другото, струва ми се.

— Зависи от степента на скандалност на въпросното обзалагане.
„Обзалагания“ — поправи я в ума си младият мъж; не беше забравил дългия списък в книгата с облозите в Брукс.

— Каза, че не си паникьорка. До каква степен?

Очевидното му неудобство я накара да се засмее.

— Боже мили, Редвърс, просто ми кажи. Или искаш да изгубиш солидна сума пари?

— Не, аз не участвам в залозите.

— Залози ли?

— Защо не поговорим за това на някое усамотено местенце, а не наред дансинга?

— Не желаяш да бъдеш поставен в неудобно положение пред цялото висше общество?

Животът, който водеше, отдавна го бе научил да не се вълнува от обсъждането и мнението на другите. Но дамата може би не беше толкова независима от тях.

— Да — излъга той. — Ако нямаш нищо против, бихме могли да се уединим в библиотеката на Пеги.

— Защото тези хора не четат и не биха дошли там ли?

Джак кимна.

— Усамотението ни е в кърпа вързано.

— А разумно ли е да оставам насаме с теб?

Думите ѝ бяха оцветени от едва забележим флирт.

— Не съм сигурен — отвърна честно той, макар винаги досега да бе гледал на почтеността като на нещо излишно в този род работи.

— В такъв случай ще трябва да бъда нащрек.

Облиза бавно с връхчето на езика пълната си долна устна и за момент маркизът се запита кой кого съблазняваше.

След като получи позволение за напускане на балната зала, той започна да прави широки кръгове, които ги отвеждаха постепенно към не така многолюдната част на дансинга. После я хвана за ръката и започна да си проправя път между застаналите встрани хора. Тя го следваше покорно, без да гледа към жадните погледи на наблюдателите. Щом се озоваха в коридора, заяви през смях:

— Ако някога се озова в горяща сграда, бих искала ти да ме изведеш от нея.

— Хората винаги се отдръпват от пътя ми.

Зави наляво, все така, без да изпуска ръката ѝ.

— Забелязах. Да не би да си известен със склонността си към насилие?

Той спря за секунда, защото бе помислил, че тя имаше намерение да каже „порок“ и се опитваше да измисли подобаващ отговор.

— Насилие ли? — повтори той, неспособен да проумее в първия момент. Но когато разбра, се усмихна доброжелателно. — Само ако ме предизвикат.

— Говориш също като брат ми. Той твърди, че е невинната страна във всичките си дуели.

— В Англия дуелите са забранени със закон.

— Моля те. Не съм ученичка.

Знаеше, че виконт Колридж току-що бе започнал дебати по този въпрос с лорд Ферърс в Брайтън.

— И тъй като нямам намерение да живея на континента — обясни с усмивка младият мъж, — дуелите не са за мен. Стигнахме.

Спря пред една врата, огледа коридора и едва тогава отвори и я дръпна в библиотеката.

Тя се осветяваше от превъзходен италиански газов полилей и малкия огън в камината. Тази светлина би била достатъчна за едно малко помещение, но се губеше в тази обширна стая с високи тавани. Всички ъгли тънеха в полумрак, тежките, тапицирани с кожа мебели придобиваха причудливи форми.

Маркизът постоя известно време до вратата; не знаеше как да действа с мис Дюра, толкова нехарактерни бяха чувствата, които го изпълваха. С всяка една от жените, които бе познавал досега, той щеше да избере най-тъмното местенце и най-мекия диван, и не след дълго щеше да се озове върху дамата. Вместо това попита любезно:

— Къде би желала да седнем?

И направи широк жест с ръка.

Близостта му породила неустойима тръпка, която се плъзна нагоре по гръбнака ѝ. Французойката се обърна, сякаш опитваше да определи коя бе причината за въпросното усещане. Не виждаше обяснение за него; нищо в миналото ѝ не можеше да послужи за ориентир.

— Ако искаш да сядаш — добави шепнешком той, и кой знае защо, думите му прозвучаха така, сякаш имаше предвид нещо съвсем друго.

В този момент пламъците в огнището се отразиха в дълбините на очите му. Той беше съвсем близо и младата жена не устоя на изкушението; протегна ръка и прокара пръсти по копринените черни косъмчета на дясната му вежда.

Той вдигна бавно длан. Бе разбрал, че може да я уплаши лесно, затова действаше съвсем предпазливо. Хвана леко китката ѝ, доближи я до устните си и залепи топлите си устни в нея.

Венера издаде приглушен, тих звук, и той го усети дълбоко в стомаха и в пламналите си слабини. Плъзна длан около кръста ѝ и я придърпа към тялото си.

Пълната тишина в стаята се нарушаваше единствено от дишането им: неговото, дълбоко и ритмично, нейното — леко неравномерно.

Той не я познаваше, не знаеше нищо за нея, освен че го бе смъмрила при първата им среща, затова действаше предпазливо. Сведе глава умишлено много бавно, за да ѝ даде възможност да промени намерението си, ако желае.

Когато устните им се докоснаха, когато лекият кадифен контакт бе регистриран от мозъците им, и двамата въздъхнаха, сякаш светът бе затрептял за момент около оста си и те бяха възприели тези прелестни колебания. Секунда по-късно ръцете ѝ се озоваха около врата му и тя се притисна в здравото му мускулесто тяло, подобна на уханна покана за удоволствие. Въпреки че никога, никога не си позволяваше такова нещо и знаеше много добре колко предпазлива трябва да бъде, когато има вземане-даване с човек с неговата репутация.

— Мисля, че това се дължи на одеколона ти — промълви тя, без да се отделя от устните му.

— Добре — прошепна в отговор той. — Тогава ще се изкъпя в него.

Младата жена се засмя, но смехът ѝ бе заглушен от целувката му. Когато след време повдигна глава, тя беше задъхана. Джак познаваше този звук, познаваше до съвършенство нюансите на женската възбуда. Плъзна ръка под коленете ѝ, вдигна я и я понесе към най-тъмния ъгъл и най-мекия диван. Постави я върху гладката като сатен кожа. Последва я веднага, тъй като тя не свали ръце от врата му.

— Имам нужда от още целувки — промълви тя.

И маркизът побърза да изпълни желанието ѝ.

Диванът беше широк и дълъг. На него имаше предостатъчно място и за двамата, но не и за обемните фусти и волани на роклята ѝ. През кратките мигове между целувките Венера се питаше дали не се е побъркала, след като прави всичко това в чужда къща с мъж, когото почти не познава. Ако досегашните ѝ ухажори не я бяха оставяли неизменно еднакво безчувствена, може би тази вечер щеше да бъде предпазлива. Но тя знаеше много добре колко редки са тези разгорещени чувства, какво чудо са те, и бе достатъчно освободена, за да си позволява това, което иска.

От години вече беше независима жена, която се ръководеше единствено от разума, и бе свикнала да взема сама своите решения. Но колкото и нетрадиционна да беше, единствено една драматична, трескава страст можеше да я накара да пренебрегне напълно скрупулите си. По едно време дори промълви:

— Може би не трябва...

И маркизът спря да разкопчава корсажа на роклята ѝ. Той беше винаги безупречен джентълмен, дори когато бе останал без дъх от възбуда. Но пулсирането между краката ѝ беше толкова силно, че тя не успя да издържи на плътското желание за повече от секунда, и заяви:

— Няма значение.

Протегна се да го целуне. Младият мъж си пое дълбоко въздух и продължи това, което бе започнал.

Вече я бе съблякъл по долна риза и чорапи, когато тя прошепна уплашено:

— Вратата!

Той реагира незабавно. Скочи с гъвкаво, грациозно движение на мускулестите си крайници. Напълно омаяна, носеща се в нещо като чувствен облак, тя го проследи с поглед, докато той превзе разстоянието до вратата и обратно за рекордно кратко време. Красотата му бе прекалено голяма, за да може да бъде описана с думи, от черната коса и изумително хубавото лице до стройното, спортно тяло и дългите мускулести крака.

Усмихнат се настани до нея, без да си дава сметка за трескавия ѝ поглед, или може би беше свикнал дотолкова с това, че вече не му правеше впечатление. Целуна я нежно по устните и прошепна:

— Сега си в безопасност.

— Или изложена на огромна опасност, зависи от гледната точка — промълви Венера и се усмихна.

— О, нищо подобно. Само на удоволствие.

И плъзна презрамката на долната ѝ риза надолу по рамото. Целуна закръглената гърд, пое зърното в устата си и го засмука.

Дъхът ѝ секна и когато успя най-сетне да диша отново, възкликна:

— Още...

Развърза с треперещи пръсти панделката на врата на долната риза, изпълнена с желанието да изпита отново същото усещане. Докосването на устните му запълзя надолу към пулсиращите ѝ слабини.

Джак свали долната ѝ риза с грациозен жест; стори ѝ се, че махна някакви прозрачни криле от раменете ѝ. Младата жена остана само по чорапи и жартиери.

Маркизът не знаеше колко още ще бъде в състояние да чака, дали сега щеше да може да продължи с любовната игра, когато тя вече бе гола и в очакване, подобна на сирена с бели като сметана бедра и подканяща усмивка. Само желязната воля бе задържала до този момент сладострастните напори. Беше готов да я обладва още на пода на дансинга.

— Свали си всичките дрехи — подкани го шепнешком францужойката, като въртеше неспирно хълбоци наляво-надясно; големите ѝ гърди потрепваха при всяко движение, погледът бе трескав и блестеше със смарагдови огънчета. — Ако нямаш нищо против — додаде тя.

Той бе частично съблечен, копчетата на ризата му бяха разкопчани, самото и вратовръзката — свалени, обувките — изритани под дивана.

— Риторичен въпрос, несъмнено — заяви с усмивка младият мъж и смъкна небесносините си тиранти надолу по раменете.

— Надявам се да е така.

Венера се завъртя на една страна, подпря глава на дланта си и започна да наблюдава с интерес действията му.

— Харесва ли ти да гледаш? — За първи път му дойде наум мисълта за наличието на други мъже пред него. Очевидно той не беше пръв, не и при положение, че страстта ѝ бе избухнала така експлозивно

и бързо, и погледът ѝ бе така подканящ. Странно за човек като него, но това заключение не му допадна. — Харесва ли ти?

Погледна я намръщено. Тя беше неустоима, както бе полегнала върху дивана, с разпусната по раменете ухання, гъста коса.

— В този момент определено ми харесва. — Помръдна леко и извивката на задника ѝ се очерта ясно на фона на тъмната кожена тапицерия. — Побързай...

— Ами ако не го направя?

— Не ставай темпераментен. Да не би да очакваше девственица?

Заля го вълна на досада, макар по принцип да бягаше от девствениците като дявол от тамян.

— Нали не си някоя срамежлива теменужка?

— Те надали са твоя тип. Това да не е първият ни скандал? — изви развеселено вежди Венера.

Тя бе истинско видение, чувствена, примамлива, от тези жени, които можеш да видиш само по картините. Определено негов тип.

— Прости ми. — Досъблече ризата си и я пусна на килима. — За момент изглежда си изгубих ума.

— Значи не се караме.

— Може би само ще се сборичкаме, веднага щом се отърва от тези дрехи.

— Ммм... прекрасна перспектива.

— Мога да ти обещаю и още нещо — заяви Джак с усмивка на сатир и заразкопчава панталоните си.

— Тук ли би трябвало да се изчервя, за да задоволя чувството ти за приличие?

Маркизът поклати глава; все още не можеше да си обясни защо бе реагирал така странно преди малко.

— Ти си съвършена, наистина. Говоря съвсем искрено.

— Нямах представа, че мошениците могат да бъдат искрени.

— Аз пък не знаех, че жените могат да бъдат искрени.

— В такъв случай и двамата ще научим по нещо тази нощ.

— Тогава това значи е урок? — пошегува се Джак и събу панталоните.

— Съмнявам се, че мога да те науча на каквото и да било. А и ти би се ядосал, ако опитам да го направя — добави игриво младата жена.

Той наклони на една страна глава и я изгледа.

— Ако съм в най-доброто си настроение, това би ми се сторило дяволски изкусително.

— Ти самият си изключително изкусителен, както си застанал пред мен в коприненото си бельо, а красивият ти буен penis е надигнал глава. — Той носеше къси гащета; китайската коприна покриваше само горната част на бедрата му и почти не криеше щръкналата издатина в областта на слабините. — Ела наблизко.

— Предполагам, че на света няма нито един мъж, способен да отклони подобна покана.

— Нито пък има много жени, които биха устояли на мъжествения ти чар.

Верен на доброто си възпитание и галантността, Джак отговори:

— Ще бъда доволен, ако ти не можеш да им устоиш.

— Не мога да кажа, че точно доволството е усещането, което търсех.

Сви показалец и го повика.

— Нещо трескаво ли имаш предвид?

— Колко си проницателен.

Тя беше абсолютно естествена и откровена. Искаше това, което желае, без да се церемони. След всички неискрени и престорени свенливи красавици, които бяха споделили леглото му и чиято сила бяха преструвките, тази жена бе наистина свеж полъх.

Маркизът тръгна към дивана и пъкна пръсти под ластика на гащетата си с намерението да ги събуе.

— Нека го направя аз.

Дрезгавият й нисък глас го погали като кадифе и увеличи дори още повече възбудата му.

Джак спря на сантиметри от дивана. Чувстваше се обзет от рядък делириум, който не му даваше покой, сякаш му беше за първи път. Ефектът, който му оказваше тази жена, го изнерви за момент; никога досега не бе изпитвал нещо повече от нетърпелива похотливост. Венера седна, погледна го изпод водопада от осеяните си със златни нишки къдрици и протегна ръка към мамещите очертания на възбудения му член. Дъхът на младия мъж секна и той започна да брои отзад напред от 1 000.

Опита да се отърси от усещането, че губи самоконтрол, като си напомни, че тя е просто една сред стотици други. Не му беше за първи

път. В този момент тя започна да смъква копринените му гащета и моментално го обзе отчаяното желание да потъне в нея, без повече ухажване и прелюдии.

— По-добре да го направя аз — заяви напрегнато той, като опитваше да се пребори с неспособността си да се въздържа повече.

Отдръпна ръцете ѝ с цялата любезност, на която бе все още способен.

— Нетърпелив си... добре. — Шепотът ѝ бе изпълнен с разбиране и одобрение, сякаш гледката на полетялата към пода бяла китайска коприна беше личен подарък. — В такъв случай няма да се налага да чакам.

Маркизът само това и чакаше. Секунда по-късно се озова между разтворените ѝ крака. Вече бе на път да проникне в нея, когато тя го натисна силно в гърдите и промърмори:

— За малко да забравя. Трябва да сложиш презерватив.

Неспособен да се владее повече, той не обърна внимание на думите ѝ, измести със сила ръката ѝ встрани и се намести между краката ѝ.

— Не! — извика Венера и го блъсна силно.

Най-после той осъзна за какво всъщност става дума. Бяха му необходими още две-три секунди, докато принуди тялото си да разбере и да въведе известен ред в мислите си. Накрая събра достатъчно въздух, за да промълви:

— Няма да свърша в теб.

— Това не е достатъчно.

Очите ѝ светнаха предизвикателно.

Джак изпълни дробовете си с въздуха, от който се нуждаеше толкова много.

— На мен може да се разчита напълно.

Щеше или да умре, или да експлодира, или да извърши нещо непростимо.

— Съжалявам, това също не е достатъчно.

Той смръщи вежди, изруга и се извъртя. Гърдите му се движеха бурно нагоре-надолу.

— Това да не е някаква скапана игричка? — попита разгорещено младият мъж.

— Никога ли не си чувал за презерватив? — сопна се тя, не помалко от него изнервена от прекъсването на удоволствието. — Мъж като теб, който чука всичко, което се изпречи пред погледа му!

— Ами ти каквато си разгонена... Учудвам се, че не си носиш презерватив.

— Върви по дяволите! — На двацет и пет годишна възраст тя бе видяла достатъчно от света, за да се чувства равна на всички. Освен това бе отгледана в семейство, което не се боеше от предизвикателствата. Надигна се, седна и посегна към долната си риза. — Трябваше да се досетя, че човек като теб мисли единствено за собственото си удоволствие. Егоцентрично копеле.

— Но не толкова егоцентрично като теб. И двамата можехме да достигнем до оргазъм без никакви проблеми. Още преди десет години овладях майсторството да излизам навреме.

Младата жена изпръхтя.

— Съмнявам се. — Пъхна главата и ръцете в долната си риза. Бродираната коприна обви тежко тялото ѝ. — Колко деца си оставил след себе си?

— Нито едно. Ако си беше направила домашното грижливо, щеше да го знаеш.

— Да не би аз да съм те преследвала? Така ли си мислиш?

Заслепена от изумление, тя вдигна едната си обувка и я запрати по него.

Маркизът я хвана сръчно и я постави на килима.

— Вие определено не опитвахте да ми избягате, мис Дюра — отвърна грубо той. — Колко време делеше стаята с шведската маса и този диван? Десет минути?

— Ооо! — Французойката настръхна и стисна юмруци. — Щях да те ударя, ако от това щеше да има полза, самодоволно копеле такова. Ако искаш да знаеш, от цяла година не съм правила любов. Затова не смятай, че съм била прелъстена от неустоимия ти чар. Просто бях разгонена, това е всичко.

— В такъв случай имам едно предложение.

Гласът му се промени, погледът му стана прелъстителен, гневът му изчезна внезапно.

— Предложенията ти изобщо не ме интересуват — отвърна сопнато французойката и грабна една от метнатите си върху

облегалката на стола фусти.

— Ако не си получавала оргазъм от една година и искаш да го получиш, аз мога да ти помогна... без полов акт.

Гласът му бе като магия, думите — нескрито обещание за удоволствие. Мисълта да задоволи пулсирането, което все още сгръвяше тялото ѝ, я изкушаваше най-безсрамно. Погледна го право в очите.

— А ти какво ще получиш от тази благотворителна постъпка?

— Нищо, ако ти не искаш, но...

— Винаги има по някое „но“ — подигра го Венера.

— Бих могъл да намеря презерватив в някой от присъстващите на бала мъже. — Сведе очи към слабините си. — И двамата бихме могли да се насладим на това...

Тялото ѝ реагира мигновено. Ако перспективата да бъде задоволена от ръцете му бе изкусителна, втората възможност бе направо неустоима. „Толкова отдавна не съм била с мъж“ — помисли си тя. Ако не беше така, никога нямаше да приеме пламенната му подкана, колкото и прелъстителен да беше тонът му и възбуждащ — огромният penis. Въпреки това трябваше да откаже. Той беше прекалено самоуверен... невероятно красив и неприятно привикнал жените да му казват винаги „да“. Трябваше да му откаже. Вместо това заяви:

— При едно условие.

Джак се усмихна.

— Погледни ме. Готов съм да се съглася с всичко.

Наистина нямаше как да не се усмихне на подобна прямота.

— Значи и двамата ще проявим милосърдие.

— Нещо такова, макар за първи път да ми се налага да се пазаря за едното чукане.

— Колко интересно — сръза го саркастично французойката. — А на мен това ми е хилядния път.

— Ти си една малка кучка.

— Не малка — поправи го с меден глас тя.

Маркизът плъзна бавно поглед надолу по високото ѝ тяло и после — отново нагоре, като спря на налетите ѝ гърди.

— Не — промълви проточено той. — Определено не малка.

Настъпи мълчание, през което и двамата се бореха със своите принципи и сладострастие; и двамата не можеха да повярват, че говорят за това така, сякаш се пазаряха за някаква покупко-продажба. Младият мъж обаче не бе така запознат с отлагането на задоволяването на страстта — все пак дамата имаше предимство в това отношение с нейното едногодишно целомъдрие, затова се отказа пръв от принципите си и рече:

— Е, в такъв случай... споразумяваме ли се?

— За презерватива ли?

— Да.

Тя кимна. Джак скочи от дивана, без да губи и секунда.

— Почакай тук — каза той и посегна към панталоните си.

— Ще ти трябва и това.

Венера вдигна копринените му гащета от пода.

— Няма да отсъствам чак толкова дълго.

Младата жена си пое дълбоко въздух.

— Може би докато се върнеш, аз вече няма да имам желание да продължим нататък.

Той я изгледа косо, докато си закопчаваше панталоните.

— Ще ти променя намерението.

— Не знам...

Маркизът се озова до нея, вдигна ръцете ѝ, преди да успее да протестира, грабна я, занесе я до дивана пред огъня и я постави върху възглавниците.

— Сега си мисли как ще те чукам тук — промълви той, като плъзна пръсти между краката ѝ. — Десетина пъти. А след това... — приведе глава и близна зърното на едната ѝ гърда, — ... ще те изчукам още десет пъти. — Междувременно продължаваше да я гали с безкрайно умение и търпение, и не след дълго Венера забрави напълно несигурността си и всичките ѝ съмнения се разтвориха в горещината на възбудата ѝ. Той спря непосредствено преди тя да получи оргазъм, като се отскубна от пламенната ѝ прегръдка с обещания да ѝ даде това, което иска, веднага щом се върне. — Заклучи след мен — прошепна той. — Ще чукна два пъти.

Дооблече се с такава бързина, че младата жена не знаеше дали да се чувства поласкана или обидена от сексуалния му опит.

Но в крайна сметка тя желаше онова, което той можеше да ѝ даде, затова реши разумно да не мисли повече за неговата репутация и минало; щеше да има предостатъчно време да се обижда след оргазъма. Маркизът забеляза усмивката ѝ и я погледна въпросително, но тя отговори само:

— Връщай се бързо и ще ти кажа.

Заклучи вратата след него, наля си чаша шери от подноса с напитките, върна се край топлината на огъня, и като легна на дивана, започна да отпива бавно от виното, докато чакаше сексуалното си спасение.

Любовните удоволствия не бяха непознати за нея. Но никой от досегашните ѝ любовници не я бе докарвал до подобно трескаво състояние. И ако беше в настроение за размисъл — а случаят в момента определено не беше такъв, тъй като съзнанието ѝ бе обсебено от очакването на физическото удоволствие — може би щеше да се запита какви бяха причините за ефекта, който оказваше върху нея маркизът. Освен очевидните. Усмихна се. Жените винаги учтиво твърдяха, че размерите нямали значение, но те имаха, разбира се. А в това отношение никой не можеше да каже нищо лошо за Джек Фицджеймс.

ТРЕТА ГЛАВА

Младият мъж се погледна в едно от огледалата в коридора, преди да се появи в балната зала. Реши, че има представителен вид, стига да не се вгледат в него, и влезе през една от рядко използваните врати. Движеше се в периферията на дансинга и с хладна учтивост избягваше да се присъединява към разговорите. Целта му беше съседното помещение, в което се играеха карти. Щом излезе от полезрението на женското внимание, си позволи да си отдъхне. Застана на прага на залата за игра на карти и я огледа, за да прецени кой от присъстващите би могъл да му свърши работа.

Повечето мъже от неговата класа не се интересуваха почти от нищо друго, освен от собственото си удоволствие, когато правеха любов. Общественото положение и богатството им го позволяваха и те се възползваха по най-добрия начин. Но Джак познаваше неколцина, които се интересуваха от предпазването поради здравословни причини и сега търсеше с поглед точно тях.

Беше невъзможно да го направи дискретно. Познаваше много добре тези хора; клюката бе солта на висшето общество. Единствената му надежда беше, че мис Дюра бе достатъчно нетрадиционна личност, за да не обръща внимание на слуховете, които несъмнено щяха да се появят. Когато търсещият му поглед се спря върху лорд Алвърс, той изруга наум, защото около масата се бяха наредили доста от неговите приятели. Въпреки това имаше достатъчно силен мотив, който го накара да тръгне към тях.

Миг късно се настани до лорд Алвърс, приведе се към ухото му и обясни тихо нуждите си.

Младият граф се завъртя на стола си и се усмихна:

— Както виждам, много си се разбързал?

Маркизът не отговори на усмивката му.

— Имаш ли или нямаш?

— Може би имам — ухили се глуповато Алвърс.

— Бихте ли извинили Джордж за една секунда — каза учтиво Джак, дръпна нетърпеливо приятеля си от стола и го помъкна встрани, като го стискаше здраво за ръката. Щом намери едно усамотено ъгълче, обясни: — Наистина бързам, затова, ако обичаш, ми ги дай, и не споменавай нито дума за случилото се, ако ти е мила репутацията на сестра ти.

Графът настръхна.

— Само минутка, моля. Какво имаш предвид, като споменавах сестра ми?

— Няма да обсъждам това, и ако и ти направиш същото, никой няма да узнае. А сега ми ги дай.

— По-добре да не си чукал сестра ми — промърмори младежът и извади два презерватива от джоба на самото си.

Джак не го бе направил, но Джордж не можеше да го знае, а нямаше куража да попита сестра си. Страхът от скандала щеше да го накара да мълчи.

— Много благодаря. Устата ми е запечатана — заяви с усмивка маркизът. — Предай моите почитания на Сали.

И стиснал в ръка придобивката си, побърза да излезе от покоите на картоиграчите, с пулсиращо в двойно ускорен ритъм сърце. Справи се набързо с десетина опита за повеждане на разговор, докато прекоси балната зала, и тръгна към коридора, който водеше към библиотеката.

Венера не отговори веднага на двете му припрени почуквания и той запристъпва неспокойно от крак на крак; опасяваше се, че може би бе променила намеренията си.

— Кой е? — попита след малко тя.

Лицето му се разведри моментално.

— Момчето с доставката — отговори бодро той.

Младата жена отвори усмихнато вратата.

— Много си бърз.

— Имах основателна причина — промълви Джак, като се помъкна през откренатата врата. Обърна се, за да заключи, и разтвори длан, за да покаже двете пакетчета. — Страхувам се, че това е всичко. Но не исках да правя сцени.

— Липсвахме ли им?

— Струва ми се, че никой не беше забелязал.

— Колко мило.

— Лесно е да се изгубиш в тълпата; все пак тази вечер присъстват около триста човека.

Французойката понечи да каже: „Обикновено не правя такива неща“. В последния момент обаче се отказа. Реши, че щеше да прозвучи неискрено, тъй като в момента стоеше гола в библиотеката на Пеги Хекстън, по време на организирания от домакинята бал.

Маркизът пък понечи да каже, че скоро щяха да усетят липсата им. Но в последния момент реши, че това няма да бъде конструктивно и можеше да попречи на плановете му.

— Вратовръзката ти е накриво. — Направи крачка към него, протегна ръце и оправи вратовръзката. — Така. Трябваше да го забележа, преди да излезеш.

Младият мъж се засмя и я вдигна.

— Когато почувствам нужда от предана съпруга, ще ти се обадя.

— Ако пък аз някога почувствам нужда от съпруг, точно на теб никога няма да се обадя. — Тонът ѝ бе игрив, зелените ѝ очи се смееха. — Виждам, че всяка помощ от страна на една жена се тълкува погрешно.

— След като години наред си бягал, свикваш да бъдеш винаги нащрек.

Усмивката му беше съвсем наблизко до лицето ѝ. Миг късно устните им се сляха в пламенна целувка. А когато малко късно той се отдели от нея, тя прошепна:

— Нека опитаме едно от онези пакетчета...

Маркизът я отнесе до дивана край огъня и я постави върху затоплената кожена тапицерия. Остави двете пакетчета на страничната му облегалка и призна:

— Радвам се, че не си тръгна.

— Изкушението се оказа по-силно от скрупулите. — Французойката повдигна вежди. — Но предполагам, че чуваш доста често тези думи.

Той вече бе по риза и панталони.

— Не по-често от теб, обзалагам се.

Тя бе въплъщение на изкушението, както лежеше в очакване, окъпана в златните отблясъци от огъня, прелъстително женствена, с жаден поглед.

— Никой няма да ни притеснява, нали?

Предизвикателният въпрос, очакването в тона ѝ възпламениха сетивата му.

— Никой няма да се осмели.

Заразкопчава рязко перлените копчета на ризата си.

— Заради теб!

Не беше забравила как всички им направиха път в балната зала.

— Защото това, което правим с теб, е единствено наша работа.

Смъкна фината материя през раменете и ръцете си. Венера се усмихна.

— При това каква приятна работа...

— Съвсем скоро ще стане такава. Извинявам се за забавянето.

Отговори ѝ с такава интимна усмивка, сякаш бе предназначена единствено за нея. Панталоните му се присъединиха към купчинката дрехи на пода.

Гледката на голото му тяло моментално пресече въздуха в гърдите ѝ.

— Ценя разбирането ти — промълви тя; надяваше се, че тонът ѝ прозвуча нормално.

Маркизът се усмихна още по-широко.

— Не можеш да твърдиш, че имах избор.

— Нито пък аз, както се оказва. — Той беше великолепен, като бог: висок, с бронзова кожа, със съвършено оформена мускулатура, с монументална ерекция. — Дали няма да ме сметнеш за ужасно пряма, ако кажа, че се нуждая от това... — посочи ясно обекта, който имаше предвид — ... веднага.

— Ако не ме помислиш за недодялан, като се съглася.

Младата жена поклати глава.

— Бих казала по-скоро — доброжелателен.

Джак посегна към един от презервативите. Докато отваряше пакетчето, членът му щръкна дори още повече. Венера се размърда нетърпеливо; цялото ѝ тяло се разтвори с готовност.

— Всичко това ми действа изнервящо — прошепна тя, без да отделя очи от внушителните му размери. — Обикновено не съм...

— Знам — промълви приглушено младият мъж, завладян от невероятно сладострастие, докато намъкваше гумения предпазител на члена си. — Не съм го правил за никоя жена. — Погледът ѝ пламна. —

С това човек не може да усети кой знае какво. Вече придобиваш представа колко те желая.

— Чувството е взаимно, лорд Редвърс.

В очите му припламнаха искрици на разбиране; като използваше титлата му, тя отделяше акта от необичайните обстоятелства.

— Може би причината е в ананасовия сладолед.

— Иска ми се да бе така просто.

— Аз обаче не искам да бъде просто.

Предвид невероятната възбуда, която го бе обхванала, тази вечер определено не беше в настроение за каквато и да било форма на опростяване или съкращаване.

— Сигурна ли си, че не искаш да забавим процеса?

Намести се между краката ѝ с непринуденост, която ѝ се стори интригуваща. Той изглежда бе правил това достатъчно често, за да не се чувства странно в една наистина странна ситуация.

Венера докосна изправения му член.

— А ти искаш ли?

— Това бе последната проява на любезност от моя страна.

— Преди?

— Преди да капитулирам пред тази лудост.

— Не е нужно да проявяваш любезност към мен.

Маркизът се ухили.

— Къде си се крила досега?

— Може и съм чакала това.

— В такъв случай идвам.

Гласът му бе прегракнал от желание. Разтвори внимателно още малко краката ѝ и проникна бавно в нея. Тъй като беше наясно с размерите си, направи го внимателно, преценявайки как го приема тя. Но въпреки голямото триене, което причиняваше гуменият презерватив, не срещна никаква съпротива.

Докато огромната му дължина я изпълваше, всичките ѝ нерви пулсираха в очакване. „Възможно ли е да се умре от сладострастие?“ — запита се младата жена. Всички усещания се бяха съсредоточили около тръпнещите ѝ слабини. Надигна хълбоци, за да го поеме дълбоко.

Нямаше нужда от окуражаване, след като желанието изгаряше вените му, пробождаше мозъка. Ръцете му стискаха хълбоците ѝ. Влезе

напълно и в отговор тя затрепери, но той излезе частично. Младата жена изскимтя в знак на протест. Със следващото движение той проникна дори още по-дълбоко.

Венера извика и звукът отекна в притъмнялата стая.

Маркизът простена приглушено, плъзна длани под задника ѝ и я придърпа още по-плътно към себе си в трескавото желание да я притежава напълно.

Тя прокара ръце по гърба му, притисна надолу стегнатия му задник и същевременно повдигна ханш нагоре... и изпусна дълбока въздишка.

Този възбуждащ звук увеличи още ерекцията му. Нетърпението ѝ беше очарователно, неговата нужда — необуздана, и скоро двамата достигнаха бурен, разтърсващ оргазъм.

„Прекалено бързо“ — помисли си Джак.

— Искам още — прошепна французойката, сякаш отговори на мисълта му.

Джак притисна устните си към нейните и тя отвърна на трескавите му целувки, жадно, ненаситно, обзета от неутолимо желание.

Усети как членът му започва да се втвърдява отново в нея, и като се обърна, за да освободи устата си, прошепна:

— Дай другия презерватив. По-бързо!

Маркизът се поколеба само за момент, нещо наистина нетипично за човек, на когото никога не бяха заповядвали. Измъкна се бързо, скочи от дивана, свали използвания презерватив и се избърса пъргаво в ризата си. Новият кондом се озова на мястото си след секунди. Размерите на члена му бяха внушителни за мъж, който съвсем наскоро бе преживял оргазъм.

„Сигурно заради това е толкова търсен“ — помисли си Венера. Недоволството ѝ бе краткотрайно, тъй като в момента имаше нужда от неговата издръжливост. Нетърпението ѝ можеше да се сравнява единствено с учудващото ѝ сладострастие.

Никога досега не бе изпитвала подобна необуздана страст. Смяташе, че това е поетична измислица или резултат от силно развинуто въображение. Докосването му обаче я възпламеняваше и тя вече искаше отново да прави секс, въпреки че трябваше да се срамува от себе си, тъй като той бе известен със своето безпътство.

Може би щеше да поразмисли върху принципите си по-късно... след като преживее още един оргазъм, когато вече нямаше да гори от подобно желание. Тя добре разбираше каква рядкост е едно такова усещане и колко ограничено — времето, и реши егоистично да си достави това удоволствие.

— Трябва ли да дойда, за да те доведа? — попита нетърпеливо младата жена.

Джак се изхили.

— Дай ми една минута, за да си поема дъх.

Французойката се разкая веднага и се извини, но думите ѝ се разтвориха в треперлива въздишка, когато той се върна в прегръдките ѝ и я зацелува. След това се отпусна между краката ѝ и прошепна:

— Втори рунд.

— Точно навреме — промълви тя.

Вече бе притворила очи, обвиня крака около кръста му. Тя беше лакома изкусителка; алчното ѝ желание беше в синхрон с неговото собствено. „Ето такава жена искам — помисли си той. — Огън жена.“ Не с престорената свенливост, с която бе свикнал. И за разлика от всички останали представителки на нежния пол, които бе познавал, тя бе омайваща... и смуцаваща. Внезапно го ухапа; зъбите ѝ се забиха във врата му и моментният дискомфорт бе последван от толкова остра форма на сладострастие, че той забрави всичко друго, освен тези усещания.

Тежкото ѝ дишане говореше за много силна възбуда, което изискваше концентрация. И маркизът се съсредоточи дотолкова, че не обърна внимание на забитите в гърба си нокти. Телата им се движеха в прекрасен ритъм, сякаш се съвкупяваха на някакво инстинктивно, първично ниво, отвъд границите на разума.

Тя се движеше, за да достави удоволствие на него, а той — на нея. Сетивата им бяха възпламенени до такава степен, че светът наоколо изчезна, останаха само усещанията. Накрая, силно задъхани, и двамата бяха пометени от божествен, неземеен оргазъм.

— Невероятно. — С бурно повдигащ се гръден кош, Джак лежеше над нея, затворил очи. — Не... си... отивай — промълви усмихнато той.

— Не бих могла... дори да искам.

Все още потръпваща блажено от силното изживяване, Венера прокара пръсти по широката му гърд.

Очите му се отвориха и той ѝ се усмихна.

— И без това няма да те пусна.

Ресниците ѝ трепнаха.

— Ще се наложи. Презервативите свършиха.

— Е, и?

— Не се дръж така нагло.

Гласът ѝ се промени, тонът ѝ стана хладен.

— Не се тревожи толкова много — успокой я той.

— Но все пак аз съм тази, която трябва да се тревожи.

— Не и когато си с мен.

Беше прекалено спокоен или незаинтересован... най-вероятно безразличен, като се имаше предвид миналото му.

— Някак си не съм убедена — прошепна тя, постави дланите си върху гърдите му и го отблъсна. — Махай се!

Той вдигна остро вежди.

— Любовниците ти реагират ли на този тон?

— Махай се!

Макар да смяташе, че притесненията ѝ са силно преувеличени, Джак реши да не спори. Сви рамене и се подчини; стана от дивана и се облегна на стената.

— Много си нервна — отбеляза непринудено той, махна презерватива и посегна към гарафата с алкохол върху близката маса. — Нямам намерение да свършвам в теб поради някакви мои егоистични причини. Искаш ли? — Завъртя се и взе гарафата. — Страхувам се, че това е само шери.

— Много кавалерски се държиш, Редвърс. И не съм сигурна, че ми се пие.

— Джак. И ако искаш да продължим, само ми кажи.

— Не мисля така.

Направи му впечатление обаче, че тя остана в същата отмаляла поза и когато ѝ подаде шерито, го пое. Той вдигна чашата си за поздрав.

— Изкушаваш ли се?

— Не мога да си позволя да се изкушавам.

Говореше като учител на недисциплиниран ученик. В очите на младия мъж светнаха закачливи светлинки.

— Колко си недоверчива.

— Да вярвам на човек с твоята репутация? Мисля, че имам основателна причина да бъда скептично настроена.

— Аз нямам деца.

— За които знаеш.

— Щях да знам. Щяха да ми поискат пари.

Венера направи физиономия.

— Какъв циник.

Той сви рамене; нямаше намерение да оспорва.

— Е, няма защо да се тревожиш, че ще ти поискам от твоите пари.

— Не се тревожа. Ти се тревожиш по този въпрос. Опитвам да те успокоя.

Наведе се и прокара леко върха на показалеца си нагоре по прасеца ѝ.

— Достатъчно.

Маркизът спря веднага.

— Писенцето ти все още ли пулсира?

— Не.

Но отговори прекалено бързо, без да го погледне.

— Я да видя — промърмори той, плъзна топлата си длан нагоре по коляното ѝ и я спря в долната част на бедрото.

— Предпочитам да не го правиш. В името на безопасността.

— Това не е опасно. Отпусни се. — Пъхна длан между бедрата ѝ.
— Как ти се струва?

— Не чувствам нищо — излъга тя; знаеше, че не трябва да му позволява да я докосва, защото само едно докосване на ръката му беше пагубно за нейната решимост.

— А това? — Прокара средния си пръст по интимните ѝ части и усети как мускулите на бедрата ѝ се стегнаха. — Позволи ми да взема тази чаша. — Направи го, без да спира обещаващия масаж с пръста. — Наистина си мокра — заяви малко по-късно Джак, който бе коленичил до дивана и видя ясно влажната диря по пръстите си, доказателство за възбудата ѝ. — Защо не ме оставиш да ти доставя удоволствие?

Засрамена от сладострастната си реакция и унижителните си желания, младата жена повдигна хълбоци, неспособна да се защити от всепоглъщащия ѝ копнеж и от неговото майсторство в любовната игра. Той очевидно знаеше точно къде да я докосне, колко леко, колко дълбоко, колко бавно. Изстена, когато пръстите му потънаха в нея.

Венера се притисна към ръката му — искаше още. Маркизът разтвори краката ѝ още по-широко, приведе глава, прокара език по тръпнещата плът между тях. Тя извика. Устните му се затвориха и засмукаха, пръстите му продължаваха да се движат вътре в нея.

Времето като че ли спря; не съществуваше нищо друго, освен приковаващите вниманието усещания, които бомбардираха мозъка ѝ. Устата му беше изключително изкусна и ѝ доставяше неопишуемо удоволствие. Тя дишаше тежко, щеше да стигне до края всеки момент. И тогава той я захапа, леко, деликатно, сякаш знаеше какво точно още да направи, за да я удави в сладката вълна на екстаза.

След малко клепачите ѝ се отвориха бавно, търсейки Джак. Той бе седнал на един стол край огъня.

— Надявам се смяташ, че това бе достатъчно безопасно? — заяви любезно той.

— Не е необходимо да гледаш така самодоволно.

— Напротив. Изобщо не се чувствам самодоволен. Толкова съм възбуден, че не знам докъде ще издържа с моята учтивост.

— Съжалявам. Иска ми се да можех да помогна, но...

Възбуденият му член примами погледа ѝ.

— Може би ще успеем да се споразумеем нещо — промърмори младият мъж, уловил погледа ѝ.

Не беше сигурен, че ще успее да се държи още дълго така джентълменски.

— Не мога да поема този риск.

— Как да те убедя, че можеш да ми имаш доверие?

— Няма начин.

Но вече почти го усещаше вътре в себе си, докато изпиваше с очи пениса му. Изпъкналите му вени се открояваха още по-ясно на светлината на огъня. Не можеше да се познае — нищо друго не я интересуваше, освен плътското удоволствие.

— Предполагам, че свидетелските показания няма да свършат работа.

Французойката се усмихна.

— От балната зала ли ще ги повикаш?

Джак се намръщи.

— По дяволите! Би трябвало да мога да овладявам тези импулси.

— Аз ли съм виновна?

— Да.

Беше известен със съвършения си самоконтрол... дори прекалено силен самоконтрол, твърдяха дамите, които не успяваха да привлекат вниманието му. Но в компанията на Венера Дюра от него като че ли не бе останала и следа. За първи път в живота си мислеше, че може би все пак съществува такова нещо като омагьосване от жена.

— Гръм и мълния — изръмжа младият мъж и се изправи с гъвкаво движение, говорещо за сила. — Приключих с приказките.

Французойката се надигна на лакти.

— Какво ще правиш?

— Ще ти сложа надървената си патка.

— Звучи очарователно — отговори тя; в думите ѝ се усещаше явен сарказъм.

— Ако не ти харесва, спирам.

Наложи се да вдигне доста глава, докато срещне погледа му; беше се изправил в целия си ръст над нея. Особено трудно бе да не обръща внимание на възбудения му член.

— Джак, изобщо не си го мисли. Няма да го позволя, няма...

Маркизът сложи край на протестите ѝ със страстна целувка, като същевременно се намести между краката ѝ с такава лекота, че се запита всъщност кой кого прелъстяваше.

— Довери ми се — прошепна в устните ѝ той и проникна в нея до края с доволна въздишка.

Моментално, срамно, като най-скандална уличница, тя получи оргазъм. Крайно унижена почувства как всичко, в което бе сигурна в миналото, бе пометено в този миг.

— О, господи! — промълви невярващо тя.

— Шшшт! — промърмори Джак и я целуна нежно. — Всичко е наред.

Плъзна длани под задника ѝ; следващият тласък бе още по-дълбок. Желанието започна да нараства отново в нея, въпреки че гласът на благоразумния съветник я смъмри за този безотговорен глад.

Но тревожните самообвинения скоро заглъхнаха под напора на страстта. Младият мъж се движеше деликатно, изкусно, държеше се по най-добрия възможен начин, тъй като никога преди не бе прибягвал към груба сила. Успокои притесненията ѝ, обори собствените си скрупули и я докара до оргазъм още два пъти, преди най-сетне да си позволи да свърши върху корема ѝ.

Венера наруши първа настъпилата тишина:

— Не трябваше да ти позволявам.

Но тонът ѝ бе доброжелателен, сетивата — напълно задоволени.

— И аз не трябваше да го правя. Прости ми.

— Ако не се чувствах така блажена, щях да събера сили да те смъмря.

— Ще ме смъмриш следващия път.

И ѝ се усмихна. Заспалите ѝ сетива се пробудиха.

— Не — заяви французойката, надигна се и седна. — Съществуват известни рискови проценти, скъпи мой, за които не ми се иска да мисля.

— И степени на удоволствието, които би трябвало да изпиташ, скъпа моя.

— И дума да не става. Този път не се надявай да победиш.

— Не става въпрос за това кой ще победи, а за разгорещен секс.

— Недей.

Но усети потръпване в отговор на думите му.

— На теб изглежда винаги ти харесва.

Уверен в способността си да убеждава, той ѝ се усмихна търпеливо.

— Това определено ми харесва — заяви тя с очарователна прямота, като посочи към слабините му.

— И двамата сме винаги на вашите услуги, мадмоазел.

— Приятна мисъл. Все пак... — Огледа се. — Колко е часът? Трябва да тръгвам.

— Струва ми се, че ще те задържа още за известно време.

— Какво? — извика стреснато тя.

— Още не съм свършил.

— Не, в никакъв случай. — Изправи се и протегна напред разтворените си длани, сякаш този жест щеше да я предпази от

намеренията му. — Достатъчно рискувах за тази нощ. Колкото и приятен да е сексът, вероятните последствия са прекалено сериозни.

— Трудна си за убеждаване. Видя, че не свърших в теб. И този път няма да го направя.

— Съжалявам. Просто съм практична... поради съвсем очевидни причини.

— В такъв случай аз също съжалявам — отговори маркизът и се изправи бавно.

— Джак, не... Джак!

Измъкна се изпод протегнатата му ръка и хукна нататък. Застана зад дивана и го загледа напрегнато.

— Можеш напълно да разчиташ на мен — заяви той и тръгна към нея.

— Джак, не! Сериозно говоря!

Стисна облегалката на дивана и опита да се пребори със сексуалните си желания. На светлината на огъня той изглеждаше опияняващо мъжествен — с широки рамене, висок, в превъзходна физическа форма, която рядко можеше да се види. И примамливо възбуден.

Внезапно скочи и се приземи грациозно до нея.

— Нека поговорим за твоето „не“.

— Не можеш да вземеш просто каквото си искаш. — Очите ѝ горяха от възмущение. — Що за маниери са това?

— Нямам нужда от тях. И наистина винаги получавам каквото искам.

— Не и този път — сопна се Венера, възмутена от нахалството му.

— Защо не проверим как се чувства малкото ти топлокръвно котенце. Определено ми се струва, че ме харесва.

— Арогантно копеле!

И го зашлеви по бузата.

— Темпераментът ти е горещ като котенцето — усмихна се маркизът и хвана двете ѝ ръце. — Нека сега видим дали чуването все още те интересува. — Завъртя я, притисна я в облегалката на дивана, като я държеше за кръста. Мушна другата си ръка между краката ѝ и двата му пръста проникнаха в нея. — Ммм, подмокрена си...

Младата жена се замята, опитвайки да се измъкне от ръцете му, но усещането я зашемети, затова предпочете да застане неподвижно.

Джак чу сподавеното ѝ стенание. Измъкна пръсти, притисна се в гърба ѝ и прокара мокрите си пръсти по едрите ѝ гърди.

— Ти си винаги готова, нали? — Устата му се намираше току до ухото ѝ, тялото му — притиснато силно в нейното, делеше ги само навиреният му член. — Трябва да е от френската ти кръв.

— Какво е твоето извинение?

— Отдавнашните ми предци Деланси предполагам. И не се преструвай, че не искаш, тъй като разбирам от тези неща. — Плъзна възбудения си член между бедрата ѝ. — Виж колко силно те желая.

Беше твърд като камък. Болезненото усещане между краката ѝ бе неоспоримо доказателство за ефекта, който оказваше върху нея. Постепенно желанието надделя над всички разумни доводи.

— Наведи се.

Плъзна длан нагоре по гръбнака ѝ и ѝ помогна. Розовият ѝ задник се озова внезапно срещу него, подобен на вратите на рая, отворени за неговото удоволствие.

Джак проникна съвсем малко, само два-три сантиметра, и бе посрещнат гостоприемно.

— Кажи ми, че го искаш — нареди тихо той; не желаше да бъде сам в трескавата си лудост.

— Върви по дяволите! — отвърна задъхано младата жена, като потрепваше от желание и недоволство, объркана от хаоса на собствените си чувства.

Но се изпъна назад в нетърпението си да усети цялата му дължина, макар в същото време да проклинаше неговата самонадеяност.

— Кажи ми какво би желала една такава страстна жена като теб — изръмжа маркизът, като се съпротивляваше срещу резултата от маневрите ѝ, изнервен от собствения си неутолим глад, жадуващ за капитулацията ѝ.

Мълчанието ги обгърна, проточи се...

— Теб — прошепна най-сетне тя. Мразеше се, задето го желаше толкова дълбоко.

— Добре — измърмори младият мъж.

Проникна докрай в нея, като я повдигна със силата на тласъка, и се задвижи в безумен, страстен ритъм, който не се съобразяваше с ограниченията, здравия разум и годините на необвързващ, случаен секс. Притисната в облегалката на дивана, Венера се разтапяше около него, ненаситна, посрещаша гостоприемно всяка следваща инвазия, обзета от ураган от хищническо желание, толкова шокиращо в интензивността си, че срам, воля, разум бяха замлъкнали пред лицето на подобно сензационно сладострастие.

Тя получи оргазъм един, два, три пъти, преди той най-сетне да вземе на свой ред своята част от удоволствието, като се изпразни на гърба ѝ. Задоволен — поне за момента — Джак сведе глава, за да целуне копринената кожа на врата ѝ. Устните му бяха като нажежен печат.

— Ще те чукам цяла нощ — прошепна в ухото ѝ той.

Тя не се възпротиви.

Само измърка дълбоко и гърлено.

Много по-късно двамата лежах на дивана, осветени от червените въглени в камината, с напълно задоволени сетива. Подпрян на страничната облегалка, маркизът усещаше отпуснатите ѝ форми между краката си, гърба ѝ — в гърдите си, копринените коси гъделичкаха брадичката му, лекото разширяване и свиване на гръдния ѝ кош бе като деликатна фрикция за ръцете му.

Преди известно време бе хвърлил поглед към часовника над камината, но нямаше никакво желание да мърда оттук, макар да ставаше късно. Повечето гости вече сигурно си бяха тръгнали. Затова пък тези, които бяха останали, вероятно бяха пийнали повечко и щяха да бъдат непредвидими.

— Ще ти изпратя цветя на сутринта — промърмори Венера, като се извъртя колкото да го погледне. — Определено ги заслужи.

— Аз пък си мислех, че може би ще ти хареса нещо със смарагди, тъй като ще отива на бляскавите ти очи.

— Нищо чудно, че си толкова търсен, скъпи ми, сладки ми Джак.

— Не започвай да флиртуваш.

Гласът му бе дрезгав.

— И защо, ако смея да попитам?

Завъртя се в обятията му така, че да се притисне в мощната му гръд, извила грациозно гръбнак под дланите му.

— Жените, които флиртуват, са ми познати до болка, тъй като повечето представителки на нежния пол са такива.

— Е, и?

— Ами... — Пое си въздух, не беше съвсем сигурен защо се чувстваше засегнат. — Не се прави на кокетка.

— Може да искам. — Погледна го с леко любопитство. — Ще се караме ли?

— Не — отвърна лаконично той.

— Тогава ще ме любиш ли утре?

Маркизът не отговори веднага — от прекалено дълго време бе свикнал да избягва обвързването.

— Да не би от мен да не се очаква да питам? Може би това е право единствено на мъжете?

— Не — отговори нежно той. — Не, разбира се, питай. И да, ще те любя. С най-голямо удоволствие.

— При теб или при мен?

— Къде си отседнала?

— Семейството ми притежава къща на „Белгрейв Скуеър“. Съвсем сама съм.

— Без придружителка?

Смехът ѝ го изнерви.

— От много време вече се движа без придружителка, скъпи. Защо ми е?

— В името на благоприличието, разбира се.

— Колко сковано и престорено скромно изказване от страна на мъжа, който прави любов с всички дами от висшето общество под носа на съпрузите им.

— За мъжете е различно.

— Може би във вашия свят. Аз живея така, както ми харесва.

— И се любиш както ти харесва?

— Този въпрос не ти подхожда. Между другото, спечели ли залога?

— Той не е мой.

— Чий е тогава?

Джак се поколеба.

— Предпочитам да не казвам.

— Това засяга ли ме?

Този път колебанието му продължи дълго.

— В известен смисъл.

— В такъв случай бих предпочела да знам в какво съм замесена.

— Божичко — изпъшка младият мъж. — Не питай.

Французойката се дръпна, надигна се и седна.

— Кажи ми, за да бъда наясно за какво ще си приказват утре всички.

— Мислех, че постъпи така, както ти беше приятно.

— Така е. Просто искам да се въоръжа предварително.

— Нека кажем, че ще бъдеш обградена от обожатели.

— Вече съм обградена. Това не е проблем.

— От похотливо усмихнати обожатели.

— Заради този облог ли?

— Аз нямам нищо общо с него.

— Боже мили. Джак, престани с тази ненужна уклончивост.

Просто ми кажи.

— Възникна въпросът дали си недостъпна.

— И ти не се съгласи.

— Да.

— Е, значи спечели облога. Защо това ти се струва толкова неприятно?

— Облогът не е мой.

— Чий е тогава? Кого трябва да изгоря с презрителен поглед? — попита шеговито тя.

Маркизът все още водеше вътрешна борба дали да й каже за какво точно става дума. Така поне тя щеше да бъде наясно със ситуацията и щеше да може да вземе нужните мерки.

— Четирийсет мъже в Брукс — отвърна с въздишка той. — Записано е в книгата с облозите.

— Плюс техните приятели и познати. — Внезапно погледът й стана леден. — И ти не можа да устоиш.

— Не съм планирал това.

— За тази нощ, искаш да кажеш.

Джак има благоразумието да покаже сразен вид.

— Мъжете като теб са ми познати. Ще им разправиш подробностите за своето завоевание над чаша бренди при игра на карти. Каква незрялост — додаде тя и спусна крака от дивана.

Маркизът се пресегна, за да я възпре, и я стисна за ръката.

— Не е така, както си мислиш.

— Напротив, точно така е. Трябваше да се досетя. Все пак ти благодаря за превъзходното чукане. Ще те препоръчам, ако някой ме попита.

Издърпа ръката си и се изправи.

— Ще ми се да ме оставиш да обясня.

Но не помръдна, тъй като нямаше намерение да направи нещо повече от това да се извини. През последните десет години се бе отървал от доста брачни капани. Предпазливостта му напомни колко скъпо може да струва на личната свобода обидената женственост. Познаваше мъже, на които бе надянат брачният хомот за много малко от стореното от него тази нощ.

— Не са нужни никакви обяснения — отговори Венера и започна да се облича.

— Би ли желала да те изпратя...

— Не, не бих.

Лаконичен, троснат отговор.

Притихнал, с развалено настроение, той не я изпускаше от очи. Струваше му се, че не беше справедливо упреците да паднат изцяло върху него, нито за облозите, в които не участваше, нито за разкрепостената, възприемчива сексуалност на дамата. Когато тя застана пред огледалото, вече напълно облечена, и започна да оправя косите си, той попита:

— Нима за всичко трябва да бъда винен единствено аз?

— Не желая да говоря с теб.

— Нямам намерение да разправам за случилото се помежду ни на никого, ако това те вълнува.

— Ще си изгубиш облога.

— Облогът не е мой, дяволите да го вземат. Никога не е бил.

— Чудесно. Сигурна съм, че си прав — заяви францужойката и прибра една къдрица зад ухото си. — Просто съжалявам, че изобщо те срещнах.

— Само преди час нямаше изобщо вид на съжаляваща.

Младата жена се обърна рязко; очите ѝ горяха.

— Да, наистина си много добър, Редвърс. Това ли искаш да чуеш? Чукаш невероятно. Но животът ми не се върти около секса, като твоя, така че ще се справя прекрасно и без теб. Желая на всички дами късмет с теб.

И затръшна вратата след себе си. Силно. Трясъкът огласи целия коридор.

Ако не си беше тръгнала толкова сърдита, неуважението ѝ към външното приличие със сигурност щеше да го накара да се усмихне. Очевидно Венера Дюра нямаше намерение да се измъкне незабелязано от Гровланд Хаус.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Херцогиня Гровланд стоеше в единия край на балната зала. Въпреки късния час, дансингът все още беше пълен с танцуващи двойки, но танците до зори бяха обичайно явление. И макар повечето гости да си бяха тръгнали, все още бе останал значителен брой хора.

Венера се приближи до групата, и като се поклони, благодари на своята домакиня и ѝ пожела лека нощ.

— Ще те изпратя до вратата — побърза да обяви херцогинята и стана от стола с учудваща жизненост, като се имаха предвид възрастта ѝ и напредналият час.

Изчака, докато останат сами в коридора, преди да каже:

— Извинявам се заради Джак, ако е нужно. — Бе забелязала напрежението в очите на младата жена, докато се сбогуваше, макар гласът и държанието ѝ да бяха напълно уравновесени. Освен това двамата с Джак бяха отсъствали доста дълго време. — Понякога е труден, но всъщност има добро сърце.

— Не са необходимо извинения.

— Значи не те е обидил с нищо?

— Ни най-малко — излъга невъзмутимо францужойката, точно когато наближиха стълбището.

— Добре. Не бих искала Джак да застане по някакъв начин между нашето приятелство. Твоята болница ме заинтригува дълбоко. Поздравявам те, че мислиш за нещо повече от най-новата си рокля или чадър, както голяма част от тези празноглави дами.

— Животът би бил убийствено скучен, ако разчитаме единствено модният свят да ни осигурява развлечения.

Венера слизаше бавно по мраморните стъпала, за да не затруднява възрастната херцогиня.

— Точно така мисля и аз — отвърна лейди Гровланд и добави с усмивка: — Е, въпреки това от време на време ми е приятно да изиграя някой танц. Колкото до предложението ми да помогна, ако си съгласна,

моите хора могат да приключат с пренасянето на медицинската апаратура до кораба още днес следобед. Какво ще кажеш за два часа?

— Много благодаря. Два часа е чудесно.

— Не му се ядосвай.

Пеги имаше странното усещане, че племенникът ѝ и тази необикновена французайка си приличат много.

— Простете, херцогиньо, но ще му се ядосвам, ако пожелае. — На последното стъпало Венера се обърна с усмивка към своята домакиня. — Отново ви благодаря за прекрасната вечер. Ще бъда на линия в два часа.

— И си тръгна с възможно най-невъзмутим вид — заяви херцогинята.

След като откри Джак в библиотеката, тя се отпусна на един стол край огъня с чаша портвайн в ръка и впери пронизателния си поглед в лицето му. — Държал си се лошо, нали?

— Няма да излея сърцето си пред теб, Пеги, така че изобщо не се опитвай да ме накараш да го направя.

Беше се изтегнал на дивана, все още полуоблечен, с панталони и недозакопчана риза. Мрачното настроение не го бе напуснало. Половината бутилка портвайн, която бе изпил след тръгването на Венера, не му бе помогнала ни най-малко.

— Подушвам секс в тази стая. Не те питам за подробности. Само какво направи, за да я обидиш.

— Аз не съм направил нищо. Ти и хората като теб, манияците по залагането, го направихте с проклетия си облог.

— Казал си ѝ за облога? — възкликна невярващо възрастната дама.

— Не можех да го избегна. Още утре щеше да научи. Мислех, че поне трябва да я предупредя.

— И сега опитваш да удавиш мъката си с портвайна.

— Не, не опитвам — отвърна видимо оскърбен той.

— На мен обаче ми се струва, че точно това правиш.

— Е, значи се лъжеш.

— Тя си отиде от теб и ти не можеш да го понесеш.

— Не съм чак толкова тщеславен, както знаеш много добре.

— Защо тогава си така нацупен, като малко момченце, което си е изгубило любимата играчка?

Маркизът наклони подигравателно глава на една страна.

— Точно така, Пеги, заповядай. Забий ножа и го завърти в раната.

— Защо я харесваш?

— Не я харесвам — възпротиви се той.

— Нека се изразя по друг начин. Какво те измъчва?

Младият мъж направи физиономия.

— Ще ми се да ти кажа да си гледаш работата.

— Но съм права.

— Тя е толкова различна от всички останали. Това е. Сега доволна ли си?

— И ти си заинтригуван.

— Може да се каже. Горедолу е така...

— Ще се виждам с нея утре.

— И ще оправиш всичко. Ти си страхотна романтичка, Пеги.

— Не отричам, винаги съм била романтичка.

— Но мен романтичните истории не ме интересуват.

— Всички мъже са такива. Романтичните истории започват да ги интересуват, едва когато стане прекалено късно.

— Божичко, Пеги, не се опитвай сега пък да ме сватосваш. Може и да съм заинтригуван, но не съм побъркан. Денят, в който ще си взема по собствена воля жена, ще бъде денят, в който ще отпътувам за луната. Обещай да не се намесваш.

— Добре — промърмори неохотно лейди Гровланд. — Обещавам.

Слънцето вече се показваше на хоризонта, но библиотеката тънеше все още в мрак. Иначе Джак може би щеше да види стиснатите палци на херцогинята.

„Пролетното зазоряване е прекалено красиво за мрачното ми настроение“ — помисли си Венера, когато излезе от каретата пред входа на дома си на „Белгрейв Скуеър“. По-подходящо щеше да бъде да е облачно, да вали дребен студен дъжд и във въздуха да виси заплахата от сняг.

Но природата не се съобразяваше с настроенията на дребните хора. Топлото слънце се издигна напред блестящ златен ореол и освети земята. Новите листенца на дърветата лъщяха, въздухът бе изпълнен с уханието на ранните рози и въпреки недоволството си, младата жена не можа да не се спре, за да се възхити на великолепните цветове на катерещата се по стената глициния.

Вратата се отвори, сякаш прислугата бе в очакване на завръщането ѝ. На прага се появи фигурата на икономата.

— Добро утро, мис Дюра — приветства я той с безупречен поклон. — Приятна ли беше вечерта в Гровланд Хаус?

— Да, Чарлз — отговори тя, като се обърна към него. — Благодаря.

— Горещото какао ви очаква в стаята ви, мадмоазел.

— Ще имам нужда от гореща вода за къпане.

— Чудесно, милейди.

— И нещо здраво за закуска. Мъртва съм от глад.

— Може би специалните бъркани яйца с хайвер на главния готвач. Вчера получихме пресните гъби от Франция.

— И провансалски наденички.

— А ягоди със сметана? — предложи икономът, който знаеше добре вкусовете на своята господарка.

— Прекрасно — заяви с усмивка Венера. — Обожавам те, Чарлз. Познаваш ме много добре.

Малко след като личната камериерка приключи с подсушаването ѝ, закуската пристигна. Икономът се бе погрижил готвачът да включи и парче от любимата ѝ торта със сметана.

Французойката се настани до отворените прозорци и изяде първо тортата, а после се залови с бърканите яйца, като се наслаждаваше на превъзходния им вкус. Изпи две чаши горещо мексиканско какао и се захвана с плуващите в гъста сметана ягоди.

Превъзходната храна, в съчетание с освежителната баня и прекрасното пролетно утро, пооправи донякъде настроението ѝ. Вече не гледаше с такава горчивина на изминалата вечер. А след третата чаша какао от неприятните ѝ чувства не остана и следа.

Все пак бе задоволена райски от мъж, който знаеше какво точно иска една жена. Това бе изводът, който се налагаше сега, когато вече беше в добро разположение на духа. Поусмихна се при тези жарки

спомени. Той се бе справил толкова добре, че бе компенсирал едногодишното ѝ целомъдрие. Определено бе спечелила много от тазвечерното преживяване.

Венера въздъхна. Колко жалко, че жената трябваше вечно да се справя с мъжкото его.

Инструктира камериерката си да я събуди в един, легна и заспа веднага.

Но сънят ѝ беше неспокоен, навестяван от тъмнокос мъж с усмихнати очи и с достоен за възхищение сексуален опит. Тя простенваше тихичко, усещайки отново тялото и ръцете му, които я даряваха с удоволствие, обръщаше се и се мятеше трескаво, пленена от неговата магия. Отвори изненадано очи, когато камериерката дойде да я събуди.

Видя, че се намира в собственото си легло.

И прокле в себе си таланта и опита на Джак Фицджереймс.

Джак не беше спал, или поне изглеждаше така, когато Нед дойде да го събуди.

— Махай се — измърмори младият мъж, когато Нед дръпна завесите и слънцето нахлу в стаята.

— Ставай веднага! Имаме среща. Забрави ли, че ще оглеждаме расови коне?

Дръпна още едно перде и се приближи до следващия прозорец.

— Върви без мен.

Гласът на маркиза бе заглушен от възглавницата, която бе дръпнал върху главата си.

— Лорд Саймън ще продава бегачите си. Ти толкова искаше черния му жребец. Поне последния път, като говорихме, все още го искаше. Но пък можем да оставим Бранфорд да го купи.

Шегата на Нед породи порой от псувни изпод възглавницата.

— Това „да“ ли означава или „не“? — попита бодро лорд Дарлингтън, макар да знаеше много добре, че приятелят му по-скоро би пропъзлял сто мили, но никога нямаше да позволи на Едуард Дънлоу да купи коня, на който сам той бе хвърлил око. — Морис ще изпрати всеки момент много силно кафе, но не бързай, разполагаме с още дващсет минути.

— Някой ден ще те удуша.

Този път думите прозвучаха съвсем ясно, тъй като Джак запрати възглавницата по приятеля си.

— Внимавай за косата ми, дяволите да те вземат! — извика Нед и приглади лъскавите руси кичури зад ушите си.

Той се гордееше много с дългите си къдрици и се смяташе за поет от рода на лорд Байрон, с тази разлика, че целта на неговата поезия бе по-скоро да впечатлява дамите, отколкото да изразява някакъв искрен интерес.

Вече напълно разбуден, маркизът стана от леглото си с въздишка; чувстваше се по-уморен, отколкото се бе чувствал като легна. Но знаеше, че нямаше да го чакат, затова тръгна към помещението с гардеробите.

— Благодаря, че ми напомни за онзи черен жребец. — Прозя се и се протегна. — Само ми се иска да не беше толкова рано.

— Минава един, Джак — отвърна лорд Дарлингтън, като го следваше по петите. — Откога се нуждаеш от повече от два часа сън?

— От снощи, очевидно. Чувствам се изцеден.

— Сега сигурно е мой ред да попитам: „И защо така?“. Както чух снощи, двамата с мис Дюра сте изчезнали за няколко часа.

Маркизът отвори вратата към стаята за обличане.

— Боже мили, този град няма други интереси.

— Но ти ни забавляваш чудесно, момчето ми. Какво щеше да прави фабриката за клюки, ако беше решил например да ходиш на риболов?

— Може би и ще го направя — промърмори младият мъж, приближи се до душа, който бе инсталирал в дома си и завъртя кранчето. — Ще се преместя да живея в провинцията.

Приятелят му се изсмя.

— Ей това вече ще предизвика огромни залагания в Брукс. Най-вече на тема колко ще издържиш там.

Джак изгледа мрачно събеседника си и влезе в подобното на малка кула съоръжение, състоящо се от многобройни тръби, от чиито стотици дупчици струеше вода. Застана под горещата вода и се запита доколко всъщност желаше черния жребец на лорд Саймън. Беше уморен, или отегчен, или и двете, и все още кисел поради снощните събития.

Вероятно беше прекалил с пиенето. Не си позволяваше да допусне, че може би мис Дюра не му излизаше от ума. Подобно признание щеше да изложи на риск удобния му живот.

— Ей, да не би да заспа там?

Въпросът прекъсна недоволните му мисли.

— Наистина имам нужда да поспя през някоя от близките нощи — изръмжа Джак и вдигна лице към топлия душ.

— Първо да приключим с търга — побърза да уточни приятелят му. — След това ще можем да се отбием при мадам Робюшон, за да видим, дали се е сдобила с нови момичета, и ще можеш да дремнеш там. А, ето го и Морис с нашето кафе.

Двамата пристигнаха на търга точно преди първото наддаване и трябваше да изчакат почти час, докато се стигне до черния жребец.

Започна бясно наддаване. Животното бе спечелило десетина първи награди през последната година. Но тези, които не разполагаха с такива богатства, отпаднаха скоро, а маркизът и лорд Бландфорд скоро докараха сумата до главозамайваща височина.

Лорд Редвърс не се интересуваше колко трябва да плати за черния бегач. През изминалото столетие впечатляващото му богатство идваше от компанията в Индия, но семейство Фицджеймс бе спечелило не малко от щедростта, проявена от Чарлз II към неговата любовница. Като един от най-големите земевладелци в Клостършир, семейството никога не бе имало парични проблеми. Освен това Джак бе започнал да инвестира отрано в железопътния транспорт. Можеше да купи една дузина като лорд Бландфорд, без по челото на банкерите му да избият капчици пот.

Решил да сложи скоро край на наддаването, Джак предложи десет хиляди над последното предложение на Бландфорд и лицето на съперника му почерня от ярост.

— Дяволите да те вземат, Редвърс. Този кон трябва да влезе в конюшната ми — извика той.

— В такъв случай би трябвало да продължиш — отбеляза спокойно младият мъж.

— Както ти направи снощи с френската дама ли? Колко време я язди?

— Снощи се прибрах рано, Бландфорд, а ако имаш желание да поставяш под съмнение думата ми по този повод, назови секундантите си.

Граф Бландфорд не бе известен с куража си. Дребен, кокалест човек, той предпочиташе лакеите му да се бият вместо него.

— Да ти го начукам, Редвърс.

— Не си мой тип. Виж, ако съм достатъчно пиян, може би бих склонил да поговорим.

— Може би французойката няма да има нищо против вниманието на други ухажори — заяви хапливо графът.

— Чувствай се като у дома си, Бландфорд. Тя е напълно способна да избира сама ухажорите си — отговори невъзмутимо Джак.

Но едвам се сдържа да не се нахвърли върху проклетия глупак. Той може би си мислеше, че щеше да му позволи да докосне Венера.

За щастие точно в този момент се приближи един от служителите, иначе щеше да му се наложи да си зададе някои неудобни въпроси във връзка с това ново за него собственическо чувство.

ПЕТА ГЛАВА

Венера не бе очаквала, че херцогинята ще придружи своите слуги. Тя се появи, седнала до кочияша на големия фургон. Беше облечена със скромна ленена рокля и удобно сламено боне, без обичайните слоеве грим по лицето. Имаше такъв вид, сякаш възнамеряваше да работи рамо до рамо със своите хора.

Младата жена приветства с усмивка възрастната дама, очарована, че тя очевидно не гледаше на работата като на нещо невъзможно. Подобно нещо се срещаше изключително рядко сред представителите на висшето общество.

— Ела при мен — предложи Пеги и се отмести, за да й направи място на широката седалка. — И дай на Уил указания как да намери склада.

Французойката остави смаяния си иконом на тротоара, качи се на високата седалка за кочияша с помощта на един от хората на Пеги. Щом се озова до нея, изведнъж се почувства в изключително добро настроение.

— Колко се радвам, че се виждаме пак — възкликна тя. — Не бях разбрала, че искаш да помагаш.

— Нямах търпение най-после да направя нещо продуктивно. Следобедните чайове, партитата и баловете в един момент започват да досаждат.

— И още как — съгласи се Венера.

След като дадоха указания на кочияша, дамите започнаха да обсъждат двете парижки болници, финансирани от Венера. Херцогинята я разпита за някои подробности. За нея не бе достатъчно само да даде пари за някаква благотворителна дейност и да сметне, че е изпълнила дълга си. Впечатли се дори още по-силно от младата си събеседница, след като научи колко голям брой хора се лекуват ежедневно в благотворителните здравни заведения.

— За бога, разходите трябва да са колосални при толкова много пациенти! Джак изпрати ли чека?

— Не, но това не е необходимо. Сигурна съм, че той просто се опитваше да бъде любезен. Семейството ми има достатъчно ресурси, за да поддържа двете болници.

— Допълнителните средства никога не са излишни, скъпа. Ще се погрижа някои от моите приятели също да помогнат. А ако бъдеш така добра да дадеш на моя стюард някои съвети откъде започва организацията за един такъв проект, с радост бих направила нещо подобно и тук.

— Човек изпитва огромно удовлетворение, когато види излекувано детенце, млада майка, на която е дадена квалифицирана помощ при раждането, или оздравял работник, който иначе би останал инвалид вследствие от нараняването. Тази работа ми носи невероятно удоволствие, макар родителите ми понякога да смятат, че би трябвало да облекча малко разписанието си.

— Ти си млада и енергична. Защо да не правиш това, което ти харесва, докато имаш сили? Споменът за дните ми на сцената все още ме изпълва с щастие, макар понякога да сме работили безкрайни часове наред при трудни условия. Но не бих се отказала от тези преживявания за всичките пари на Сирил.

— Снощи Джак каза, че бракът ви бил по любов. Това е чудесно.

— Сирил беше най-съвършеният мъж, когото познавам. Наистина съм невероятна късметлийка, след като го открих в този груб свят.

— Отдавна ли си сама?

Венера не желаше да разпитва за смъртта на херцога, тъй като тази тема сигурно бе мъчителна за нейната събеседница.

— Вече десет години и продължава да ми липсва всеки божи ден. Той предизвика цялото си семейство, за да се ожени за мен. Беше много смел.

— Бил е голям щастливец.

— И двамата бяхме лудо влюбени в продължение на четирийсет години. Разкажи ми за твоето семейство. Всички са чували за баща ти и дядо ти. Имаш ли братя и сестри? Чух, че майка ти е от Кент.

През целия останал път до склада двете жени говориха за семействата си. Херцогинята имаше две деца, родени късно по време на брака. В момента синът ѝ беше в Египет, пътуваше с керван в

пустинята. Дъщеря ѝ пък беше женена за дипломат, който бе изпратен във Виена.

— И двамата ще се върнат в Англия тази есен. Ти възнамеряваш ли да стоиш дълго?

Французойката поклати глава.

— Още две седмици, може би месец, но не повече. Дойдох да купя някои от новите съоръжения, които ще бъдат показани по време на Световното изложение. След като си свърша работата тук, ще се върна в Париж.

— С Джулия щяхте да си паснете много, въпреки че е малко по-голяма от теб. Тя е радетелка на женската независимост, макар да не мога да си обясня откъде са ѝ дошли наум тези радикални възгледи. — Херцогинята се усмихна дяволито. — А ако синът ми някой ден прояви и най-малко желание да се жени, ще опитам да те убедя да останеш малко по-дълго тук и да се запознаеш с него. Вярно, баща му приближаваше четирийсетте, когато се оженихме — продължи да размишлява на глас тя. — Джефри вероятно смята, че разполага с още десет години, преди да усети нужда да си намери съпруга. Джулия ме дари с моите прекрасни внуци, за които съм толкова благодарна. Но очевидно няма да мога да изчакам синът ми да създаде наследник — ще умра много преди това.

Тъй като искаше разговорът да се върне към предишните щастливи нотки, Венера заразително херцогинята за внуците ѝ и бе осведомена надълго и нашироко за все по-големите им постижения.

През целия следобед дамите наглеждаха товаренето на стоките от склада на кораба. Като привършиха работата си, Пеги успя да придума младата жена да отидат направо у тях да пият чай.

— Няма нужда да се обличаш специално, скъпа. Ще бъдем съвсем сами. Освен това още не си видяла градината ми, така че изобщо не приемам „не“ за отговор.

След щедрото дарение и помощта на херцогинята, на Венера ѝ беше още трудно да откаже, особено като се имаше предвид, че на всичкото отгоре тя бе и много приятна компаньонка.

— Ако обещаеш, че няма да се наложи да се срещна с която и да било висша особа, както съм с мръсната си рокля — отговори тя, като опита да изчетка прашното петно върху роклята си.

— Само моята собствена висша особа, скъпа.

Херцогинята разпери широко ръце, за да покаже собствената си прашна рокля и се усмихна така, както сигурно го бе правила преди половин век на сцената на „Друри Лейн“.

— В такъв случай приемам с удоволствие, но държа да те предупредя, че съм изключително гладна. Ще омета всичките ти сладки и сандвичи.

— Колко изненадващо — възкликна с привиден ужас Пеги. — Жена, която яде. Всичките ми познати само погризват по нещичко, също като питомни катерици. Обичаш ли лимонова торта с извара?

— Обожавам всичко с извара.

— Мисля, че имаме някаква роднинска връзка. — Херцогинята я потупа по дланта. — Хайде, ще кажем на Уил да ни закара у нас.

Щом се озоваха в Гровланд Хаус, херцогинята покани своята гостенка в слънчевата дамска стая, издържана в аквамарин и светли мебели в стил Амбир, в която да се освежи. Предложи да се срещнат в градината след десет минути.

Разполагаше само с няколко минути, за да напише няколко реда на Джак.

Когато изпрати спешно пратеника да занесе посланието, в което изискваше непременно присъствието му за следобедния чай, лейди Гровланд наруши своите принципи. Без сама да може да обясни как, тя бе доловила влечението между блудния си кръщелник и изключителната мис Дюра, и нямаше намерение да стои настрана. Затова излъга, без никакви угризения, и помоли Джак да се отбие незабавно, за да ѝ помогне да вземе решение във връзка с някакво желание на внуците ѝ. Маркизът беше нещо като неин съветник по бизнес въпросите, когато синът ѝ отсъстваше.

— Намери го, където и да е — нареди тя на лакея. — Ако го няма вкъщи, провери първо при мадам Робюшон. Там е любимото му място за прекарването на следобедите.

Херцогинята разбираше много добре как живеят самците от висшето общество. Съпругът ѝ бе водил ергенски живот в продължение на почти две десетилетия, преди да я срещне. Сега синът ѝ следваше неговите стъпки. Знаеше много добре как богатите млади мъже прекарват свободното си време. Освен това бе в течение на

всички клюки, благодарение на личната си камериерка Моли — на обяд тя можеше да каже кой с кого е закусвал сутринта.

Пеги даде указания на Моли, която бе нейна довереница за всичко.

— Появи ли се Джак, моментално го доведи в градината.

— Той ще ви се ядоса много, милейди — предупреди я камериерката, а очите ѝ бяха разширени от тревога.

— Не и пред мис Дюра. Няма да го покаже пред нея.

— Разбира се, че и това може да не го спре — възпротиви се Моли. — Познавате темперамента му.

— Но и знам, че снощи бе обзет от истинска меланхолия, щом мис Дюра си тръгна, независимо дали му се искаше или не му се искаше да го признае. Защо да не го побутна в правилната посока?

— Толкова сте смела, милейди — заяви камериерката. — Меланхолия или не, но маркизът има ужасяващо горещ темперамент.

— Познавам го още когато си смучеше пръстчетата като бебе — отбеляза лейди Гровланд и прибра една изскочила къдрица зад ухото си. — Мога да се справя с него. Ти само се погрижи да дойде в градината. А после, след приличен интервал, ме извикай уж за нещо важно. И не забравяй — нито дума пред него, че мис Дюра е в къщата.

— Устата ми е запечатана, милейди.

— Погрижи се същото да важи и за останалата част от прислугата.

С тези думи херцогинята приглади полите си и излезе от стаята със сценичното присъствие на завършена актриса.

Градината беше спокойна и тиха, закътана между покрити с рози тухлени стени. Посадената от някой отдавнашен представител на семейство Гровланд магнолия хвърляше сянка над ъгъла, където бе поставена масичката за чай.

Венера се бе отпуснала на стола. Кремавият цвят на копринената дамска създаваше прекрасен фон за златистата ѝ красота и папратовозелената муселинена рокля. Тя махна с ръка, щом зърна слизащата по стълбите на терасата херцогиня, която отговори бодро на поздрава ѝ.

— Казах на Оливър, че след всичката тази работа днес заслужаваме най-доброто шампанско — заяви Пеги, като наближи.

— Вече ми сервираха. — Младата жена протегна към своята домакиня полупразната си чаша в подкрепа на казаното. — Освен това икономът ти настоя да опитам лимоновите тортички с извара. Както виждаш — посочи тя към почти празната чиния, — аз го послушах дословно.

— Кажу как бих могла да помогна утре — каза възрастната дама, като си наля чаша шампанско. — От цяла вечност не съм се забавлявала така. Дали не би могла да ми дадеш някои инструкции относно покупките, които трябва да направя за моята благотворителна болница.

— С най-голямо удоволствие. Възнамерявам утре да отида отново на изложението за следващия рунд.

— Великолепно! Чакай да ти напълня чашата.

Лейди Гровланд нарочно бе избрала да пият чая си насаме, а не пред прислугата. Беше уверена, че маркизът щеше да бъде открит, и не желаше при появата му да има странични зрители.

Вече бяха привършили бутилката шампанско, лимоновите тортички с извара и половината от сандвичите със сьомга, а дискусиата им относно наскоро назначената комисия за справяне с мизерията бе в разгара си, когато Джак се показа на терасата. Тъй като бе разположила стола си така, че да вижда терасата, херцогинята се изправи незабавно и му махна приветствено.

Венера се обърна да види кой е пристигнал и лицето ѝ почервенея веднага.

Щом видя коя е гостенката на неговата кръстница, младият мъж спря наред пътя си и дори за момент се запита дали да не се обърне и да си тръгне. Значи внуците. Сега разбираше защо лакеят на Пеги бе толкова настоятелен, защо не се бе съгласил да го остави да дойде да се види с херцогинята тази вечер.

„Да върви по дяволите Пеги с нейните номера“ — изруга наум той. Разбира се, не можеше да се обърне и да избяга, и тя го знаеше много добре. Подобна постъпка щеше да бъде наистина странна.

Поклони се светски на дамите и след кратко колебание седна по покана на лейди Гровланд. Нямахше намерение да откаже предложението ѝ да опита шампанското. Сигурно щеше да му се

наложи да изпие няколко чаши от него, за да превъзмогне тази неловка, зле скроена ситуация.

Възрастната дама поддържаше жизнерадостно разговора, като бърбеше непрекъснато за следобеда, който бяха прекарвали на пристанището, прехласваше се от „расовия“ кораб, който Дюра паша използваше за транспорт, изброяваше достойнствата и моралното удовлетворение, които носеше организирането на подобна благотворителна болница, и непрестанно пълнеше чашата на своя кръщелник.

Всеки от двамата млади чувстваше остро присъствието на другия и случилото се помежду им предишната нощ. Измъчвани от неподходящи за случая усещания, предателски спомени, копнежи, които не можеха да определят, те отвръщаха вяло на опитите на лейди Гровланд да ги включи в разговора.

„Венера има вид на провинциална камериерка в леката си муселинена рокля и нефризирана коса“ — помисли си кисело Джак. Беше толкова свежа и сочна, безкрайно изкусителна. По дяволите хитростите на неговата кръстница! Кой можеше да устои на подобна съблазън? Протегна отново ръка, за да напълнят чашата му, сякаш можеше да се опие до състояние, в което повече нямаше да бъде подвластен на чувствеността.

„Джак ухае на женски парфюм“ — помисли си ядосано францужойката, сякаш имаше право да му се ядосва за това или гневът ѝ щеше да я предпази от собствените ѝ желаниа. Мургавата му коса, стегнатото, мускулесто тяло и неизтощимата му мъжественост я привличаха неустоймо, а той самият се бе отпуснал нехайно на стола си, очевидно, без да осъзнава какво въздействие имаше върху нея. Даде си дума да не се поддава на този подсъзнателен копнеж; отказваше да бъде като всички останали жени, които го познаваха.

Викът на Моли разпръсна напрежението:

— Имате писмо, милейди! — обяви тя, като размаха някакъв лист хартия от далечната тераса.

— Не мога да разбера какво ѝ става на Моли — възкликна с шеговито възмущение херцогинята. — Мислех, че съм я обучила добре, а не да крещи така. Извинете ме за момент. — Изправи се и махна в отговор на камериерката. — Джак, налей шампанско на мис Дюра. Чашата ѝ е празна. Връщам се след минутка.

Младият мъж се изправи, за да напълни чашата на Венера.

— Доколкото разбирам не си наясно с машинациите на Пеги.

Неудобството ѝ бе очевидно.

— Едва ли — отвърна лаконично тя. — Не знам какво очаква да постигне. Моля те... — протегна ръка. — Наистина не искам повече шампанско.

— В такъв случай ще изпия всичко.

И той се отпусна отново на стола си, с бутилката в ръка.

— Май не ти е удобно, а? — попита саркастично французойката, благодарна, че той бе не по-малко смутен от нея самата.

— Господи, и още как. Пеги ме повика уж по работа. Трябваше да ѝ изнеса една хубава лекция.

— Смяташ ли, че би имало някаква полза?

Неочаквано за себе си той се засмя.

— Не, в никакъв случай.

— Не е нужно да оставаш заради мен. Ще обясня на Пеги за в бъдеще да не губи нито своето, нито нашето време.

Говореше рязко; смехът му ѝ напомняше прекалено силно за изминалата нощ. Искаше ѝ се той да си тръгне скоро, тъй като се страхуваше, че в крайна сметка нямаше да устои на изкушението.

Странно, но думите ѝ не го изпълниха с очакваното облекчение.

— Може би аз не си губя времето.

— Губиш го, уверявам те. Не ми се иска да стана обект на нови обзалагания.

— Никой не получи нищо. Отрекох всичко. А ако някой има желание да оспорва думите ми, ще бъде добре дошъл да ме предизвика на дуел.

— Никой няма да го направи.

Маркизът поклати глава.

— Какво кавалерство, Редвърс. Би трябвало да ти благодаря, струва ми се, но как да го направя като миришеш на парфюм посред бял ден.

Той я погледна над ръба на чашата си.

— Това възмущава ли те?

— Не ме гледай така. Да, възмущава ме.

— Просто придружавах един приятел. Не съм участвал.

— Недей да обясняваш. Не ме засяга какво правиш с времето си.

— Но не ти харесва, че мириша на парфюм.

— Заради това, което той намеква за безцелния ти живот. Нямах ли други интереси?

— Би ли имало значение, ако имам?

— Разбира се, че не. Не знам защо изобщо водим този разговор.

— Може би защото ми се иска да те любя отново, въпреки всички предупредителни камбанки, които звънтят в мозъка ми. И дано не ме помислиш за прекалено нескромен, но подозирам, че и ти също искаш.

— Определено не искам.

Но бузите ѝ порозовяха и тя отказа упорито да срещне погледа му.

— Не казвам, че ще го направим, а само, че искаме. На мен не по-малко от теб не ми се иска да се поддам на тези безпрецедентни чувства.

Щом чу думата „безпрецедентни“ Венера си пое дълбоко въздух, като че ли по такъв начин можеше да спре свиването на стомаха си. Това определение отразяваше съвсем точно собствените ѝ непокорни емоции.

— Да, не ни се иска. Съгласна съм.

Джак я изглежда остро. Този звук му бе познат. И внезапно той се превърна във въпрос дали всъщност предпочиташе да действа съобразно своите чувства.

Тъй като дамата го желаше, каквото и да твърдеше.

Изруга наум; не бе свикнал да потиска желанията си.

— Тези усещания не ми се нравят.

— Мисля, че трябва да тръгваш.

— Или да си тръгнем заедно.

Думите излязоха като че ли съвсем независимо от волята му.

— Невъзможно е...

Но тонът ѝ не беше убедителен.

— Имам къща край реката недалеч отук — промълви бавно той, като подбираше внимателно думите си, сякаш имаше нужда от оправдание за това, което казва. — Всичко в нея е в селски стил. Никой няма да ни види там.

— Мразя това. Мразя и теб, задето ме караш да се чувствам така.

— Там ще можеш да ми се караш на воля — отвърна с лека усмивка той.

— Какво значение има кого ще заведеш там? Как изобщо си в състояние да правиш някаква разлика все още?

Джак като че ли не я чу.

— Трябваше да си тръгна още като те видях. Не знам защо не го направих.

— Ама наистина си очарователен.

Младият мъж сви рамене.

— Съжалявам за откровеността си. По принцип предпочитам да мина без откровености при уреждането на подобни неща. Така е много по-лесно.

— Трудно ли ти е да мислиш за възможността да ме любиш?

— Изключително изнервящо ми действа.

Венера го изгледа продължително.

— Напълно те разбирам — промълви тя.

— И двамата сме адски неопитни в това отношение... и проявяваме изненадваща чувствителност.

Сърцето ѝ заби лудо.

— Абсолютни новаци.

— Пеги и Моли надничат иззад завесите в гостната — отбеляза маркизът. — Какво ще кажеш да вземем да се любим тук, за да доставим радост на сърчицата им?

— Спести ми екхибиционистките си наклонности, Редвърс.

— Джак — измърмори той.

Бяха ѝ необходими няколко секунди, докато отговори.

— Джак — произнесе най-сетне тя, много тихо.

Тази дума ѝ се струваше изпълнена с невероятни възможности.

Младият мъж се изправи и ѝ подаде ръката си.

ШЕСТА ГЛАВА

Единственият, който се появи, когато си тръгнаха, бе Оливър — той подаде шапката и бастуна на маркиза.

— Кажете на господарката си, която се крие в гостната, че ще трябва да изтърпи гнева ми в някой по-подходящ момент.

— Много добре, сър. Ще предам посланието ви.

Лицето на иконома беше безизразно.

— И благодари на херцогинята за всички вкуснотии, които ми бяха поднесени с чая — добави Венера.

— Тя ще бъде много доволна, че ви е било приятно, милейди.

— И ѝ предайте следното предупреждение — продължи Джак, с надеждата, че така ще предотврати евентуалните бъдещи намеси. — Ако опита да се набърка отново, няма да дойде на следващия ѝ бал.

— Думите ви ще бъдат предадени, милорд.

Младият мъж хвана спътницата си за ръката и я поведе към вратата.

— Тя няма да ме послуша, разбира се, но може би ще се поколебае за момент и това ще ни даде време да се измъкнем от бдителния ѝ поглед.

— Искаш да кажеш, че ще накара да ни проследят?

— Човек никога не знае с Пеги. Тя прави живота си много по-драматичен от останалите хора. А аз предпочитам да отида в крайречната си къща, без да ме наблюдават.

Но херцогинята нямаше намерение да преследва двамата влюбени. Тя разбираше прекрасно, че репутацията на дамата щеше да се запази най-добре със спазването на пълна дискретност. Но с Моли си побърбиха хубаво, след като каретата на маркиза потегли; и двете бяха много доволни от ролята си в сдобряването.

— Мислиш ли, че би трябвало да правим това? — Венера бе обхваната от съмнения, докато каретата се носеше по лондонските

улици. — Аз самата вече съвсем не съм сигурна.

Седяха един срещу друг в луксозната карета. Младият мъж бе предпочел да седне срещу нея, като с това показваше собствената си резервираност.

Вместо да отговори на въпроса ѝ, той заяви многозначително:

— Имам нужда да пийна нещо.

Бръкна под седалката и отвори вратичката на пълен с всевъзможни бутилки шкаф.

Французойката огледа разнообразието от питиета.

— Да не би да искаш да бягаш?

— Понякога вземам в последния момент решението да отида в провинциалната си къща.

— Дълъг ли е пътят дотам?

— Предпочиташ ли да не пия?

— Не чу ли какво те попитах?

— Дали не съм си променил намерението ли?

Тя кимна.

— Е?

Младата жена се облегна назад на облицованата в черна кожа седалка, като впери в лицето му острия си питащ поглед.

— Точно затова се нуждая от нещо за пиене — промълви той и започна да навива малък тирбушон в тапата на бутилка с бренди. — Аз също се разкъсвам от нерешителност.

— Пиенето помага ли?

— Отлага вземането на решение. В известен смисъл може да се каже, че помага. — Предложи ѝ отвореното шише. — Искаш ли малко бренди?

— Имаш ли нещо друго?

Той вдигна рязко очи, сякаш спътницата му бе размахала камшик във въздуха, и изведнъж се усмихна до уши.

— Виждаш ли колко съм изнервен? Причуват ми се какви ли не двусмислици. Но нека ти отговоря — имам най-различни вина — бордо, няколко вида рейнски вина, чийто вкус създава впечатление, че слънцето свети в устата ти.

— Убеди ме...

Сериозният поглед отново я прикова на седалката.

— Рейнско вино, ако обичаш — продължи тя, изпълнена внезапно с неочаквано ликуване, че е в състояние да предизвика подобен трепет у един толкова префинен мъж.

— Продължавай в този дух, скъпа — прошепна Джак, — и може да не успеем да стигнем до леглото в провинциалното ми убежище.

— Сега добре ли се почувства, като стъпи отново на позната почва?

— А ти?

Измъкна бутилка вино и малка сребърна чаша и започна да вади тапата.

— Да. Не ме питай защо.

— С радост.

— Предпочиташ да не говорим за нашата...

— Не. — Всичко, предшествано от „наш или наша“ го изпълваше с неистов ужас. Подаде ѝ пълната сребърна чаша и вместо да се изправи срещу чувствата си, каза: — Ловиш ли риба?

— Не често. Все пак съм го правила с брат си.

— Аз ловя много риба.

Младата жена вероятно нямаше да се изненада толкова, ако ѝ беше съобщил, че се занимава с украсяване на будоари.

— Не бих предположила — отбеляза любезно тя и отпи от виното си.

— Лесничейт на баща ми ме научи. Прекарвал съм повече време с него, отколкото с баща си. И щеше да се съгласиш какво предимство е това, ако познаваше баща ми.

— Труден човек ли беше?

— За щастие умря млад.

Очевидно нямаше да чуе повече детайли, затова попита със светски тон:

— Каква риба предпочиташ да ловиш?

— Кафява пъстърва.

— С жива или суха стръв?

Очите му се оживиха — очарователен, открит, топъл момчешки поглед.

— Жива. Ти коя харесваш?

Никога не бе предполагала, че разговорът за рибарска стръв може да бъде толкова приятен, толкова удовлетворяващ и изпълнен със

сладка чувственост. Сега пред нея стоеше съвсем различен човек, който описваше своите предпочитания, специалните мухи, които прикрепвал сам. Опитният му чар бе заместен от затрогваща естественост и искреност.

— Ще отидем да ловим риба после — промълви маркизът и се приведе напред, за да напълни отново чашата ѝ.

Топлината на неговата усмивка проникна през цялото ѝ тяло.

— Или преди — пошегува се тя.

— Няма никаква вероятност за подобно развитие на нещата.

Та той не беше сигурен, че щеше да издържи даже докато пристигнат в къщата.

— Аз нямам ли дума по въпроса?

— Не.

Тази малка думичка затрептя с такава интензивност в нея, че я накара да се запита как изобщо някога бе оспорвала плътския си интерес към този мъж.

— Да не би от мен да се очаква просто да се покорявам?

Тъмният му поглед слезе бавно надолу по тялото ѝ.

— Доколкото си спомням, не беше особено отстъпчива.

— В момента се чувствам така, че не съм сигурна дали би могъл да издържиш на темпото.

Маркизът се засмя гърлено и погледът му се изпълни с топлина.

— Би било дяволски приятно да опитам.

Хвърли поглед през прозореца.

— Колко още остава? — попита тя — четеше мислите му, сякаш бяха едно цяло.

— Колко можеш да чакаш?

— Не съм напълно сигурна. Кога ще стигнем в къщата край реката?

— Най-малко след половин час. — Французойката изпъшка. — Няма защо да чакаме.

Младата жена изпусна постепенно въздуха от гърдите си, изненадана от внезапно обзелото я сладострастие.

— Предполагам, че нямаш...

— Не, но не са ми нужни. Снощи случи ли се да свърша в теб?

Имаше право. Беше се оказал напълно достоен за доверие след употребата на двата презерватива. Но обичайната предпазливост не я

напускаше.

— Не знам...

— Мога да намеря в следващото село.

— Благодаря. Така ще се чувствам по-спокойна.

— Разбира се — отвърна любезно той.

Но тя не можеше да чака и когато стигнаха селото, вече седеше в скута му с лице към него, а той бе проникнал дълбоко в нея. Разтърсена от вълните на оргазма, Венера така и не забеляза, че каретата прелетя покрай селските магазини.

— Не знам какво ми става — прошепна малко по-късно тя, отпусната на седалката до него; останките от оргазма бяха оцветили като розов залез краищата на съзнанието ѝ. — Изгубила съм напълно способността да преценявам, останах без капчица разум от това всепобеждаващо желание. Кажете ми, че всичко ще бъде наред.

Джак погали нежно все още обутите в копринени чорапи крака върху скута си.

— Всичко ще бъде прекрасно.

Наведе се да целуне розовата ѝ буза, но самият той съвсем не беше сигурен, че и двамата наистина не си бяха изгубили ума. Страстта го бе обзела с такава сила, че едва бе успял да излезе навреме. Но все пак се бе справил.

— Не съм сигурна, че това ми допада. Нито че бих желала да се чувствам по този начин до края на визитата си — промърмори Венера и се пресегна, за да докосне бузата му.

— Стига да си наясно какво желаеш — пошегува се маркизът.

— Искате ми се да знаех. Но се чувствам като подрастващо момиченце, нерешителна... Мисля си: „Ще го направя. Не, няма да го направя. Сега. Не сега. По-късно. Вечно...“.

Щом чу „вечно“ младият мъж вдигна поглед.

Французойката се усмихна.

— Колко лесно мога да те притесня.

Той също се усмихна.

— Забравям колко си различна.

— Не съм излязла на лов и няма опасност да ти сложа брачните вериги. Това ли имаш предвид?

Фицджералд кимна.

— Заедно с много други неща.

Започна да си закопчава панталоните.

— Нали каза, че имаме още половин час?

Младият мъж заразкопчава моментално това, което вече бе закопчал.

— Толкова си отзивчив, Редвърс.

— Постъпката ми не е напълно лишена от егоизъм, скъпа.

Обръщението му направи впечатление и на двамата.

Нея то изпълни с удоволствие — имаше предимства да му бъдеш „скъпа“.

А него — с известен страх, не толкова от самата дума, а от начина, по който я бе изрекъл.

— Струва ми се, че този път ще си сваля обувките — обяви с учтив и цивилизован тон Венера.

Заразвързва панделките на глезените си. Той се включи, за да ѝ помогне, свали зелените обувки от мека ярешка кожа, жартиерите и копринените чорапи.

Помогна ѝ да се намести отгоре му, отмести фустите и полата.

— Стигнем ли веднъж реката, ще се избавим от тези дрехи, които само ни пречат. Ще те заведа да поплуваш.

— А ще ходим ли да ловим риба?

Усети как членът му се плъзна в нея.

— И до това ще стигнем.

Движението му я изпълни с блаженство.

— Откъде знаеш, че трябва да направиш точно това?

Тя въздъхна тихичко и помръдна едва-едва хълбоци.

— Просто съм късметлия — прошепна маркизът, макар късметът да нямаше нищо общо с това.

Изви отново ханш нагоре точно по същия начин и стенанието ѝ стопли бузата и душата му.

— Може би няма да те пусна дълго да се върнеш в Лондон — промълви Венера.

— Може би аз няма да искам да се върна в Лондон.

Отмести я съвсем леко, като я обхвана за ханша и я притисна малко надолу.

— О, боже...

Гласът ѝ премина в деликатно скимтене.

Той ѝ помогна да слезе от каретата, когато стигнаха до къщата със сламен покрив и след като я придружи до дневната, се върна, за да освободи кочияша. Сам обикновено отсядаше в стаичката край конюшните, но Венера бе дала да се разбере, че ще се чувства комфортно, ако са сами. Когато след минута влезе отново в стаята, я завари да гледа през прозорците.

— Виждам защо ти харесва тук. Реката е красива, вдъхва спокойствие. Тук си съвсем сам.

— Но сега ми е дори още по-приятно. — Приблужи се изотзад до нея и я прегърна през талията. — Ти си съвършената добавка към моя рай.

Младата жена се облегна на високото му силно тяло.

— Много се радвам, че реших да отида на Изложението през този ден.

— Съдбата бе много мила с мен, като ме заведе при теб. Макар ти да ми отказа.

— Известният лорд Редвърс не беше мой тип. Но се оказа, че си съвсем различен.

Той сви леко рамене.

— Не всички предположения на висшето общество са правилни.

Французойката се изви, както я бе притиснал в обятията си.

— Нима не заслужаваш репутацията си?

— Не съвсем. Един ерген просто предизвиква известно количество незаслужени клюки.

Но един богат и красив ерген, обожаван от жените, несъмнено заслужаваше клюките. Тя го съзерцаваше, опитвайки да отдели истината от сплетните. Златистата светлина, която влизаше през прозореца, смекчаваше контурите на лицето му.

— На колко години си? — попита внезапно Венера.

— На достатъчно — отвърна любезно той.

— Искам точен отговор, ако нямаш нищо против.

Ресниците му бяха екстравагантно дълги и гъсти, като на нарисован от Ботичели младеж.

— На двацет и четири.

Тя си отдъхна облекчено.

— В един момент ми се стори много млад. Надявах се, че не съм пресметнала грешно.

— Пресметнала грешно ли?

— Зрелостта ти.

— Да не би да поставяш под въпрос зрелостта ми?

— Само по един аморфен, намиращ се напълно в границите на общоприетото начин — усмихна се Венера.

— Достатъчно зрял ли съм, за да те поканя в спалнята си? Гледката оттам е не по-малко хубава.

— Не се шегувай. Щях да се чувствам много неудобно, ако беше съвсем млад.

— Малко е късно за това, нали? — Очите му блестяха развеселено. — Щеше ли да се върнеш в Лондон?

— Наистина ли си на двайсет и четири?

— Пеги ще гарантира за това. Но ще можеш да се убедиш, едва като се върнем. Мислиш ли, че това ще направи чукането с мен различно? — прошепна той и се приведе, за да близне горната ѝ устна. — Ела да видиш спалнята ми и ще разберем.

И я побутна лекичко в желаната посока.

— Би трябвало да откажа...

— Ако можеш.

Поведе я натам, залепил длан на задните ѝ части.

— Да не би да искаш да ме наречеш „развратница“?

Хвърли му игрив поглед през рамото си.

— Определено се надявам да е така. — Усмивката му бе очарователна. — Ако мадмоазел желае да инструктира и обучи един невинен младеж, аз обещавам да бъда усърден ученик.

Венера се извъртя и опита да го удари.

Той хвана ръцете ѝ, засмя се, и като ги вдигна до устата си, целуна едно по едно кокалчетата на пръстите ѝ.

— Никога досега не съм играл ролята на невинен младеж.

— Изобщо не се съмнявам. — Издърпа ръце. — А сега се дръж прилично или се прибирам.

— И ще пропуснеш да ме чукаш дни наред...

Неустоймото обещание в думите му пришпори чувствата и страстите на младата жена и прикова вниманието ѝ.

— Така си и мислех — прошепна Джак и прокара палеца си по шията ѝ, по челюстта, проследи контура на бузата, следвайки деликатното порозовяване на деликатната ѝ кожа.

— Прекалено си самодоволен.

Пулсирането между краката ѝ премина в силен, равномерен ритъм.

— Но и готов да те чукам отново.

— Това ти е специалността, нали?

— Да — отвърна тихо маркизът и протегна ръка. — Ела да ти покажа леглото си.

Французойката се поколеба, жегната от безсрамната му увереност.

— Ще можеш да ме смъмриш после — додаде нежно той. — Първо ще те накарам да получиш оргазъм.

— Или аз — теб — отговори дръзко тя.

— Още по-добре.

Младата жена се обърна и влезе царствено в спалнята. Той я последва, очарован от нейната предизвикателност, омаян от сексуалното ѝ желание, изпълнен с очакване за бурната, взаимна страст, която щеше да се разгори отново помежду им.

— Искам да знам нещо. И не ме лъжи, тъй като то няма чак такова значение.

Беше застанала до тежката дъбова табла на леглото и я бе стиснала.

— Ти си първата жена, която водя тук.

— Още не съм те питала.

— Разбрах по огъня в очите ти. А това е самата истина. Нед е идвал тук да ловим риба, и никой друг. Не ми се ядосвай. Не мога да устоя на мисълта да те имам в леглото си.

Венера въздъхна тихичко. Не усети, че вече не стискаше така силно таблата.

— Не ми харесва тази необяснима нужда.

— И на мен, но... — Сви рамене. — Какъв смисъл?

— Караш ме да се чувствам ненаситна. Не е хубаво за душевния ми покой.

— Ще бъдем ненаситни заедно. И аз се чувствам така... Също за първи път. По-добре ли си вече? — попита той и се приближи до нея.

— Като знаеш, че не си сама в тази лудост?

— Много добре — промърмори тя, и щом усети топлината на тялото му, го обхвана с ръце през кръста. — Винаги съм била в състояние да си отида.

— Говориш на майстор в тази област, но не се притеснявай — ще изследваме заедно тази фантастична земя отвъд девет морета.

— Ние всъщност никога не сме се любили на легло — отбеляза игриво младата жена, като се утешаваше с мисълта, че той се чувстваше не по-малко несигурен от нея.

— Достатъчна причина да го изпробваме.

Разсъблече я, докато тя стоеше покорно под ръцете му, като отвръщаше на игривите му целувки, усмихваше се, щастлива, че има възможност да прекара следобеда с него. Отпусна се на леглото и той започна да се съблича. Като типична богата дама, тя не си и помисли да му помогне.

Джак я гледаше така мързеливо отпусната и си мислеше колко ѝ подходжда тази чувствена роля. Тя беше в много отношения като него — приемаше с подобни на неговите великодушие и откритост страстта, а желанието ѝ беше също толкова алчно. Подходждаха си по темперамент и предразположения, реши маркизът, докато разкопчаваше колана.

Липсата на интерес на дамата към брака несъмнено приспиваше обичайната му предпазливост. Но не си позволи да направи още стряскащия извод, че може би наистина си подходждаха.

— Това легло е приказно меко — заяви Венера и се изпъна морно. — Може да не стана от него, докато стане време да си тръгнем.

— Звучи доста обещаващо.

„Колко тъмна е кожата му — помисли си тя, когато той се изправи полугол пред нея. — Колко приятна гледка за окото.“

— В такъв случай ще трябва да ме обслужваш.

Младият мъж вдигна поглед от панталоните, които разкопчаваше.

— Може и да ме убедиш.

— Въпреки че ми обеща риболов.

— И плуване. — Събу панталоните. — Ще те занеса на ръце до реката. Вече е много спокойно. Няма да се налага да се обличаш, докато се върнем в Лондон.

— Ммм... Да бъдеш обслужвана от мъж с твоите... очарователни пропорции. Чувствам се като фаворитка на султана.

— Определено си моята фаворитка. Би трябвало да благодаря на Пеги... за прозорливостта ѝ.

— И аз. А бях сигурна, че те презирам.

— За малко не си тръгнах, като те видях в градината.

— А сега сме тук.

— Нажежени до червено от желание, ако ми позволиш да се изразя с думи прости.

— Предпочитам простите думи. Така, както в момента предпочитам патката ти, пред всичко друго на света. Станала съм истинска робиня на страстите си. Искам те веднага, и след пет минути, и отново малко по-късно... Колко уморително трябва да е да слушаш все едно и също от женските уста.

Джак се приближи до леглото.

— Но никога не и в твоите уста.

Погледът му се плъзна по разпилените ѝ по възглавницата коси и слезе бавно надолу, към усмихнатото ѝ лице. Определено бе най-щастливият мъж на земята.

— Значи минавам тази степен?

— Минаваш всички нива, които можеш да си представиш. Но това е очевидно от степента на моята възбуда.

Сведе очи надолу.

— Приятно ми е да ти доставям удоволствие.

— Боже всемогъщи, ти ще ме изчерпиш до крайност. Не че се оплаквам. — Отпусна се до нея на леглото, сплете пръстите си с нейните и впери очи в белосания таван. — Кой можеше да предположи, когато вчера се натъкнах на тебе...

— Че сега ще лежим тук, безсрамно изпълнени до уши с похот.

Маркизът се изкиска.

— Аз се канех да кажа, че бихме се насладили на едно и също нещо.

— Толкова си учтив, скъпи. Аз лично никога не съм си падала по такива мъже... Никога.

— Хммм — промърмори той, опитвайки да определи какво точно чувства.

Сладострастието, разбира се, бе негов постоянен спътник в живота.

— Очаквам нещо учтиво в отговор.

Надигна се на лакът и го погледна усмихнато.

Джак поклати глава.

— Не е това. Правех разлика между тази похотливост и...

— Към всички други жени?

Маркизът поклати отново глава; тъмните му къдрици образуваха ярък контраст с бялата калъфка на възглавницата.

— Не. И милиардите други емоции, които събуждаш в мен. — Прокара пръст надолу по ръката ѝ, смръщил вежди. — Емоциите ми никога не участват.

— Не се притеснявай. Не искам нищо от теб. — Ресниците ѝ потрепнаха. — Освен това.

Обхвана тежките му тестиси, наведе се и докосна с устни лъскавата главичка на члена му.

Той я блъсна обратно на леглото, завъртя се и се намести между краката ѝ.

— Достатъчно си играхме — прошепна той с полуусмивка на лицето.

— Обожавам също така и безгрешния ти усет за избор на подходящия момент.

— Липсва ни финес. Чувствам се почти така, сякаш трябва да се извиня.

— Не са нужни извинения... стига да получа оргазъм през следващите трийсет секунди.

— Сладка разгонена кучка — прошепна нежно той.

— Надявам се, че ще успееш да ме удовлетвориш.

— Или?

Изражението му се изостри.

— Или ще чакам, докато го направиш. Похотливият ми вкус изглежда е съсредоточен върху теб.

Извивката на устните му омекна. Погледна към тихичко тиктакащия върху полицата над камината часовник.

— Дадена ли ми е малка отсрочка за тези трийсет секунди?

— Можеш да имаш всичко, което пожелаеш.

Снизходителността звучеше прелестно в нейната уста.

— Тогава искам да бъдеш все под мен за неограничено бъдеще.

— Неограничено... колко вълнуващо.

Изви се, за да целуне леката извивка на устните му.

— Май няма да мога да те пусна никога.

— Така, както се чувствам в момента, може би няма да имам нищо против. — Венера размърда хълбоци. — Приключихме ли с приказките?

Очите му светнаха развеселено.

— Трийсет секунди. Ще броим.

Ръцете ѝ обхванаха врата му, бедрата ѝ се разтвориха, ханшът ѝ се надигна и тя посрещна първия му тласък с тиха, доволна въздишка.

Получи това, което искаше. Той ѝ осигури бърз, фантастичен оргазъм за по-малко от уговореното време и отново — след още десет секунди. Всичко, което правеше този мъж, бе толкова хубаво; човек не можеше да не се запита колко време му е било необходимо, за да придобие подобни умения. Но новата страстна вълна заличи всяка мисъл и младата жена заплува отново в облак от екстаз. А когато излезе от другия край и отвори очи, установи, че маркизът бе вперил поглед в лицето ѝ.

— Още? — попита едва чуто той, а черните му цигански очи горяха.

— Не...

Замаяна, вцепенена от силните изживявания, тя помръдна леко глава.

— Сигурна ли си?

Натисна надолу долната част на кръста си.

Венера издаде нисък, трескав стон.

— Само още мъничко — прошепна той и се плъзна дълбоко. — Как ти се струва това?

Сякаш падаше от онзи облак, реши тя. Горещите вълни започваха да се надигат отново в тялото ѝ, което се разтапяше около твърдата му дължина, сякаш нямаше вече никакъв контрол върху сетивата си.

— Би трябвало да спреш — промълви тя. Не беше сигурна, че ще успее да издържи още един оргазъм.

— След малко... След като и двамата свършим...

Сведе глава до нея и я ухапа лекичко по ухото — белязваше я, вкушваше я, караше кожата ѝ да потръпва.

Младата жена се извиваше под него. Желанието се надигаше отново в нея, препускаше из кръвта ѝ, горещо и пламенно, ненаситно. Онова, което я караше да чувства, беше толкова хубаво, толкова чисто, че ѝ се искаше да му каже колко е добър.

Но той вече го знаеше.

Правенето на любов беше неговата специалност.

И за момент тя се изпълни с омраза към всички жени преди нея, с безумна, безполезна ревност, която нямаше никакъв смисъл при човек като Джак.

Той търсеше похвала, или ласкателство, или негодувание в леглото. Беше тук само заради това.

Дланите му внезапно обгърнаха хълбоците ѝ и следващият му тласък не остави никакво място за каквато и да било съзнателна мисъл. Безумното желание зае централно място в ума ѝ, опияняващото удоволствие препускаше все по-бързо и по-бързо, сърцето ѝ биеше лудо.

Сплетените им тела се движеха в трескаво себеотдаване, докато първите потрепвания преминаха постепенно в бурен оргазъм, който този път разтърси и двамата.

Венера заспа почти веднага в обятията му, напълно изтощена. Джак я зави и благодари наум на Покровителката на късмета, че му бе пратила невероятната Венера Дюра. Разполагаха с повече от два дена пълно усамотение, преди връщането на Сам, а след това щеше да види какво ще им позволят разписанията им. Но нямаше намерение да я остави да му се изплъзне.

Още не.

След малко се измъкна внимателно от леглото и си наля бренди. Отпусна се на стола край прозореца и впери поглед в умиротворената гледка, която се разкриваше към реката и спускащите се към нея почервенели от макове градини. Спокойствието и красотата на тази сцена винаги изпълваше с мир неспокойния му дух.

Днес обаче сцената вътре в стаята излъчваше не по-малко спокойствие и красота. Младият мъж се обърна към спящата си гостенка и се усмихна. Бе разголила стройните си крака, със съвършена форма и изчистена линия; само преди половин час Венера бе обвивала същите тези крака около кръста му в разгара на страстта.

Сладострастието го пришпори моментално. Колко ли пъти щеше да я буди? А дали щеше да бъде много неучтиво да я люби, докато спи?

Тя беше невероятно изкусителна, красотата ѝ го омайваше. Познаваше множество красавици, но нито една от тях не му действаше по такъв начин. Може би го интригуваха нейната невинност и искреност; те бяха наистина нещо съвсем ново за него, тъй като не бе срещал тези качества при нито една от множеството жени в своя живот.

Прокара пръсти в косите ѝ и погледна отново навън към реката, сякаш смяната на сцената щеше да намали вътрешния му дискомфорт. Не му харесваше да изпитва подобен силен копнеж, подобно неустойимо желание. И ако промяната на полезрението не успокои изобщо притесненията му, то трите брeндита се справиха донякъде с тях. Когато Венера се събуди, Джак се чувстваше вече приятно отпуснат.

— Готова ли си за плуването? — попита учтиво той.

— След минутка — отвърна тя, все още не съвсем разсънена.

Светлокафявите ѝ коси бяха заплетени, гърдите ѝ се повдигаха под смачканата завивка, погледът изпод натежалите ѝ клепачи излъчваше знойна горещина.

Привлечен към нея като магнит към полюсите, Джак остави чашата си и стана от стола. Приблужи се до леглото, седна на ръба му и докосна розовата ѝ буза, след което прокара палец по копринената кожа надолу към издутите устни. Впери изпълнения си с нежност поглед в нея.

— Не мога да ти се наситя.

Усети как лицето ѝ се разтегна в усмивка. Тя повдигна глава, грабна показалеца му и започна да го хапе лекичко.

— В такъв случай ще трябва да се погрижим да получиш каквото желаш.

— Всичко ли?

Очите му измерваха реакцията ѝ.

— Абсолютно всичко — промълви тя. — Не само ти се чувстваш така, изгубил всякаква мярка.

— Навсякъде ли?

— Навсякъде.

Маркизът се усмихна бавно и прокара бавно длани по ръцете ѝ.

— Сигурна ли си, че не е сън?

— Не ме интересува дали е сън или не е, стига да не свършва. — Погледна към възбудения му член. — Какво ще кажеш да не губим време?

— Какво имаш предвид?

Очите му блеснаха шеговито.

Младата жена отметна бродираната с червени копринени конци завивка и пъкна средния пръст между бедрата си.

— Ами да сложиш тук нещо, което ми харесва...

— Позволи ми.

Вдигна ръката ѝ, замести нейния пръст със своя и започна да го движи бавно.

Изведнъж Венера започна да усеща съвсем ясно въздуха по кожата си, сетивата ѝ за допир се изостриха до крайност. Стисна страничния ръб на леглото и се отдаде на усещанията си.

Но Джак бе чакал прекалено дълго събуждането ѝ, затова не издържа и не след дълго я вдигна и я спусна на скута си, право върху възбудения си член. Намести краката ѝ около кръста си, стана от леглото и се отправи към вратата.

— Мммм — измърка тя, щом осъзна какво се канеше да направи. — Леглото ми харесва.

Но протестът ѝ заглъхна в сподавено стенание, тъй като той спря до вратата, облегна се на нея, притисна гръб в солидните дъбови дъски и проникна в нея до край, отново и отново, докато я накара да свърши.

Когато я изнесе навън, младата жена се бе вкопчила в него, впила ръце около врата му, заровила лице в рамото му с усещането, че изгаря от страст.

— Съседите... — промълви тя; не беше сигурна, че ѝ се иска да дава представление.

— Няма никакви съседи. Притежавам пет мили от реката. Можеш да отвориш очи. — Изви глава и се наведе, за да близне ухото ѝ. — Виж.

Тя не се подчини веднага, но не толкова много от смущение, колкото поради липса на концентрация. С всяка стъпка членът му проникваше нагоре с такава сила, че тя сякаш бе имунизирана срещу всичко друго, освен срещу това нашествие. Всичките ѝ сетива бяха подчинени, омаяни, съсредоточени върху божественото усещане.

Докато стигнат до реката, която не бе съвсем близо, тя получи още два оргазма.

Когато маркизът спря, тя успя да си отдъхне за момент. Усетила прохладния ветрец откъм реката, Венера завъртя глава на рамото му и отвори очи. По малкия провлак се издигаха върби, брегът бе покрит с розови цветя, тревата бе невероятно зелена. Ако трябваше да се нарисува картина на рая, този къс земя щеше да създаде най-вярна представа за него.

— Тревата може и да е хладна — предупреди я маркизът, като се отпусна на колене, наведе се напред и я последва на земята.

— На мен ми е горещо.

Беше в плен на неуправляемите желания, погълнали цялото ѝ същество, а тялото ѝ се бе превърнало в роб на този мъж, който ѝ служеше така умело.

— В такъв случай всичко е наред — прошепна Джак и започна да се движи в нея с такава деликатност, че очите ѝ се напълниха със сълзи.

„Все трябва да съществува дума за описване на неописуемото“ — помисли си тя. „Наред“ не беше достатъчно. Мозъкът ѝ обаче не мислеше точно, тъй като бе зает с изживяването на страст, похот и изгарящо желание.

Джак я забавлява целия следобед и цялата вечер. Любиха се на тревата и във водата, под слънцето и късно — на светлината на издигащата се луна, отмаляло и яростно, с неизменните нежни целувки. Никой никога не я бе целувал с подобна стопляща сърцето радост.

По-късно същата нощ се върнаха в къщата по росната трева. Застанаха на прага, притиснати в прегръдките си, и съзерцаваха известно време луната; не им се щеше да сложат край на тази идилия.

СЕДМА ГЛАВА

На сутринта Джак ѝ приготви закуска. Килерът беше добре зареден, а в малкото мазе край задната врата бяха оставени пресни яйца, прясно мляко, два хляба с хрупкава кора и прясно масло. Венера попита откъде знаеха, че е там. Младият мъж отговори, че има хора, които се грижат за къщата и я навещават всяка сутрин.

— Толкова често ли идваш тук?

— Понякога по няколко пъти седмично.

— Заради риболова?

— Главно.

Младата жена вече бе забелязала двата пълни библиотечни шкафа в дневната, водните бои и хартията за рисуване, пръснати върху една от масите, малкия спинет^[1] край камината. Този мъж бе пълен с изненади.

Той готвеше на една малка никелова печка, докато тя пиеше топлото какао, което ѝ бе приготвил и към което бе прибавил каймака на млякото. Беше облякла халата му, който се влачеше по земята. Ръкавите бяха навити няколко пъти, коланът — опасан два пъти около кръста ѝ.

Джак бе нахлузил чифт износени, избелели панталони. Най-учудващото беше, че след изпълнената със страстен секс нощ, все още бе достатъчно само хвърли поглед към стройното му бронзово тяло, за да почувства незабавно възбуда.

— Иска ми се да бе облякъл повече дрехи.

— На мен също ми е горещо. — Разчорлените му коси бяха паднали върху едното око. Прибра ги с опакото на ръката си, тъй като пръстите му бяха изцапани с яйцата, които разбиваше в една купа. — И разгорещен. Само ти си виновна, че след като те чуках цяла нощ, пак не мога да мисля за нищо друго.

— Ами ако забременея?

Яйцето, което чупеше, се блъсна в купата с непредвидена сила и част от него потече навън по съда и върху масата.

— Извинявай — промълви Венера.

— Аз съм си виновен — отговори маркизът. Избърса ръце в една чиста кърпа и изтри масата. Когато се обърна отново, изражението му бе изненадващо мрачно. — Ако се случи такова нещо, непременно ме извести.

— Аз се извинявам, че изобщо засегнах тази тема, но обикновено съм извънредно предпазлива в това отношение. — Усмихна се. — На дневната светлина все още съм в състояние да разсъждавам логично, но и сега полуголото ти тяло ми действа стимулиращо.

— Нахрани се първо. — Младият мъж се обърна отново към печката. — По-късно ще отида в близкото градче да купя презервативи.

— Ще дойда с теб.

— Ако нямаш нищо против разстоянието. Може би трябваше да оставим каретата.

— Кога се връща кочияшът ти?

— Казах му да намине след два дни.

Французойката се усмихна широко.

— Толкова сте уверен, милорд. Какво излиза в такъв случай, че съм твоя пленница ли?

— Мисля, че по-скоро аз съм твой пленник.

— Колко мило.

— Не знам дали съм мил, но определено съм обсебен от теб. Ще отрежеш ли няколко филии хляб?

След малко двамата изнесоха закуската си на малката, покрита с плочи тераса, гледаща към реката. Масата и столовете от тиково дърво бяха разположени така, че седящите на тях да могат да виждат водата. Нахраниха се под лъчите на пролетното слънце, като разговаряха лениво за малцината си общи познати, за плановете си за деня — разходката до града, риболова, плуването. Като че ли се познаваха от много време; усещането за спокойствие и непринуденост беше едновременно умиротворяващо и в ярък контраст с разгорещената им нощ.

По-късно, докато се наслаждаваха на кафето и какаото, Джак каза:

— Мисля, че наистина би трябвало да купя някакво болнично съоръжение за моите арендатори. Би могла да ме посъветваш как да организирам малко болнично заведение в Касълрей, а по-късно вече ще мога да повтора същото и да го направя и за другите си имения.

— Не се чувствай задължен.

— Нищо подобно. Просто никога досега не се бях сетил, че мога да създам подобни лазарети в именията си.

— Ще бъда щастлива да помогна, разбира се.

— Добре. — Това щеше да му даде възможност да я задържи още известно време при себе си, като съчетае личните мотиви със задълженията си на земевладелец. — В такъв случай, като се върнем в Лондон, ще се възползвам от твоите познания.

— Какви познания?

Мъжкият глас, който прозвуча, му бе познат до болка. Джак стисна зъби. Миг по-късно Нед Дарлингтън се появи иззад ъгъла на къщата, все още във вечерно облекло. Целият му вид, в който преобладаваше безредието, показваше, че бе прекарал нощта в гуляи.

— Надявам се, че си сам — заяви рязко маркизът.

— Разбира се. Нима бих се осмелил да наруша границите на твоето убежище в компанията на някой външен човек? Макар, както виждам, да си пренебрегнал строгото си правило във връзка с жените. — Нед се обърна с широка усмивка на лицето към Венера и ѝ се поклони малко несигурно. — А, да, много благодаря, с удоволствие бих хапнал нещо — додаде той, придърпа една пейка и се настани на масата при тях. — Вие трябва да сте Венера.

— Скъпа, това е най-стария ми и най-невъзпитан приятел — заяви Джак, който видимо не бе очарован от подобно развитие на нещата. — Нед, може ли да ти представа мис Дюра... която, надявам се, няма да помниш, че си срещнал тук следващия път, когато се видим.

— Устните ми са запечатани.

Той имитира с жест, че заключва устата си и изхвърля надалеч ключето.

— Гледай да си спомниш обещанието, когато изтрезнееш — предупреди го приятелят му.

— Няма да изтрезнея поне до утре. Тази вечер е представянето на Лили на висшето общество, и ще имам нужда от една-две бутилки,

за да издържа цялата тази скука. Ще имам нужда и от теб. Затова и изминах целия път дотук. Ти обеща на Лили.

Посегна към кафето на маркиза.

— Тази вечер ли е?

— Точно така.

Нед вдигна чашата с кафе до устните си и я пресуши. Джак въздъхна измъчено.

— Сигурен ли си?

— Като в Деня на Страшния съд. Мама изпрати един лакей вчера, за да ми напомни. Написала датата с големи цифри и добавила няколко думи до личния ми камериер да се погрижи да бъда облечен и готов. Тази вечер е. Честна дума.

— Merde!^[2]

— Точно така смятам и аз, но нямаме избор; трябва да изпълним дълга си, приятелю. Като пръв глупак ти се съгласи да изведеш Лили на първия ѝ танц.

— В колко часа?

Маркизът искаше да знае колко часа им оставаха край реката.

— Вечерята е в осем, предполагам. Предимно роднини, но мама ще те очаква.

Джак изгледа питащо Венера.

— Би ли искала да бъдеш моя гостенка на официалното представяне пред висшето общество на сестрата на Нед? Не мога да го избегна.

— Не мисля — отклони поканата младата жена; не ѝ се искаше да придружава Джак на подобно семейно тържество. — Сигурна съм, че и без мен списъкът с гости е доста дълъг.

Маркизът хвърли поглед към своя приятел.

— Майка ти със сигурност има стая за още един.

Лорд Дарлингтън вдигна очи от филията, която мажеше с масло.

— Ще ѝ кажа.

— Ето. Уредено е.

— Не съм сигурна. Предпочитам да ме оставиш вкъщи. Наистина.

— Кажи на майка си да не ни чака преди осем — заяви маркизът. Изгледа францужоката с присвити очи. — Или идваш с мен, или аз няма да ходя.

— Лили ще си изплаче очите от мъка, ако не се появиш — каза Нед и се усмихна на Венера.

— Не карай бедното момиче да плаче — додаде тихо Джак.

Венера стисна устни; погледът ѝ мятеше мълнии.

— Винаги ли трябва да става така, както искаш ти?

— Точно така става всеки път — отбеляза, без да се церемони лорд Дарлингтън, с пълна с хляб и масло уста.

— По-добре да поговорим за това по-късно — предложи младата жена, вперила очи в лицето на маркиза.

— Аз няма да оставам за схватката — възкликна Нед и побърза да се изправи. — Мразя крещящи жени, не се обиждай, нямам нищо лично. Ще се видим довечера, Джак. За мен беше удоволствие, мис Дюра.

Грабна купата с останалите бъркани яйца, две филии хляб и вилица, и си тръгна почти тичешком.

— Нямам намерение да споря по този повод — обяви Венера в мига, в който останаха сами.

— Нито пък аз.

— Младото момиче чака теб, за да ѝ бъдеш кавалер тази вечер. Аз само ще ви се пречкам.

— Глупости. Лили е малката сестричка на моя приятел. Тя гледа на мен като на свой чичо.

— Съмнявам се, след като е запазила за теб първия си танц.

— Грещиш. Тя язди кон като момче и не излиза от конюшната. Най-често косата ѝ е сплетена на плитки. Така че ела с мен и ми спести скучната вечер. След това ще се върнем тук.

Французойката рисуваше с пръст невидими фигури по масата.

— Последното предложение е изкусително.

— Тогава ела. — Младият мъж се приведе напред, за да докосне ръката ѝ; подканата в очите му беше неустоима. — Ти обичаш да танцуваш. Какво чак толкова лошо може да стане, ако дойдеш? Обещавам да не стоим дълго.

— Колко ще стоим?

— Вечерята, първия танц на Лили. Още два-три танца след това и се омитаме.

— Божичко, Джак... Не знам. Не ми се иска.

— Ще се постарая да направя така, че да си заслужава.

От дрезгавите нотки в гласа му я побиха тръпки. Усмихна се.

— Не е честно.

— Ще изкупя целия запас презервативи в Лондон.

— Знаеш как да изкусиш една дама — прошепна Венера.

— Ще трябва да тръгнем към пет. Аз ще се облека у вас, или пък ти можеш да накараш да ти донесат нещата у нас.

— Имам ли избор?

Маркизът се усмихна.

— Абсолютно никакъв.

Нареди да закарат дрехите му на „Белгрейв Скуеър“. На слугата, който донесе вещите му, каза, че тази вечер няма да се нуждае от лакей. Щеше да си върже сам вратовръзката.

Освободи също и камериерката на Венера и щом останаха сами, се отпусна на един от позлатените столове в будоара.

— Не ме гледай така — отвърна бодро Джак на въпросителния ѝ поглед. — Аз ще ти помогна.

— Не съм сигурна, че ми се иска много да знам колко си опитен с дамското облекло.

— Изобщо не съм опитен, но съм изпълнен с желание да се науча, ако това означава да остана насаме с теб.

— Надявам се, че знаеш какво правиш. Нямаме много време.

Джак погледна към часовника.

— Колко време би могло да отнеме обличането ти?

— Нямаш представа колко неща трябва да се завържат и закопчаят.

— Не се притеснявай. Все още имаме време.

Младата жена разпозна тона му.

— Не, в никакъв случай.

— Ще ме накараш да се нацупя.

И издаде напред долната си устна.

— Цупи се. Ако желаеш да те придружа, ще го направиш както искам аз. Косата ми още не е готова. Да не би да си специалист и по дамските прически?

Бяха се изкъпали в къщата край реката. Маркизът бе наредил да инсталират на тавана резервоари, които се пълнеха с вода от реката. Тя

се загръваше с въглища и после потичаше топла от любимите му души.

— Не съм. Ще се подкрепя за тъпата вечер, която ни предстои, докато камериерката оправя косата ти. Къде ти е барчето?

— В библиотеката. Ще кажа да донесат нещо за пиене тук.

— Не се притеснявай. Аз ще отида да го донеса. Много ми хареса начина, по който беше направена косата ти през онази нощ у Пеги.

— Е, тогава ще кажа на Мод да ме фризира по същия начин. Вашето желание е заповед за мен, милорд.

Младият мъж се засмя.

— Де да беше вярно, властна моя кралица.

— А аз полагам толкова усилия да се държа добре — пошегува се безгрижно французойката.

И тя наистина се държеше по-добре от всякога; вероятно Джак Фицджералд успяваше да извади най-доброто в нея, като поддържаше задоволството ѝ на необичайно високо ниво. Тя, която бе свикнала да става на нейното, установи, че вече на няколко пъти му бе отстъпила, и то охотно. Като например за тази вечер. Не ѝ допаднаше особено мисълта да се появи заедно с него на приема. След всички онези облози и клюки със сигурност щеше да бъде център на вниманието.

Джак обаче изглеждаше напълно невъзмутим. Тя лично предпочиташе някоя второстепенна роля.

Не след дълго той се върна с някаква бутилка и чаша, и я забавлява през цялото време, докато Мод се занимаваше с косата ѝ кичур по кичур, като я оформяше във вид на къдрици. Накрая я украси с по една ухання бяла роза над двете уши и пищни диамантени шноли. Маркизът очевидно бе запознат с всички клюки, и докато отпиваше от коняка си, разказа доста комични истории за висшето общество.

— И ако майката на Нед започне да те разпитва за бъдещата му годеница, предупреждавам те отсега да се правиш, че не знаеш нищо. Нед ѝ каза преди около месец, че ще се сгоди, тъй като тя го преследваше безмилостно. Той се надява, че след като Лили си намери ухагор, натискът над него ще намалее. Така че трябва само да преживее този сезон, а после майка му ще си има предостатъчно грижи с брачните планове за Лили.

— С удоволствие ще ѝ кажа, че не знам нищо. Сигурен ли си все пак, че няма да се обиди от прибавянето на още един гост в последния момент?

— Лейди Дарлингтън е лекомислена като колибри. Дори няма да забележи. Ти само се усмихвай и кимай, когато ти говори.

— Колко типично по мъжки — смъмри го Венера и се намръщи в огледалото. — Ти дори не благоволяваш да слушаш.

— Тя говори само за незначителни неща. Няма никакъв смисъл да я слушаш. Съвсем скоро ще се убедиш сама, затова не е нужно да защитаваш така смръщено представителките на твоя пол. Харесвам Франсис. Просто не бих искал да се озова в една карета с нея за повече от половин миля.

— Съпругът ѝ починал ли е?

— Преби се по време на лов с хрътки — беше пиан като брадва. Умря щастлив.

— Ти яздиш ли?

Знаеше толкова малко за него.

— При лов с хрътки ли?

Младата жена кимна; камериерката се намръщи и започна да намества отново поредната фиба.

— От време на време. Предпочитам ездата с прескачане на препятствия. Бяха ми необходими цели десет години, докато се снабдя с първокласни конескачачи. Някой път ще трябва да отидем да поюздим в Касълрей. Ти нали яздиш?

Тя имаше вид на жена, която би била безстрашна на седлото.

— В конюшната на родителите ми има предимно бегачи. Яздя някои от тях.

— Току-що си купих нов бегач. На сутринта, след като се запознах с теб. — Усмихна ѝ се в огледалото. — Би трябвало да му дам ново име по този повод. Тази година той ще спечели дербито. Защо не останеш, за да го видиш?

— Конете на семейство Дюра се състезават в Лоншан. Добре дошъл си, ако искаш. — Говореше непринудено, като него. — Брат ми язди в групата за аматьори. Ти имаш ли роднини?

— Далечен братовчед в Девън, който се надява на наследство и когото никога не съм харесвал, защото е изключително злобен. Адвокатът ми успява да го усмирява със сумите, които му изпраща на

всеки три месеца. Имам и една леля по майчина линия, с която се виждам рядко. И Пеги. Тя е ми е вместо семейство.

— Тя е прекрасно ерзац-семейство. Наистина имаш късмет.

— Съгласен съм. Тя ще дойде тази вечер.

— Колко хубаво. Още един човек, когото познавам. Благодаря, Мод, стана много хубаво. Вече мога да се оправя сама.

След излизането на камериерката в будоара се възцари мълчание.

— Установявам, че не желая даделя с никого твоята компания. Може би ще трябва да се науча как да ти правя прически.

— Както искаш. — Венера се завъртя на тапицираната със сатен табуретка и го погледна, както се бе отпуснал на мекия стол. — Предпочитам да го правиш ти.

— А аз те предпочитам пред всички и всичко останало.

Джак повдигна чашата си за поздрав. Тя бе истинска изкусителка, елегантна Пролет с бели рози в косите. „И е моя“ — помисли си той с непознато досега чувство за собственост.

— Готов ли си да се захванеш със завързването и закопчаването?

— Така, както се чувствам сега, ще ми бъдат нужни железни нерви, за да не те докосна преди бала.

— Винаги можем да повикаме Мод.

Маркизът поклати глава.

— Мога да се справя. А след три часа ще напуснем отново Лондон.

— Тази мисъл прави поносимо дори неизбежното.

— Не се тревожи за любопитните погледи — заяви той и се надигна от мястото си. — Никой няма да посмее да се взира явно в теб, докато си с мен.

[1] спинет — музикален инструмент, вид клавесин. — Б.пр. ↑

[2] По дяволите! (фр.). — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Той определено знаеше добре с какъв авторитет разполага. Когато пристигнаха на тържеството на семейство Дарлингтън, нито една непочтителна дума, нито един презрителен поглед не бе насочен към нея. А поканените на вечеря гости бяха значителен брой. Струнен квартет освежаваше атмосферата, докато поканените чакаха вечерята да бъде сервирана. Лейди Дарлингтън бе изключително бърлива и оживена, както я бе описал Джак. Венера следваше съвета му, усмихваше се и кимаше, макар да не разбираше нищо от това, което чуваше.

Но Лили съвсем не беше лудетина с плитки. Тя бе възхитителна червенокоса красавица, която се нацупи като видя, че приятелят на брат ѝ пристигна с компаньонка. Той самият обаче като че ли не забелязваше. За момент младата жена бе издърпана от майка си, за да посрещне следващите гости, и Венера сподели впечатлението си за недоволството на Лили. Маркизът отвърна:

— Глупости. Просто е притеснена и превъзбудена от цялата тази суета.

Но когато се приближи следващата нацупена красавица, той не прояви чак такава липса на чувствителност. Лейди Талиен, елегантна, дребна и съвършено оформена, измери францужойката с високомерен поглед.

— Доколкото разбрах вие сте дамата, която се занимава с благотворителност. В твоя полза ли се развиха нещата в Брукс, скъпи? — обърна се тя към Джак, като повдигна шеговито съвършените си вежди. — Доколкото разбирам интересът ти към благотворителността е предизвикал от своя страна всеобщ интерес.

— Значи си разбрала погрешно, Бела. С мис Дюра сме стари познати. Нейният баща и моят чичо са приятели. Може да се каже, че сме роднини.

— Ще останете ли дълго в Лондон, мис Дюра?

Ако погледът можеше да убива, непременно някоя от събеседничките щеше да бъде обвинена в убийство.

— Още не съм сигурна.

Бившата любовница на Джак имаше платиненоруси коси и тъмни, като неговите, очи. „Каква прелестна двойка трябва да са били“ — помисли недоволно Венера.

— Надявам се да убедя мис Дюра да остане за целия сезон — намеси се маркизът. — Още не е видяла Касълрей. Освен това смятам, че дербито също ще ѝ хареса.

— Така ли?

От мразовития ѝ глас буквално падаха парченца лед.

— Лорд Редвърс е душата на гостоприемството — измърка французойката, тъй като не успя да сдържи желанието си да ужили на свой ред своята събеседница.

— Сара ще остане много разочарована, Джак — заяви обвинително лейди Талиен.

— Не виждам защо.

— О, Джак, не може да не си усетил силния ѝ интерес към твоята особа. Всички говорят, че сте родени един за друг.

— Тогава всички грешат. Излъгала си се, Бела. Не си падам по младите слугини. А, ето го и Нед. Ако обичаш да ни извиниш.

Лейди Талиен остана да предъвква яда си сама.

— Несъмнено една от твоите любовници — отбеляза Венера, когато се отдалечиха. — Най-голямото ѝ желание очевидно беше да ме убие на място.

— Не обръщай внимание на Бела, скъпа. Тя може да бъде истинска кучка.

— Понякога това е предимство. Изглежда те познава много добре. Колко още твои любовници ще срещна тази вечер?

„Нито една така пряма като Бела, надявам се“ — помоли се младият мъж, тъй като на тържеството на семейство Дарлингтън щеше да присъства смущаващо голям брой негови бивши любовници.

— Ето затова избягвам обществото. Вече ми се иска да си тръгна, а дори вечерята още не е започнала.

— Да не би да те съзерцават прекалено много съпрузи?

Той я изгледа.

— Много добре знаеш как стоят нещата. Колко са браковете по любов сред аристокрацията според теб? Присъстващите тук съпрузи прекарват много повече време със своите любовници или в клубовете си, отколкото със своите съпруги.

— Значи няма да ни се натрапват ядосани съпрузи, а само разгневени любовници.

Лицето на маркиза се изкриви.

— Всичко това те забавлява, нали?

— Очарова ме. Имаш ли представа колко от жените в тази стая те гледат?

— Защо не сменим темата? Не виждам какво хубаво би могло да излезе от нея.

— Разбира се, милорд — измърка францужойката.

Той я изглежда косо.

— Ще ме накараш да те напляскам, ако не се държиш добре.

— Това не би могло да бъде мотивация за добро поведение.

И тя замига насреща му, представяйки съвършена пародия на глупав флирт.

— Виждам, че няма да ми бъде лесно да те контролирам тази вечер.

— Опитах да те убедя да ме оставиш вкъщи.

— Може би ще трябва да те сложа още сега на коляното си и да те напляскам по задника.

Гласът му прозвуча прекалено спокойно. Младата жена опита да разчете изражението му.

— Мислиш, че не бих го направил ли?

Тъмните му очи гледаха дръзко, ръката, с която я държеше, я стисна силно.

Обзеха я тръпки при мисълта за един толкова пикантен спектакъл. Може би той говореше сериозно?

— Няма да го направиш — прошепна тя.

— Дръж се както трябва или ще разбереш какво имам предвид — усмихна ѝ се едва-едва той.

— Не говори така... — Гласът ѝ прозвуча безсилно, треперливо. — Или може да се наложи да си тръгнем преждевременно.

— Още не можем да си тръгнем. — Но той също чувстваше това — възбудата, която не бе в състояние да потисне, шокиращия прилив

на сладострастие. Обхвана с неспокойния си поглед претъпканата с народ стая. — Ела на терасата с мен. — В думите му нямаше нищо особено, но в тона му се долавяше нетърпение. — Там е прохладно. — Задърпа я към отворените врати, водещи към терасата. — И тъмно.

— Джак, недей — възпротиви се Венера, осъзнала какво имаше предвид той. Но същевременно знаеше, че тази вечер всички очи бяха насочени към тях двамата. — Моля те. — Говореше тихо, но вече усещаше погледите, които следяха всяко тяхно движение. — Запази самообладание. Не можем да го направим. Джак!

Той не ѝ обърна внимание, а продължи да я дърпа напред. Прекосиха терасата, слязоха по стълбата, която водеше към поляната, и се запътиха към образувания от виещи се растения тунел. Той като че ли познаваше градината, сякаш бе идвал и преди тук.

— Как можеш изобщо да си го помислиш, дяволите да те вземат — прошепна младата жена, тъй като не смееше да повиши глас в нощната тишина.

— Не се преструвай, че не си готова и подмокрена, тъй като вече те познавам.

— Някой може да дойде насам!

Тя не притежаваше неговото пренебрежение към света.

— Ще се върнем след няколко минути.

— Ти си луд!

— Луд от сладострастие.

Бутна я в потъналата в мрак беседка, притисна я веднага към изработената с богата дърворезба стена и вдигна нетърпеливо полите и фустите.

— Скандалът може да бъде...

Задуши протестите ѝ с бурна целувка. Нямаше настроение да обсъжда неща като скандал или дискретност, нито имаше желание да бъде разумен. Интересуваше го единствено задоволяването на острия му глад. Разкопча припряно панталоните си, повдигна я леко, сгъна колене и проникна диво в нея. Бе посрещнат пламенно от тялото ѝ.

Младата жена изхленчи, все така пленница на устните му. Многобройните катове на полите и фустите бяха смачкани помежду им, панталоните драскаха нежната кожа на бедрата ѝ, бавният ритъм на тласъците му възпламеняваше предателските ѝ сетива, разтърсваше я унижителна възбуда.

Усетил това, той я ухапа лекичко за ухото.

— Виждаш ли, знам какво искаш. — Обхвана задните ѝ части и проникна още по-дълбоко и силово в нея, сякаш искаше да се увери в своята прозорливост. Безумно удоволствие започна да се разлива в нея. Тя потръпна и си пое дълбоко въздух, като че ли можеше да удържи дивия, главозамайващ прилив. — Ще се погрижа да те изучукам.

Примитивно предупреждение, произнесено с нисък, дълбок, подобен на ръмжене глас.

Трябваше да устои. Той не можеше да ѝ налага така волята си. Тялото ѝ обаче откликваше на всяко негово движение, без никакви резерви или логика. Беше безчувствена към всичко друго, освен ускоряващия се ритъм на проникване и отдръпване, мощната инвазия, която усещаше и в мозъка, и в пръстите на краката си, в кръвта и нервите, и най-отчаяно — във възпламенените си ерогенни зони.

— Почакай — каза Джак, когато усети, че не бе способна да го направи, когато трескавото желание за освобождение от напрежението започна да я кара да стене.

Тихо изречената му заповед само пришпори разпалените ѝ страсти и тя бе разтърсена от задъхан, бурен оргазъм.

Младият мъж излезе от нея с непогрешима точност в избора на момента. Неговото собствено освобождение бе също толкова остро, че го остави задъхан като удавник. Въпреки всичко това бе изключително дисциплиниран и носната му кърпичка спаси дрехите и на двамата от неприлични петна. Настроението му се промени почти незабавно, лудостта му се уталожи. Започна да оправя дрехите си сръчно и невъзмутимо.

— Съжалявам — прошепна малко по-късно той, като ѝ помагаше да приглади полите на роклята си. — Боже мили, имам страшна нужда да пийна нещо.

В гласа му прозвуча гняв, който той очевидно опитваше да потисне. Нейните собствени чувства бяха изпълнени с несигурност. Беше шокирана от силата на своето желание, защото досега винаги бе гледала на мъжете като на нещо, без което може да мине спокойно.

— Няма да се върна втре.

Струваше ѝ се, че на челото ѝ бе изписана думата „уличница“.

— Нямаме избор.

— Аз имам избор. И престани да ми говориш с този тон. — Как смееше да показва недоволство? — Не аз те домъкнах тук.

— Напротив, точно ти го направи.

Успя да види смръщената му физиономия дори в мрака.

— Мен ли обвиняваш? — попита тя.

Не вярваше на ушите си.

— Обвинявам страстното ти тяло.

— А ти нямаш ли си мозък? Или той не функционира?

— Очевидно не, когато съм с теб.

— Върви по дяволите, Редвърс!

Той я стисна за ръката.

— Да се връщаме. Заедно все някак си ще изкараме тази проклета вечер.

— Нямам намерение да поемам отговорността за това — сопна се Венера, като опитваше да измъкне ръката си.

— Чудесно.

— И ако някой се осмели да ми каже нещо оскърбително, ще го разпъна на кръст.

— Аз ще ти помогна — съгласи се Джак.

— И, за твоя информация — продължи младата жена, възмутена от неговото разбиране за вина. — Никога не съм си падала по безличностния секс.

Той изсумтя. Никога досега не бе участвал съзнателно в тези действия.

— Ще се постарая следващия път да го направя лично — отвърна перверзно той.

— Може и да няма следващ път.

Отново опита да освободи ръка.

Пръстите му я стиснаха още силно.

— Можеш да разчиташ, че ще има. Още щом се измъкнем оттук.

Не се отдели от нея през цялото време. Ръката му бе ту на кръста ѝ, ту на лакътя. От време на време хвърляше към нея предупредителен поглед или измърморваше нещо, което я караше да се изчерви; думите му бяха брутално искрени. Знаеше какво иска тя от него, какво можеше да ѝ даде и какво искаше той самият от нея.

Венера можеше да си тръгне. Можеше да постъпи както желае. Не можеше да я възпре пред цялото това човешко множество. Но тя имаше нужда от него; беше се погрижил за това и сега, разкъсвана от срам, измъчвана от копнеж, тя се хранеше и разговаряше с привидно спокойствие, дори се бе постарала да бъде повечко с Пеги. Но тялото и мозъкът, сетивата и душата ѝ бяха обладани от сексуално желание, светът ѝ се струваше далечен и обвит в мъгла, приказките, които се носеха около нея, и собствените ѝ думи бяха едновременно реални и нереални. Съзнанието ѝ бе съсредоточено върху мощното присъствие на Джек, върху удоволствието, което само той можеше да ѝ достави.

Когато вечерята приключи и маркизът поведе Лили към дансинга за първия ѝ танц, изведнъж се възцари мълчание. Контрастът между деликатната невинност на девойката и необузданата сексуалност на Джек Фицджеймс бе толкова ярък, че всички затаиха дъх в очакване.

Дори музикантите бяха хипнотизирани от тази гледка и лейди Дарлингтън трябваше да им направи знак, за да започнат. Първите звуци на валса нарушиха неловкото мълчание, но всички погледи останаха приковани върху самотната двойка на дансинга, тъй като първият танц бе запазен за дебютантката, в чиято чест се даваше този бал. Невинното момиче съзерцаваше своя партньор с такова неприкрито обожание и се притискаше в тялото му с толкова ужасяваща липса на приличие, че майка ѝ сметна за благоразумно да сложи скоро край на валса, за да запази репутацията ѝ.

Веднага след това тя пришпори Нед да танцува със сестра си и подкани гостите да се присъединят към тях, като не спираше да си вее с розовото ветрило от пера на марабу. Побърза да се уедини за малко в една от стаите, докато дойде на себе си. Колкото и да обичаше скъпия Джек, той никога нямаше да се влюби в Лили, размишляваше тя, докато камериерката слагаше студени кърпи на челото ѝ. Най-вероятно нямаше никога да се влюби в никоя жена, ако се съдеше по бурния ритъм на любовния му живот през последните няколко години.

— А, ето те и теб, Франсис! — избумтя неочаквано глас над главата ѝ.

Лейди Дарлингтън вдигна очи — това беше графиня Белчър. Събра сили за неизбежните, неприятни коментари на старата заядлива, и си наложи да се усмихне учтиво.

Доволен от намесата на лейди Дарлингтън, Джак се върна веднага при Венера.

— Дългът ми е изпълнен, и то точно навреме.

Трябваше да използва целия си чар, за да възпре Лили да не го целуне пред цялото висше общество.

— Все още ли смяташ, че гледат на теб като на чичо? — отбеляза младата жена.

— Имаш право. Оказа се, че греша аз. Щастлива ли си?

— Щастлива заради състоянието на любовния ти живот ли? Не виждам какво ме засяга това.

Поразен от подобно лицемерие, при положение, че чувстваше съвсем ясно гнева ѝ, той отвърна:

— Аз ѝ отказах, между другото. Това смекчава ли яда ти?

— Нима не си във форма за още една кратка разходка до градината?

Всяка сричка трептеше от хаплив сарказъм.

— Обясних на Лили, че похотливостта ми е съсредоточена единствено върху теб — заяви той.

— Не бих се изненадала, каквото и да кажеш, след като само преди два часа тази вечер станах свидетел на джентълменските ти обноси.

— Това оплакване ли е? След такъв забележителен и гласовит оргазъм?

Тя замахна да го зашлеви, но той хвана китката ѝ току пред лицето си.

— Не прави сцени — предупреди я хладно Джак и я принуди да свали ръка.

— Да не би да прекъсвам нещо?

Херцогиня Гровланд се появи пред тях сред облак от благоухания, повдигнала вежди.

— Ни най-малко.

Маркизът пусна ръката на францужойката, без да я изпуска от красноречивия си поглед.

— Помислих, че е дошъл моментът да поискам един танц — обясни Пеги. — Ако нямаш нищо против, скъпа?

— В никакъв случай. Вземай го.

Венера успя да укроти гласа си дотолкова, че да прозвучи учтиво.

Младият мъж се наведе и устните му докоснаха ухото ѝ.

— Не си отивай.

Очите ѝ блеснаха безсрамно и това не му донесе никакво успокоение.

— Особено много обичам тази песен — намеси се херцогинята, като се правеше, че не забелязва нажежената размяна на погледи. — Няма да го задържам дълго.

— Задържай го, колкото желаш — отговори любезно французойката. — Аз ще си намеря нещо за пиене, шампанско, или може би уиски.

„Като че ли има нужда от алкохол, за да бъде трудна“ — помисли си Джак. Но нямаше какво да направи, освен да се държи галантно със своята кръстница, въпреки всички мъже, които наблюдаваха Венера и само чакаха да се отдалечи от нея. И наистина двамата с Пеги още не бяха направили една обиколка на дансинга, когато младата жена вече бе заобиколена от тълпа нетърпеливи ухажори.

Привикнала с подобно внимание, тази вечер тя ги приветства по-топло от обикновено и, както бе ядосана, посрещна авансите им с нещо повече от обичайната си непринудена липса на интерес. „Тази игра се играе от двамина“ — мислеше си тя, бунтарски настроена, насочила цялото си внимание върху искрените, изпълнени с надежди свои поклонници, като се смееше и флиртуваше с тях, обзета от истинско вдъхновение. Всички искаха да танцуват с нея, всички искаха да я притиснат в обятията си. Спря се на един от мъжете, с които се бе запознала на бала на Пеги.

— Надявах се да ви видя отново — промълви лорд Гроутън, докато се въртяха на дансинга, и се намести така, че да може да я притисне близо до гърдите си.

— Ще остана в Лондон още за около седмица — обясни тя и се усмихна особено сърдечно на своя партньор, зарадвана от смръщения поглед на Джак, който я наблюдаваше отдалеч.

Стиснал зъби, маркизът изруга наум.

— За бога, прояви някаква сдържаност — смъмри го Пеги. — Та тя само танцува с лорд Гроутън. Какво толкова?

Младият мъж изпусна бавно събрания в гърдите си въздух и се усмихна мрачно на своята кръстница.

— Имаш право. Това е само един танц. Какво значение би могъл да има? — Насочи отново очи към Венера и ноздрите му потрепнаха. — Но ме смуцава. И още как.

— Приятно ми е да видя нещо различно от обичайното ти безразличие — отбеляза бодро херцогинята. — Вече започвах да мисля, че също като баща си нямаш чувства.

— О, тази дама определено успява да генерира чувства — отвърна отривисто Джак. — И то от онези, които не се поддават на никакъв контрол.

— Прелестна е. Какво странно има тогава, че може да те покори? Знаеше много добре, че бурната, страстна реакция на кръщелника ѝ не е случайна.

— Не ми е приятно да се чувствам по този начин — изпъшка той.

Възрастната дама му се усмихна.

— Крайно време беше и ти да усетиш нещо. Искаш ли да чуеш съвета ми?

— Не особено.

Херцогинята срещна смръщения му поглед, без да трепне.

— Ухажвай я и се оженете, ако не можеш да живееш без нея.

В очите му се появи ужас.

— Що за съвет е това, по дяволите? Та аз съм само на двайсет и четири години!

— Да не мислиш, че любовта идва, когато човек навърши някаква определена възраст?

— Според мен любовта изобщо никога не идва, на каквато и да е възраст.

— Е, ще видим.

— Спести ми многозначителните си погледи, Пеги. Бракът не ме интересува. Разбра ли?

— Венера изглежда се забавлява добре с Гроутън — отбеляза студено лейди Гровланд, сякаш не бе чула бурната реакция на своя кръщелник. — Само я разсмива.

— Той се мисли за Дон Жуан, глупакът му с глупак. Хайде да прибягнем до смяна на партньорите, Пеги — изръмжа Джак. —

Надявам се, че нямаш нищо против.

— За бога, ни най-малко — отвърна меко тя, доволна от резултата на своите манипулации. — Гроутън е чудесен танцьор.

— Мой ред е, Гроутън.

Маркизът го тупна по рамото толкова силно, че със сигурност щеше да му остане синина на това място.

— Никакъв шанс, Редвърс.

Томас Манчестър беше едър мъж, солиден и набит, за разлика от стройния Джак, и нямаше намерение да се разделя със своята партньорка. Затова продължи да се върти с нея по дансинга.

Маркизът обаче нямаше намерение да губи време.

— Спомняш ли си онази дребна червеночоса женичка, която по едно време беше скрил в Челси? Все така ли се киска, когато стигне до края?

Този път Гроутън спря рязко, макар все още да стискаше Венера в обятията си.

— Сега, след като вече привлякох вниманието ти — продължи невъзмутимо Джак, — предполагам мис Дюра ще предпочете да танцува с мен.

— Не позволявам да ми бъде отнемана партньорката, дяволите да те вземат.

Лицето на графа бе почервеняло от гняв.

— Нито пък аз — отвърна любезно маркизът и протегна ръка към Венера.

Гроутън стисна мрачно устни.

— Стой далеч, Редвърс.

— Как се осмелявате да постъпвате така и двамата! — извика французойката и се дръпна рязко от ръцете на своя партньор. — Като че ли аз нямам мозък! — Премести гневния си поглед от единия към другия. — Ако обичате, не ме намесвайте в дразгите си!

Завъртя се на пети и напусна дансинга, следвана по петите от херцогинята.

Тя я настигна в коридора пред балната зала и изрази шепнешком симпатията си. Венера ѝ се усмихна и забави крачка.

— Не съм в настроение да се бият повече за мен. И никога не съм била. Толкова е детинско. — В този момент в другия край на

коридора отекнаха забързани стъпки. — Не му обръщай внимание — нареди тя.

Не беше трудно да се досети кой беше това. Единствено маркизът беше в състояние да се отнесе така пренебрежително към етикета.

— Той е луда глава, скъпа — предупреди я Пеги, но вътрешно ликуваше от щастливия обрат на събитията. Никога не бе виждала Джак така увлечен. — И млад и пламенен, страхувам се.

Младата жена стисна устни.

— Това не извинява поведението му.

— Разбирам. Джак не трябваше да прави тази сцена.

— Определено.

— Признавам, че съм наистина смаяна от действията му.

И действително бе така. Държанието на кръщелника ѝ беше невероятно... и същевременно — изключително обнадеждаващо.

— Отказвам да се отнасят към мен като към вещь — заяви разгорещено Венера. — Ако си мисли, че може просто да...

Не успя да довърши изречението си, тъй като в този момент маркизът я придърпа в прегръдките си, без да забави крачка. Преди да задминат херцогинята заяви:

— Ще бъдем на реката, но не ни идвай на гости. — Бе стиснал Венера така силно, че правеше безполезни опитите ѝ да се освободи. — Можеш или да се съпротивляваш, или да се престориш, че си изгубила съзнание. Аз ще намекна за второто. А, ето ги херцог и херцогиня Бъкли.

Младата жена бе наясно с изискванията на висшето общество на всяка цена да се запазва някакво благоприличие. Затова затвори очи и се отпусна. Ако след като така или иначе щеше да бъде изнесена на ръце отгук, краткотрайният здравословен проблем щеше да достави нужното достоверно обяснение. Това, разбира се, нямаше да спре ключките.

Но те нямаше да разполагат с никакво доказателство.

Щом стигна до стълбището, Джак кимна на аристократичната двойка.

— Дамата припадна. Горещината — обясни той с подходящо за ситуацията разтревожено изражение.

Миг след това ги надмина и заслиза устремно по стълбите. Срещнаха още една двойка, преди да стигнат до изхода. Навън се въртяха още няколко от гостите в очакване на своите екипажи, но Джак беше завършен актьор, а и никой не се осмеляваше да задава въпроси. Той имаше страховитата репутация на човек, който не се колебае да призове на дуел.

Венера усети прохладния нощен въздух на лицето си, когато излязоха от дома на семейство Дарлингтън, но младият мъж побърза да прошепне:

— Още не. — И додаде веднага, вече със съвсем друг, светски тон: — Добър вечер, графиньо Нотингтън. Дамата изгуби съзнание от горещината. Много жалко, така е... Но горе има страшно много хора.

Известно време се чуваше единствено чаткането на токовете му по павираната алея, водеща към неговата карета.

Малко късно той нареди лаконично:

— Отиваме на реката, Сам.

Венера отвори рязко очи.

— Нали не мислиш, че ще дойда с теб?

— Знам, че ще дойдеш — отговори той, като освободи с кимване слугата, който се бе приближил да отвори вратата на екипажа.

Отвори я сам, наведе се напред, за да я постави на едната седалка и се качи след нея. А след това затвори веднага вратата.

Тя впери в лицето му непокорния си поглед.

— Няма да спечелиш нищо, ако ме заведеш там против волята ми.

Маркизът се отпусна на седалката до нея и заяви спокойно:

— По-добре да почакаме и ще видим.

— Допускаш голяма грешка, Джак. Няма да гледам кротко как ме отвличаш. Така само ще си навлечеш неприятности.

— Може би ще успея да променя мнението ти — промълви той.

— Запази прелъстителните си фрази за твоите дами на сърцето.

Премести се в най-далечното ъгълче на седалката, но предвид ограниченото пространство в каретата тялото му бе все така смущаващо близо.

— Не е нужно да обсъждаме това сега.

— Не е нужно да го обсъждаме изобщо. Заведи ме вкъщи.

— Ще те заведа утре, ако все още го желаеш.

— Толкова си сигурен в себе си, Редвърс. Този път грешиш. Мъжете с подобни господарски маниери не ме интересуват. На сутринта ще ме закараш у нас.

С тези думи тя затвори очи, кръстоса ръце на гърди и се облегна назад.

Джак предпочете да не продължава спора, още повече, че вече познаваше темпераментния характер на своята спътница. До един час щяха да пристигнат и да бъдат далеч от безсмислието на висшето общество, от всички мъже, които я желяеха не по-малко от него самия, далеч от любопитните погледи. Изпусна тихичко събрания в дробовете си въздух и се отпусна след напрежението на очевидното им бягство от бала. Ритмичното поклащане на каретата приспиваше сетивата му, а присъствието на дамата, по която копнееше, го караше да изпитва невероятно удоволство. Засега щеше да я остави да се цупи. После щеше да има достатъчно време, за да охлади гнева ѝ.

След няколко минути Венера заспа, изтощена след безсънната нощ и поради късния час. За разлика от Джак тя нямаше тренинга почти да не спи дни наред. Дори като пристигнаха, се разбуди само за момент.

— Спи — прошепна младият мъж. — Ще те събудя на сутринта.

Тя измърмори нещо неразбираемо в отговор, когато я вдигна на ръце. Отнесе я в къщата, постави я на леглото и, без да я събужда, свали балните ѝ дрехи и обувки и я зави. После си наля чаша коняк и седна край леглото, като я съзерцаваше в съня ѝ на светлината на огъня.

Фактът, че тя беше с него, че бяха заедно в къщата край реката го караше да се чувства така, сякаш бе получил великолепна награда. Не можеше да се начуди на всичко, което тя пробуждаше в него и се опиваше от удоволствие, защото осъзнаваше колко неповторими са тези чувства.

През тези тихи, изпълнени с покой нощни часове Джак опита да си обясни на какво се дължеше невероятната ѝ власт над него, да проумее кое точно го привличаше така неудържимо към нея. Не съществуваше дума или поредица от думи, които да бъдат в състояние да опишат чувствата му. Беше достатъчна само една-единствена нейна усмивка, за да го накара да се усети по този особен начин. Разбира се, не омаловажаваше въздействието и на огнената ѝ сексуалност.

Но преди бе правил секс дни наред и след това бе усещал само умора и неопределена липса на интерес. Следователно онова, което го привличаше към нея, не беше само от сексуален характер.

Скоро всички тези размисли му заприличаха твърде много на загадката на света и мирозданието, без лесен отговор, затова побърза да пресуши чашата с коняк, съблече се и се пъхна в леглото до жената, обсебила мислите му.

Легнал до нея, младият мъж се вслушваше в нощните звуци — песните на щурците и жабите, крясъците на бухалите, плискането на реката, и се усмихваше в мрака.

Това трябва да е щастието, реши той, изпълнен с учудване.

Странно.

Различаваше се от забавление.

Изпълваше с особено задоволство, като великолепната дъга след дъжд.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Маркизът се събуди рано, докато златисторозовото слънце все още се издигаше на хоризонта. Отиде да поплува, сякаш физическата активност можеше да успокои развълнуваните му мисли.

С утрото бе дошъл и хладният разум.

С утрото бе дошла необходимостта да постави някакви граници на предложението, което желаше да направи.

С утрото той се бе превърнал отново в Джек Фицджеймс, в чието легло лежеше поредната жена и който и в бъдеще щеше да се радва на все така независим живот.

Пригответи закуска, защото умираше от глад, а и обичаше да готви в усамотената си къща. Надяваше се ароматът на храната да усмири дивия звяр в неговата гостенка.

Точно така и стана.

Когато влезе с подноса със закуската, я завари да се протяга мързеливо, леко усмихната; не беше останала и следа от снощния ѝ гняв.

— Нося ти закуска и хиляди извинения. Бих могъл да кажа, че бях пиан, ако желаш — добави той и постави подноса върху скута ѝ.

— Но не беше пиан, разбира се, просто настояваше да получиш това, което искаш.

— Гроутън е магаре.

— Съгласна съм. А сега кажи какво си донесъл за закуска — попита тя и вдигна ленената салфетка от чинията си.

— Тази сутрин си впечатляващо сговорчива.

— А ти си впечатляващо талантлив с яйцата и шунката. Или може би криеш някой майстор-готвач в килера?

Остави встрани салфетката и започна да си реже шунката.

Тъй като започваше да се чувства все по-неловко, маркизът се приближи до един стол край прозореца и седна на безопасно разстояние. Дали нямаше някакъв скрит мотив? Да не би да се бе озовал в някакъв дяволски, женски капан?

— Няма ли да ядеш?

— Вече го направих.

— Не гледай така тревожно. Не съм скрила свещеник в чантичката си. — Усмихна се. — Виждаш ли, мога да чета мислите ти.

Младият мъж се отпусна удобно на стола; настроението му се бе разведрило.

— Непрестанно се учудвам на усещането ти за ситуация.

— За разлика от обичайните ти приятелки, които до една искат парите и титлите ти, а може би и теб самия. Е, милорд, какво ще кажете?

— Имаш предвид, че ако нямах пари, щях да бъда по-малко привлекателен?

Тя го съзерцава известно време над ръба на чашата си с кафе.

— Ти може би си изключение от правилото. Мисля, че би бил привлекателен, дори да нямаш пукнат грош. Но не се възгордявай прекомерно. Не обичам самомнителни мъже в леглото си.

Думите ѝ го изненадаха. Ефектът щеше да бъде същият, ако се бе съблякла и бе заела предизвикателна полза. Усети веднага силна възбуда и се размърда; изведнъж му беше станало неудобно да стои в предишната поза.

— Тогава ще се постарая да бъде смирен.

— Ти нямаш и капчица смирение. Но ще се направя, че не забелязвам безсрамната ти самоувереност поради най-егоистични причини от моя страна. Донеси ли презервативи?

— Ами ако кажа, че не съм донесъл?

— Тогава аз пък ще кажа да отидеш да донесеш, и да побързаш да се върнеш.

Маркизът се усмихна.

— Лакеят ми донесе достатъчно количество.

— Дълго ли възнамеряваш да стоиш тук?

Заговореше ли се за бъдещето, колкото и безобидна да бе темата, винаги заставахе нащрек. Погледът му стана сериозен.

— Трябва да уточним някои основни правила — промълви той.

— Което означава?

Думите ѝ прозвучаха съвсем тихо, а препечената филия бе застинала във въздуха пред устата ѝ.

— Не се интересувам от любов. Прости ми, ако звучи прекалено откровено.

— Нито пък аз — отвърна тя и побърза да отхапе от филията си. — И откровеността се предпочита. Има ли още?

— Може би ще бъде добре да се споразумеем за някакво времево ограничение на тази...

— Кратка ваканция? — предложи Венера. — Страхувам се, че наистина мога да си позволя да прекарам съвсем малко дни по този начин.

Усмивката ѝ беше божествена, като красив изгрев.

Джак видимо се успокои и ѝ отвърна с не по-малко чаровна усмивка.

— В такъв случай трябва да ми кажеш с какво бих могъл да направя приятна кратката ти ваканция.

— О, мисля, че и двамата знаем с какво.

— Често ли го правиш? — попита внезапно младият мъж, нещо, което не трябваше да прави.

Човекът, който заявяваше открито предпочитанията си за леки любовни връзки пред истинска любов, нямаше право да пита.

— Не съм сигурна, че ми се иска да ти кажа.

Тя също знаеше, че той няма право да пита. Може би беше разумно да не му дава да разбере, че той беше първият.

— Напълно справедливо. — Тонът му бе неутрален, но дълбоко в себе си се чувстваше обиден. Колко ли мъже бе имала? Колко сутрини се бе събуждала със същата чаровна усмивка за мъжа, който лежеше до нея в леглото? Като че ли за да изпробва нивото на нейното безпътство или предизвикателство към традициите, Джак каза: — Простено ли ми е, задето те отвлякох от Дарлингтънови?

— Искаш да кажеш, че няма да се ожениш за мен сега, след като компрометира репутацията ми?

Маркизът изправи рязко гръбнак и я изгледа като ударен от гръм. Тя се разсмя.

— Много забавно — измърмори той.

— Бъди сигурен, че тази проява няма да ти се размине безнаказано. Наясно си колко трудно ще ни бъде да потвърдим версията за моя припадък. Не че аз имах някакъв избор. — Намръщи се. — Наистина трябва да се научиш да се владееш.

— Моите извинения, моите най-дълбоки извинения — заяви с въздишка той. — Сега, на студената дневна светлина, снощните ми действия изглеждат недопустими.

— Разполагах с доста време от снощи, за да размишлявам върху практическата страна на ситуацията и стигнах до заключението, че тъй като напускам Англия след броени дни и е малко вероятно да се върна скоро, скандалът ще замре, преди да е избухнал. — Сви рамене. — Дядо ми казва, че решенията се вземат на бойното поле. Не можем да живеем винаги по строго определени правила.

Джак вдигна възхитено тъмните си вежди.

— Забележителна си.

— Семейството ми е забележително. Просто имах късмет.

— Моето семейство беше отвратително — призна с гримаса младият мъж. — Но някак си оцелях.

— Това е достатъчна причина да бъдеш благодарен — усмихна се тя и отмести подноса от скута си. — И, след като стана дума за благодарност, ще ти бъда безкрайно благодарна, ако дойдеш при мен в леглото и се заемеш с това, което правиш така добре.

— За мен ще бъде удоволствие.

Думите изобщо не бяха в състояние да изразят чувствата му. Беше в състояние да усеща вкуса и да чува като радостна музика удоволствието, за което говореше. Можеше да го почувства като ритник в слабините.

— По-късно ще можем да поспорим чие е удоволствието — отвърна Венера.

Приведе се, за да остави таблата на пода, като извади на показ гъвкавото съвършенство на гърба, хълбоците и бедрото си — пищна бяла плът и женствено обаяние.

Докато си разкопчаваше ризата, Джак си помисли, че не знае дали е възможно човек да умре от много секс, но определено желаше да опита.

Същата сутрин Сара Палмър и леля й Бела стояха разгневени на каничка с горещо какао и поръсени със захар ягоди, и с хапливите си езици обсъждаха в детайли събитията от предишната вечер, и най-вече мис Дюра.

— Не разбирам какво толкова намират в нея всички мъже — изписука Сара. — Прекалено е висока.

— И едрогърда, като някоя селянка — изсумтя леля й.

— Много се съмнявам, че цветът на косата й е естествен. Най-вероятно се дължи на някое шишенце.

Сара бе наясно по тези въпрос, тъй като нейният собствен рус цвят бе дело на фризьора на Бела.

— Кучката обаче има пари. А това е винаги важен фактор — проплака Бела; нейното собствено финансово състояние съвсем не бе цветущо в резултат от страстта на съпруга й към хазарта.

— Да не би да смяташ, че Джак се интересува от парите й?

Младата жена се ококори при мисълта, че нейният герой може да падне толкова ниско.

— Не говори глупости. Той няма нужда от нейните пари. Но на някои от другите мъже, които се въртят около нея, им допада мисълта да си вземат богатата съпруга.

— Какво тогава вижда той в нея? — сбърчи неразбиращо вежди Сара и се вторачи в лицето на леля си.

— Доколкото познавам Джак, явно се разбират в леглото. И спести тази шокирана физиономия за майка си. Знам какво правите с учителя ти по танци. Не че те обвинявам. Винченцо е прекрасен.

Ако племенницата й не спеше с него, тя самата нямаше да има нищо против да го направи.

По-младата жена набърчи нос.

— Джак никога не е проявявал подобен интерес към мен.

— Той не си пада по млади момичета, сам ми го е казвал.

— Е, как тогава ще се ожени? Едната от участващите страни в това винаги са младите момичета.

— Е, точно тук идва момента да обединим усилията си, скъпа моя, и да измислим план, с който да го накараме да промени намеренията си.

Сара се усмихна за първи път тази сутрин.

— Дали ще можем да го направим наистина? Само ми кажи, Бела, и аз ще изпълня всичко, каквото трябва, за да заведа Джак пред олтара. Отчаяно го желая.

— Както и всяка жена, която го види, скъпа моя. Но не се отчайвай — побърза да добави тя, като видя болезнения поглед на

племенницата си. — Сигурна съм, че ако се обединим, все ще намерим начин да накараме Джак да се ожени за теб. — Не беше наивна и си даваше сметка, че доста жени бяха опитвали да му станат съпруги. Приятно ѝ беше да си мисли обаче, че е по-хитра от повечето. Та нали и тя самата бе завела съпруга си пред олтара, след като цели двайсет години той бе отявлен ерген. Усмихна се. — Първо, трябва да наминем при херцогиня Гровланд. Джак обожава своята кръстница. Няма да ни навреди да се сближим повече със семейството му.

— Но тя е толкова стара. Какво бих могла да ѝ кажа?

Бела удостои племенницата си с търпелива усмивка.

— Какво казва човек на онзи, когото желае да очарова? Някакво ласкателство, разбира се. Старицата обича коне, както впрочем и нейният кръщелник. Ще говорим за дербито. — Хвърли предупредителен поглед на събеседницата си. — И нито една лоша дума за мис Дюра. Ясно ли е?

Момичето се наежи.

— Презирам тази францужойка.

— Можеш да я презираш колкото си искаш, когато сме двете, но пред другите ще бъдеш винаги учтива. Бъди сигурна, че маркизът спи с нея, дори сега, докато разговаряме с теб.

— Млъкни, Бела!

Лейди Талиен никога не бе разкривала нито своя личен интерес към Джак, нито някогашната си връзка с него. Не беше нужно племенницата ѝ да знае за това.

— Човек не трябва да си затваря очите пред действителността, скъпа. Като жени можем да оцелеем в този мъжки свят, само ако се отнасяме подобаващо към живота. Мислиш ли, че питам Чарлз къде прекарва нощите си?

— Когато се омъжа за Джак, няма да го оставям да отсъства нощем — заяви твърдо Сара.

— Колко мило. Желая ти късмет.

Едва ли някой бе в състояние да удържи разюзданата чувственост на маркиза. Тя самата очакваше с нетърпение да възобнови връзката си с него, след заминаването на францужойката. Затова не трябваше в никакъв случай да споменава нищо пред Сара.

— Той просто има нужда от жена, която да обича — въздъхна с романтична въздишка девойката.

— Може би си права, скъпа. — Лейди Талиен нямаше намерение да припомня, че той имаше всички дами, които пожелаеше да обича. — Още една причина да искаме да се ожени за теб.

Маркизът все трябваше да капитулира един ден, и тогава неговите титли и богатства щяха да се съединят с титлите и богатствата на семейство Палмър. Освен това щеше да бъде много приятно да живее наблизо с Джак. Дори много приятно.

Същия следобед херцогиня Гровланд прие две неочаквани посетителки. И докато тя опитваше да скрие изненадата си, гостенките не се държаха толкова резервирано.

— Я виж, това май е младата Сара, Пеги — възкликна лейди Хестър Стенли, най-старата приятелка на херцогинята. — И Бела. Джак не е тук, ако търсите него.

Лейди Гровланд едва сдържа усмивката си, развеселена от прямотата на своята приятелка и от моменталната обίδα на лейди Талиен.

— Не сме и очаквали да заварим Джак на следобедния чай, Хестър — отвърна кисело Бела. — Освен ако не е променил навиците си.

— Ти би трябвало да знаеш по-добре от нас неговите навици, скъпа — заяви с меден глас лейди Стенли.

Бела изгледа отвисоко възрастната си съперница.

— Макар да сме приятели, никога не съм знаела дневното му разписание.

— Нито пък ние — намеси се грациозно херцогинята, в желанието си да избегне някоя неприятна сцена. — Джак обикновено не споделя тези неща. Колко добре изглеждаш, Сара — продължи тя. — Този розов цвят отива много на русата ти коса.

Сара отговори както се полагаше. Леля ѝ се овладя и се усмихна на своята домакиня.

Пеги изгледа предупредително старата си приятелка и покани с жест гостенките на масата, където бе сложен чаят.

— Заповядайте, присъединете се към нас — заяви тя и на лицето ѝ се появи актьорската ѝ усмивка. — От цяла вечност не сме имали възможност да побъбрим.

Оказа се, че този следобед Гровланд Хаус бе предпочетен от още няколко посетителки. Любопитството на всички бе раздразнено след сцената в балната зала на семейство Дарлингтън. Бързото напускане на Джак, понесъл на ръце мис Дюра, бе прекалено интригуващо, за да бъде оставено да потъне в забрава.

Никой не попита направо къде бяха отишли маркизът и французойката, но въпросът висеше във въздуха като надвиснал в гореща лятна нощ буреносен облак. И следователно бе обсъдено всичко, освен този въпрос.

— Чух, че семейството на прелестната мис Дюра било свързано със семейството на маркиза — отбеляза една от гостенките.

— Тя също е много богата — отвърна друга посетителка.

Една пухкава матрона се усмихна лукаво.

— За момент си помислих, че Редвърс и Гроутън ще се сбият.

— И нищо чудно. Маркизът спомена за любовницата на Гроутън — прошепна една от възрастните дами. — Чух съвсем ясно думите му.

— Какво каза?

Няколко от присъстващите дами се приведоха напред в столовете си, ококорили любопитно очи.

— Не мога да го повторя. Достатъчно е да кажа, че маркизът познава доста добре любовницата на Гроутън в Челси.

— Челси ли? — изсъскаха едновременно няколко гласа.

— Очевидно Гроутън е разположил там любовницата си — додаде тяхната информаторка.

— Осмелявам се да твърдя, че навсякъде по света ергените са едни и същи — отбеляза невъзмутимо херцогинята. — И, несъмнено, възниква съперничество. Кой желае още чай?

— Маркизът със сигурност защитаваше мис Дюра — заяви приносителката на информацията, без да обръща внимание на опита на своята домакиня да смени темата. — Каза на Гроутън, че не понася да му отнемат партньорката.

— Колко смехотворно е всичко — възкликна Бела. — Ушите на Джак сигурно горят.

— Напълно съм съгласна — намеси се херцогинята. — Някой иска ли да заложи на моя бегач за дербито? По време на тренировките той постигна някои много добри рекорди.

— След като не желаш да обсъждаме кръщелника ти, Пеги, може ли да поклоукарстваме за прелестната францужойка? — осведоми се шеговито лейди Хестър.

— Знаем дори още по-малко за нея, така че това ще бъдат само някакви безпочвени спекулации.

— Днес се държиш страшно скромно, Пеги. Какво ще кажеш тогава за Лили? — не се предаваше лейди Хестър; очевидно любопитството не ѝ даваше мира. — Франсис ще трябва да си поговори сериозно с това момиченце, ако иска да я омъжи подобаващо. Снощи тя изложи на показ една доста неуместна привързаност.

Най-сетне херцогинята се предаде пред всеобщия изгарящ интерес към събитията от предишната нощ. Опита да отговори на насочените към нея въпроси, като разкрие възможно най-малко чрез тях и обяви, че няма абсолютно никаква представа за мотивите и плановете на своя кръщелник. Най-накрая, в желанието си да придаде поне някакво благоприличие на връзката, която бе от най-голям интерес за всички присъстващи, тя додаде:

— Знам със сигурност, че бащата на дамата и чичото на Джак са били добри приятели. Следователно, както виждате, връзка между семействата действително съществува. — Усмихна се. — Сигурна съм, че двамата имат доста общи неща.

— Семейни приятели, как не — изломоти Бела, когато малко покъсно напусна Гровланд Хаус заедно с племенницата си. — Доста общи неща, дрън-дрън. — Не ѝ беше приятно да открие, че интересът ѝ към действията на Джак се споделя като че ли от цялото висше общество. Настроението ѝ се развали още повече заради от нищо необоснования му интерес към мис Дюра. — Тя не е нищо повече от една френска уличница!

— Възможно е наистина да са приятели, Бела. Поне херцогинята мисли така — отбеляза бодро Сара. Тя беше простоватото момиче и не правеше разлика между тънките нюанси. — И добре че не се наложи да говорим за коне. Беше истинско облекчение за мен, тъй като не мога да отлича един бегач от друг. — Лейди Талиен изглежда племенницата си и в първия момент остана поразена от наивността ѝ. — Ти също не

разбираш нищо от коне — натърти младото момиче, — така че не е нужно да ме гледаш така.

— Изобщо не ме интересуват коне, бегачи или каквото и да било свързано с тях. Единственият ми интерес е да надяна пръстена на Джак Фицджеймс на твоя пръст, затова слушай внимателно. Джак и французойката не са приятели, каквото и да твърди Пеги Хекстън. Те са любовници. Разбра ли?

— Не знам откъде си толкова сигурна, след като неговата кръстница, която го познава много, много добре, не е съгласна. — Сара стисна упорито устни. — Откъде всъщност знаеш толкова много?

— Просто знам.

— Е, може би грешиш. Може би дори не са заедно.

— Ако не ми вярваш, как ще обясниш поведението на всички останали гости на лейди Гровланд, на които им течаха лиги от устата от желание да научат нещо повече?

— Не чух никой да казва, че са любовници.

Бела изпусна въздуха между стиснатите си зъби по доста нетипичен за една дама начин, опитвайки да потуши надигацията в нея гняв.

— Нужно ли е да ти показвам?

— Не мисля, че е нужно. — Сара също започваше да се разгорещява. — И дори да са заедно, ти сама каза, че французойката била уличница, следователно той така или иначе няма да се ожени за нея. Мъжете не се женят за кокотки. Мама го казва.

— Независимо от твърденията на майка ти, ако една дама е достатъчно богата, обществото не обръща внимание на прегрешенията ѝ.

— Да не би да мислиш, че той би могъл да се ожени за нея?

Сега вече вниманието на Сара бе напълно разбудено.

— Предпочитам да не чакам, докато разбере — сопна се леля ѝ, водена от собствената си ревност и недоволство.

— Можем ли да направим нещо? — Бузите на момичето поруменяха от вълнение. — Искам го за себе си! — заяви с детински жар тя.

— Можем да отидем до Глостършир и да наминем през Касълрей.

— О, боже! — Сините очи на Сара се разтвориха широко от ужас. Ами ако Джак все пак бе завел дамата в дома си? — Смяташ ли, че е там с нея?

— Напълно е възможно.

— Не може да е там с нея. Това може да означава...

— Че има сериозни намерения, отколкото ни се иска на всички нас — довърши вместо нея Бела. — Тръгваме утре сутрин.

И на друго място в града се провеждаше подобен разговор. Братовчедът на Джак обсъждаше с адвокатата същите проблеми.

— Тъй като Редвърс никога досега не е проявявал сериозен интерес към друга дама, снощните събития бяха силно смущаващи. На бала на Дарлингтънови едва не се сби с Гроутън заради французойката. — Дребният мургав Тревър Мичъл присви устни, без да опитва да прикрие досадата си. — Ако Фицджеймс се ожени, всичките ми надежди рухват.

Адвокатът сплете пръсти под многобройните гънки на увисналата си гуша, без да отделя поглед от своя най-обещаващ клиент.

— Как така се озова сред поканените?

Мичъл не се движеше сред най-висшите кръгове на обществото.

— Заради предимството да бъдеш член на семейство Редвърс, несъмнено.

— Лейди Дарлингтън е изключително любезна.

— Може би иска Редвърс за своята дъщеря и смята, че е предпазливо да включи в списъка на поканените и малцината живи роднини на маркиза.

— Очевидно — съгласи се адвокатът. — А не смяташ ли, че е възможно Редвърс просто да преследва поредната си кандидат-любовница с малко повече внимание от обикновено?

— Ако го беше видял снощи, Пърси, нямаше да бъдеш толкова спокоен. Казвам ти, вече виждам как шансовете ми да наследя неговите титли и богатство се разтварят напред пушека от страстта му към тази жена.

— Сигурен ли си?

Сега адвокатът се взря съсредоточено в събеседника си.

Тревър, чиито нерви бяха изопнати до крайност, се размърда на стола си и кокалчетата на ръцете му побеляха, толкова силно бе стиснал страничните облегалки.

— Така сигурен, както бях сигурен до снощи, че братовчед ми ще умре от излишества преди трийсетия си рожден ден.

— Хммм. — Погледът, който мистър Пърси насочи към своя клиент, вече съвсем не беше спокоен. Мистър Мичъл щеше да се нуждае от значителна финансова и правна помощ, ако станеше изведнъж маркиз. Следователно той самият щеше да изгуби много от такси и комисионни. — Какво ще кажеш за известно време да не изпускате от око Редвърс?

— Ами ако му се случи нещо?

Усмивката на Тревър разкри пожълтелите от страстта му към турските цигари зъби.

— Засега все още няма нужда от подобни мерки. — Специалността на Харолд Пърси бяха семейните средства под наблюдение и настойчивостта със съмнителна природа. — Защо първо не посетиш братовчед си?

— Ако знаех къде се намира. Той напусна снощи бала доста прибързано, като носеше на ръце онази францужойка.

— Наистина? — възкликна адвокатът, запознат подобно на всички с пренебрежението на маркиза към жените. — Пред очите на гостите?

— Понесе я надолу по главното стълбище и после — през главния вход, толкова нахално, колкото можеш да си представиш.

— Защо не се поинтересуваш къде може да е отишъл? Ако се намира някъде, където е възможно да го посетиш, тогава нищо не ти пречи да се отбиеш и да провериш сам, доколко сериозни са интересите му към въпросната дама.

— Нямам намерение да се отказвам от надеждите си, Пърси. Ни най-малко намерение.

— Разбирам. Може би Редвърс е влязъл отново в своята роля и дамата вече отдавна си е отишла.

— Или би могло да бъде убедена да си отиде — додаде заплашително Тревър.

— Нека не викаме проблемите. — Големите ноздри на Пърси се разшириха, сякаш душеше въздуха за някакви възможности. — Първо

се залови с това, което е най-важно. Аз ще включа няколко човека в този случай и след като установим къде се е уединил маркизът, ще можеш да отидеш и да провериш сам положението.

— С колкото се може по-голяма бързина, ако обичаш. — Киселото лице на Тревър придоби още мрачен вид. — Не ми се ще да чакам до сватбата му.

През същия този следобед, в който бяха тема на толкова много разговори, Джак и Венера вече пътуваха за Касълрей, сякаш усетили намеренията на най-пламенните си преследвачи.

Младият мъж се бе отпуснал в ъгъла на седалката, Венера лежеше между краката му. Ритмичното поклащане на каретата увеличаваше още повече топлото усещане на задоволство, което изпълваше и двамата.

Божествено бе да я чувства така в обятията си.

— Сигурен ли си, че няма да наруша обичайното всекидневие, като се появя в провинциалния ти дом? — промълви тя, като извъртя леко поглед към лицето му.

— Не повече, отколкото вече наруши обичайното всекидневие на целия ми живот.

Сведе глава и я целуна по челото.

— Ти също промени из основи живота ми.

— Както изглежда сме били създадени един за друг.

— Поне засега така изглежда — пошегува се с усмивка тя.

— Хммм. — Целуна усмихнатата ѝ уста; не можеше да се въздържа да не се докосва непрекъснато до нея. — Имам чувството, че ще ми донесеш късмет на дербито.

— Ако остана.

Тонът ѝ обаче говореше, че това бе почти сигурно и се постара отговорът му да бъде особено приятен:

— Ще трябва да измисля нещо, което да те мотивира да останеш.

— А аз ще трябва да реша дали то наистина ме привлича.

— Можем да го обсъдим в Касълрей. Така ще бъдеш на един ден път от Лондон и няма да има къде да ми избягаш.

Очите ѝ блеснаха дяволито.

— Вече започва да става привлекателно.

— Нахална малка блудница.

— Би ли ме искал различна?

Джак се ухили до уши.

— За бога, не. Струва ми се, че съм се издигнал в рая.

— Благодарение на вас, милорд, и на мен ми се струва, че зървам късчета от рая — отговори игриво тя.

— Това може да накара човек да преосмисли природата на религията. — Ръката, която бе обхванала кръста ѝ, я притисна силно, изражението на циганските му очи стана замислено. — Гръм и мълния — прошепна решително той, объркан, но същевременно, без да се разколебае ни най-малко. — Оставаш за дербито.

— Може би... ако имам възможност да пояздя черния ти жребец.

— Няма да ти позволят. Правило на Жокейския клуб.

— Нямам предвид на състезанията.

— Това ли е всичко?

Не беше свикнал жените да искат толкова малко от него.

— Повече ли би трябвало да искам?

— Назови всяко твое желание. Стига да останеш.

— Толкова ли си увлечен по мен?

Маркизът се поколеба за миг; подобно признание не бе имало място в живота му досега. Но тя му се усмихваше отново, а и той никога не бе изпитвал подобно удоволствие.

— Толкова съм увлечен, скъпа. Всичко, което имам, е твое.

Великодушието му ѝ хареса не по-малко от топлотата на усмивката му. И макар да не искаше нищо повече, освен компанията му, беше приятно да знае, че чувствата ѝ са споделени.

— С нетърпение очаквам ваканцията ни в провинцията.

Младият мъж разбираше много добре какво означаваха тези думи, всички техни нюанси и пластове, нетърпението.

— Ще ти покажа всичко в Касълрей, ще те запозная с всички.

— След като изпратя човек да ми донесе дрехите.

И повдигна единия край на смачканата си бална рокля.

— Там също има шивачки. Ще повикаме някоя още на сутринта, за да ти ушие нещо, докато пристигнат другите ти неща.

— Ако не смятаме поведението ми през последните дни, не смятам, че съм толкова безсрамна. Какво ще кажат твоите съседи, когато до ушите им достигнат неизбежните клюки?

— Не виждам нищо лошо, че съм поканил на гости братовчедката си, която е стара мома.

— Много ти благодаря. Аз съм само с една година по-възрастна от теб.

— Но вече застояла стока, що се отнася до брачния пазар, скъпа — отбеляза игриво той. — Помисли само колко забавно ще бъде. След като те представя като моя братовчедка — стара мома, на всеки, който има очи, няма да му остане друг избор, освен да преглътне хапливите си забележки.

— Тъй като ти си мощният властелин на графството.

— Разбира се. Каква възбуждаща роля само, ще имаш възможност да играеш, скъпа брат'чедке.

Венера се засмя.

— Не си падам по такъв драматизъм. Не може ли да се уединим?

— Както желаш — отговори той; говореше отново напълно сериозно. — Ти решаваеш.

— Даваш ми картбланш?

— Давам ти всичко заради удоволствието, което ми носиш.

— Сега ми става ясно защо всички дами те обожават.

Маркизът поклати глава.

— Не е заради това. Ти си първата.

И изведнъж заговори за своя кон, който щеше да участва в дербито, сякаш се бе изтървал и бе казал нещо, което не трябва.

Французойката, която също се чувстваше неловко при проявата на пламенни емоции и си даваше много добре сметка за преминаването на връзката им на ново, възвишено ниво, побърза да се включи в обсъжданата тема, тъй като тя бе далеч по-безопасна. С непринудена любезност размениха информация за своите чистокръвни коне, конюшни и жокеи. С две думи, постараха се да придадат на понататъшния си разговор напълно светски характер.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Междувременно в Лондон кипеше трескава активност. И Бела, и Харолд Пърси изпратиха слуги, за да поговорят с персонала в домовете на лорд Редвърс и мис Дюра. Разследването бе проведено съвсем дискретно от страна на лейди Талиен, тъй като личната ѝ камериерка имаше познати и в двете къщи. Хората на Пърси пък бяха опитни в своя занаят. На чаша бира в местните кръчми те набраха нужната информация от лакеите и на двата дома.

Сутринта на следващия ден, два екипажа напуснаха Лондон по посока Касълрей. Пътниците в тях бяха много разстроени. Братовчедът на Джак се бе запасил със солидно количество ром за пътя, с надеждата той да поуспокои опънатите му нерви. Маркизът действително бе завел дамата в Касълрей, безпрецедентен факт с непредвидими последици. Всеизвестна истина бе, че лорд Редвърс никога не допускаше мимолетните си връзки в близост до своето имение.

Касълрей, който Джак бе наследил направо от дядо си, бе усамотено място и не бе свързано с неприятни спомени за баща му. Тревър знаеше, че братовчед му бяга там, за да остане насаме със себе си. А сега бе отишъл с мис Дюра.

Бела бе слабо запозната със семейната история на маркиза, но затова пък бе напълно наясно с едно: нищо хубаво нямаше да излезе от това, че Джак бе завел онази жена на любимото си място за уединение.

— Той никога не води никого в Касълрей — отбеляза разгорещено тя. — Никога!

— Тогава трябва да я възпрем на всяка цена! — възкликна племенницата ѝ и започна да мачка носната кърпичка между пръстите си. Миг по-късно вдигна объркан поглед към своята спътница, седнала на отсрещната седалка в бързо носещата се карета. — Но как?

Не можеше да се каже, че тази тема не бе обсъждана вече надълго и нашироко, но единствените факти, които младата Сара бе в състояние да запамети, бяха свързани с цвета и кройката на тоалетите,

или светските клюки. Нищо друго не бе в състояние да проникне до съзнанието ѝ.

— Ще решим със сигурност, щом пристигнем в Касълрей и видим какво се е случило през последните два дни.

— Ами ако е издействал специално разрешение за бързо сключване на брак? — проплака девойката.

— Подобна новина щеше да стигне до Лондон за броени часове. — Бела си пое дълбоко въздух, за да поуспокои опънатите си нерви. — Очевидно не си е изгубил напълно ума... все още.

Истинското притеснение на лейди Талиен бе всъщност, че Джак Фицджереймс може би се беше влюбил. Бракът не я интересуваше. Мъжете от висшето общество не бяха никога верни на своите съпруги, освен ако... В съзнанието ѝ отново се промъкна ужасната думичка „любов“.

— Е, мога да се омъжа за него и след като онази французойка му омръзне. — Сара произнесе „французойка“ така, сякаш имаше в устата си нещо с отвратителен вкус. — Тя ще му омръзне, нали?

Погледна към леля си, сякаш тя бе главният обществен арбитър. Страстта на майка ѝ към виста не ѝ оставяше почти никакво време за изпълнението на майчинските задължения.

— Ще видим какво можем да направим, за да улесним този процес — произнесе се твърдо Бела. — Но първо трябва да се отбием при лорд Редвърс под възможно най-благовиден и невинен предлог. Запомни, в последния момент сме решили да напуснем за няколко дни Лондон, тъй като лудницата около сезона ни е дошла в повече. Пътят обаче те е уморил толкова, че вече не си в състояние да изминеш и една миля, а Фарли Хаус е в съседния окръг.

— О, Бела, винаги си толкова изобретателна. Как успяваш да се сещаш такива умни неща? Фарли Хаус, точно така. Съвършено. А аз ще покажа ужасяваща умора и досада. Ще бъдеш много горда с мен. Виж!

И се отпусна безсилно върху седалката, като загледа своята спътница изпод полупритворените си клепачи.

— Не е нужен чак такъв драматизъм, скъпа — предупреди я леля ѝ. — Не трябва да караме Джак да застане нащрек. Може би по една лека въздишка от време на време би била достатъчна.

— О, аз мога да въздишам много добре.

— И трябва да бъдеш безупречно любезна с французойката. — Лейди Сара се нацупи моментално. — Ако не ми дадеш дума да го направиш, ще те оставя в каретата и ще вляза сама.

Гласът на лейди Талиен прозвуча решително.

— О, добре де — съгласи се кисело племенницата ѝ.

— Ако искаш Джак, тази вечер ще трябва да се откажеш от сприхавостта или всякакъв друг род неприятно поведение, което би могло да бъде изтълкувано като неучтивост. Той няма да го търпи, уверявам те. Посещението ни ще бъде твърде подозрително, затова трябва да се държим добре.

Девойката приглади полите си, видимо възбудена от необходимостта да бъде любезна към своята съперница.

— Ще имаш време тази вечер да се подготвиш, тъй като ще пристигнем в Челтнам много късно и няма да бъде удобно да ходим на гости. Ще отседнем в странноприемницата край Касълрей. При Джак ще отидем утре.

— Разбира се, че ще се държа добре — измърмори Сара. — Лорд Редвърс е определено най-изгодната партия сред висшето общество. Бих издържала да се държа любезно към някоя лека женичка, ако това ще помогне за изпълнението на моите цели.

— Много мъдро казано, скъпа, но не се заблуждавай относно французойката. Тя не е лека женичка. Семейството ѝ е богато, разполага с много власт и със завидна позиция в обществото. И сега, след като Джак показва предпочитанието си, трябва да се отнасяме към нея с най-голямо уважение.

Тази нощ странноприемницата „Барсет армс“ край Касълрей даде и двата си най-престижни апартамента на гости. По някаква случайност слугинята, която занесе вечерята на двете дами в стаите над градината, спомена за това пред тях.

— Какво прави тук братовчедът на Джак? — възкликна Бела, когато вратата се затвори за прислужницата, разкрила името на другия гост.

Но всъщност знаеше много добре за какво става дума.

— Защо не го попитаме? — предложи с детинска наивност Сара.

Леля ѝ обаче не беше сигурна, че подобна искреност би послужила на целите ѝ. Тя все още не знаеше как да се приближи към мистър Мичъл и най-накрая реши да го покани след вечеря на чаша портвайн, като приятелски жест между двама познати, срещнали се случайно далече от домовете си.

Когато получи поканата, Тревър се притесни. Нима други бяха предприели подобно на неговото пътуване? Лейди Талиен започваше да се интересува от провинцията, единствено ако беше замесен някой мъж. Тя беше изключително безнравствена личност.

Следователно поводът сега да се намира така близо до Касълрей можеше да бъде единствено братовчед му Джак.

Той изруга, прехапа долната си устна и съжали, че Пърси не беше тук, за да се посъветва с него. Но нямаше как да откаже поканата ѝ, без да предизвика подозрения. Предвид, че се намираха далеч от дома си, подобна покана не беше ни най-малко неуместна. Затова се подсили с допълнително количество ром и не след дълго се озова пред вратата на двете дами, объркан и нащрек.

— Заповядайте, мистър Мичъл — измърка Бела, щом му отвори и това увеличи още повече неговите подозрения.

Но тя заговори за банални неща и той се поуспокои. А и портвайнът беше превъзходен. На всичкото отгоре гърдта на неговата домакиня бе безсрамно разголена над пристегнатия в корсет корсаж.

Не след дълго тя се надигна, за да му позволи да надникне още по-добре и да види дори това, което не бе успял да зърне до този момент, и прошепна:

— Имам един въпрос за вас, но не и преди мис Сара да се е оттеглила.

Нито един жив мъж не би могъл да откаже на подобна покана, даже мистър Мичъл, въпреки киселото му настроение и невъзпитани маниери. Този път напълни сам чашата си и се зае да я изпразни отново, като следеше с едно око предстоящото оттегляне на госпожицата, а другото бе приковал в бялата гърд на Бела.

Когато Сара пожела лека нощ, той се изправи олюлявайки се, и опита да се поклони. Неговата домакиня се намръщи. Тревър измънка някакво извинение и се захвана да оправи жилетката си, издържана също в ярък цвят, като останалите му дрехи.

— Седни — нареди остро Бела веднага, щом племенницата ѝ затвори вратата. Нямаше и следа от повече преструвки и фалшиви любезности, гласът и изражението ѝ бяха строги. — Достатъчно за тази вечер — добави тя и прибра гарафата с портвайн. — Трябва да бъдеш с акъла си за този разговор. — С едно завъртане на полите се настани на стола пред него и впери строгия си поглед в лицето му. — А сега кажи защо си тук.

С чувството, че е дошъл Денят на Страшния съд той започна да изрича със заекване нещо, което в сегашното си полупияно състояние смяташе за напълно достоверно звучащо обяснение.

— А сега истината, ако обичаш — нареди Бела веднага, след като той приключи. — Ти никога не ходиш на гости на Джак и всички го знаят. Той те презира.

Възвърнал отчасти самообладание и ядосан от грубостта ѝ, мистър Мичъл събра смелост да каже:

— Нямам намерение да съобщавам плановете си нито на теб, нито на когото и да било друго. И не мисли, че не знам какво си замислила, скъпа. Сега е разгарът на сезона и на всичкото отгоре си с момиченце за женене. Пътуването до провинцията няма да помогне на племенницата ти да си намери съпруг.

Осъзна какво е казал, едва след като думите излязоха от устата му. И дори да не се беше досетил, неискрената усмивка, която се появи на устните на неговата събеседница, щеше да му помогне да разбере.

— Ако съумееш да останеш трезв, може би двамата с теб бихме могли да си помогнем един на друг.

Тонът на лейди Талиен бе многозначителен.

— Партньорството е опасно нещо.

Макар да завалеше леко думите, погледът му вече не беше разконцентриран, а проникателен.

Бела се усмихна изкуствено, съучастнически.

— Ние не сме партньори, само съюзници за известно време. Ти несъмнено си тук заради жената.

— И ако това е истина? — попита предизвикателно Тревър.

— Ще кажа, че постъпваш напълно разумно. Тя представлява опасност за твоето бъдеще.

— Нямам нужда от теб.

— Имаш, в противен случай може да ми хрумне да спомена на Джак нещо за твоите мотиви.

— Не съм убеден, че ще ти повярва. Но дори да ти повярва, мотивите са му добре известни.

— Но може би не му е известно доколко решително се отнасяш към тях, с адвокат като Харолд Пърси.

— Откъде знаеш за Пърси?

— Съпругът ми е с двацет години по-възрастен от мен, и си пада по пиенето и... други забавления. Кой по-добре от Пърси би могъл да защити финансовите ми интереси? — Повдигна с комична невинност вежди. — Един ден той случайно спомена, че си сред неговите клиенти.

— Случайно споменал, дяволите да го вземат. Ще му дам да...

— Не се притеснявай, Мичъл. С Пърси сме стари приятели. Сигурна съм, че няма навик да разкрива подобна информация пред кого и да е.

— Какво още ти е казал, мътните да го вземат?

— Нищо, заради което да се тревожиш. Няма защо да се ежиш. Смятам, че би било много полезно да си сътрудничим във връзка с начинанието си. Помисли си колко странно би било, ако утре се появим и двамата на прага на Джак. Трябва да измислим някакво достоверно обяснение.

— Няма такова. А и той е напълно способен да затръшне вратата и пред двама ни.

— Ако обединим усилията си, може и да се досетим за някоя причина, която би го накарала да се срещне с нас.

Тревър се изсмя мрачно.

— Да не би да ти се е повредил нещо мозъкът? На него изобщо не му е до срещи нито с теб, нито с мен.

— Е, заслужава си човек да се позамисли над това — промълви Бела. — Кого не би върнал?

— Джак ли? Да не би да се шегуваш? Той би затворил вратата под носа на самата кралица, ако е в такова настроение.

— Но дали би върнал кмета на Челтнам, ако му носи новината за направено за конните надбягвания дарение?

— Естествено, че не. Той е луд по конните надбягвания. Но това няма да ни помогне да влезем.

— Не се изненадвам, че не си намерил начин да увеличиш сумата, която ти дава Джак. Та ти просто нямаш никакво въображение. Дарението ще бъде от анонимен спонсор, и ние двамата с теб по една случайност пристигахме веднага след кмета. Е, колко според теб би дал този анонимен спонсор?

— Не гледай към мен. Едва не умирам от глад от неговите мизерни подаяния и, естествено, не мога да отделя и едно пени.

Лейди Талиен присви за момент устни.

— Ще продам нещо от огърлиците на Сара. Тя има предостатъчно, сигурно няма и да забележи, че са намалели с една-две. Предполагам ще можеш да ми намериш бижутер, след като не си в състояние да допринесеш с нищо друго.

— Ти също не допринасяш с нищо, така че не се дръж така отвисоко с мен.

— Няма значение, сама ще си намеря златар — отвърна разгорещено тя. — Доколкото разбирам, нямаш нищо против да последваш кмета до Касълрей?

— Не.

— Добре тогава. — Постави длани на масата, за да се подпре, и стана от стола си. — Предполагам, че ако се наложи да се предприемат някои мерки, за да се ускори тръгването на мис Дюра от Англия, пак няма да имаш нищо против този план?

Тревър трепна на стола си. Дали Пърси не бе разкрил повече, отколкото му се искаше? Дали не се излагаше на опасност дори само като разговаряше с тази жена?

— Какво имаш предвид? — осведоми се предпазливо той.

— Имам предвид, какво би те накарало да предизвикаш заминаването на французойката?

— Почти нищо, ако малко след това ще ожениш Джак за племенницата си. Наистина не можем да бъдем партньори с теб — заяви рязко той и се изправи, като се надяваше, че не се е компрометирал.

— За мен е без значение дали тя ще се омъжи или няма да се омъжи за него. Бракът ѝ с когото и да било няма да ми донесе нищо. Но от друга страна, ако Джак остане ерген, ти ще спечелиш. Пазаря се за пари, глупчо такъв. Това интересува ли те?

— Съмнявам се, че ти би могла да направиш за мен нещо, което аз самият да не мога да направя.

— Мога да държа Сара далече от него.

— Той и без това няма да се ожени за нея.

— Може и да го направи, ако се наложи. Ако бащата на Сара го изиска.

— Е, това се казва интригантка.

— Не ме интересува какво се казва. От това може да излезе нещо и ако стане, ти никога няма да бъдеш маркиз. Сара иска да има куп бебета.

Мистър Мичъл я изгледа така, сякаш можеше да види зад безизразната маска над лицето ѝ.

— Може би си заслужава да поговорим.

— Казвай.

— Утре, когато съм трезв.

Трябваше да бъде с ясен ум заради безкрайните ѝ машинации.

— Сутринта, преди да отида при златаря и кмета. Разполагаш с време дотогава да решиш какво си готов да инвестираш.

Усмихна се. Пърси бе свършил работа. По принцип тя даваше благоразположението си само на мъже, които можеха да ѝ бъдат полезни по един или друг начин.

Наистина бе нужна голяма изобретателност, за да прогресиращ, без да разчиташ нито на богато семейство, нито на щедър съпруг. Допълнителните средства винаги можеха да ѝ свършат работа.

На сутринта Тревър се събуди с ужасно главоболие, но въпреки това успя да съобрази, че имаше какво да спечели от сътрудничеството с лейди Талиен... без да загуби нищо. Не беше необходимо да разкрива своите планове, а само да действа според нейните. И ако тя успееше да запази ергенството на Редвърс, е, тогава наистина си заслужаваше да се потруди.

Бързо се споразумяха за цената. Сега щеше да ѝ даде само една дребна сума и след това щеше да продължи да ѝ изплаща ежемесечни вноски. Изнерви се малко, когато тя му подаде да подпише някакво кратко споразумение, но съдържанието му беше достатъчно многозначително, за да може да се тълкува според ситуацията.

Сътрудничество на двама човека с дяволски души, на които не можеше да се вярва. Но от друга страна и двамата имаха нужда от пари.

Лейди Талиен се справи чудесно с кмета; той бе едновременно смутен и галантен. В неговия провинциален свят лондонските красавици бяха рядкост, а Бела имаше голям опит в областта на флирта. Когато се разделиха, тя го закле да не издава участието ѝ като приносител на анонимното дарение за конните надбягвания.

— Благодетелката се страхува да не бъде разкрита и желае любовта ѝ към конните надбягвания да остане тайна. Нали разбирате, драги господине — прошепна тя, като хвана ръката му в своята и я стисна лекичко. — Ние, дамите, разчитаме на джентълмени като вас да поддържат репутацията ни.

— Не се страхувайте, лейди Талиен — отвърна кметът и се изчерви силно, когато тя го погледна изпод ресниците си. — Тайната ви е в пълна безопасност с мен. Маркиз Редвърс няма да узнае нищо от мен, освен факта за прекрасното, великодушно дарение за нашите надбягвания.

— Не знам как да ви се отблагодаря, господин кмете. Ако някога дойдете в Лондон, трябва на всяка цена да ми се обадите... заедно със съпругата си, разбира се — добави с престолено смущение тя, за да му даде да разбере какво всъщност имаше предвид.

— Кълна се, това е... изключително великодушно от ваша страна, милейди, изключително мило, изключително...

— Не е изключено да се видим по-късно, скъпи господине — прекъсна го Бела, за да сложи край на смаяните му заеквания. — С моята племенница може да се отбием в дома на маркиз Редвърс. Надявам се няма да разкриете, че се познаваме.

— Не, разбира се, че няма да направя такова нещо. Устните ми са запечатани, милейди. Можете да разчитате на мен... абсолютно!

Той обаче се изчерви силно и разля малко бренди от чашата си, когато същия следобед в Касълрей обявиха пристигането на Бела и Сара.

— Казах ти! По-добре щеше да бъде да отговорят на кмета, че не сме тук — прошепна Джак в ухото на Венера, когато видя на прага си

двете дами от семейство Палмър... на доста голямо разстояние от обичайното си местонахождение.

— Скоро ще можем да кажем довиждане на всички — отвърна все така шепнешком младата жена. — Забрави ли за срещата си с епископа.

Маркизът се изсмя. Имаше ли нещо, което да я накара да изгуби самообладание? И вече в значително по-добро настроение, впери поглед в двете дами, които прекосяваха безкрайното пространство между вратата и средата на салона. Реши да даде на посетителите си още десет минути, преди да сложи край на целия този абсурд.

Докато представяше гостенките си, Джак се учуди на смущението на кмета, но го отдаде на провинциалните му маниери и присъствието на две ослепителни дами. Венера, от своя страна, отбеляза с любов той, ги заслепяваше въпреки обикновената си муселинена рокля, взета назаем от преди малко заминалата си шивачка. Последната беше обещала утре да донесе три напълно завършени и значително елегантни рокли.

— Каква изненада да ви видим в Касълрей, мис Дюра — отбеляза безгрижно Бела.

— Каква изненада да ви видя толкова далеч от Лондон, лейди Талиен — отвърна Венера, усещайки лекия допир на бедрото на Джак, с когото седяха един до друг на канапето.

Напрегнатите погледи на посетителките ги караха да се чувстват като че ли дори още по-близки, да се усещат осезателно един друг.

— Мис Дюра обеща да ме посъветва във връзка с проекта ми за нов лазарет в Касълрей — намеси се маркизът, като се облегна леко на рамото на французойката.

Икономът наливаше чай на дамите, но те сякаш не забелязваха, толкова напрегнато се взираха в своите домакини.

— Колко очарователно.

Тонът на Бела не беше особено любезен, въпреки всички лекции, които бе изнесла на своята племенница. Онази проклетница седеше буквално в скута на Джак и в гърдите ѝ се разгоряха всички форми на ревност.

Настъпи мълчание и кметът побърза да запълни празнината.

— Дойдох да донеса една много хубава новина на лорд Редвърс — заяви нервно той. — Наистина много хубава... т.е. изключително

хубава...

Очевидното смущение на кмета изпълни сърцето на Венера със съжаление и тя реши да се намеси.

— Великодушното дарение е направено за местните конни надбягвания. Кметът бе така добър да уведоми Джак веднага.

— Колко мило — произнесе Бела, без да обръща внимание на вълнението на кмета.

— Какви надбягвания? — попита Сара, която не беше уведомена за този план... и с основание.

— Местните — обясни маркизът.

— Нуждите на конните надбягвания са напълно задоволени. Действително — отбеляза кметът.

Лейди Талиен го изгледа унищожително и той затвори нещастно уста. Джак точно се питаше дали да не намали десетте минути на осем, когато Венера попита любезно:

— Харесва ли ви първият ви сезон засега, мис Палмър? Аз си спомням с умиление моя.

— Несъмнено е много по-забавно, отколкото да стоиш в класната стая или да свириш на пиано, въпреки че винаги съм обичала уроците по танци, а всичките ми нови рокли са...

— Напоследък Сара се чувстваше леко отегчена — прекъсна я леля й, — затова решихме да се отбием за няколко дена във Фарли Хаус и да се насладим на мира и спокойствието там.

В ентузиазма си девойката бе забравила неприязънта си към францужойката, която й се стори по-скоро симпатична, както и своята роля в осъществяването на плана. След това напомняне обаче, побърза да се отпусне назад и да заяви с немощен глас:

— Опасявам се, че се чувствам доста уморена. Фарли Хаус ще бъде истински рай със своето спокойствие.

Джак успя да сподави усмивката си, а Венера отбеляза със забележително спокойствие:

— Аз също преживях моменти на изнервяне по време на първия си сезон. Темпото на забавленията е наистина изтощително.

— Нали? Имам предвид, всички тези балове всяка нощ, вечери, да не говорим за следобедните чайове и мюзикли. Сменям тоалетите си по пет пъти на ден, и...

Острият поглед на леля й я накара да млъкне.

— Виждате колко превъзбудено е бедното момиче. Не е останало нищо от обичайното ѝ спокойствие.

Усмивката на Бела беше като залепена на лицето ѝ.

— Напълно ви разбирам и двете. Нали знаеш, Джак, колко бурно е разписанието на дебютантките. — И Венера се усмихна топло.

— Изпълнен съм със симпатия — отвърна той престорено сериозно.

Ако визитата не приключеше съвсем скоро, маркизът нямаше да издържи още дълго и щеше да избухне в смях. В този момент икономът съобщи за пристигането на нов посетител; съобщението изтри всяка мисъл за усмивка от мислите му.

— Доста далеч от Девън си стигнал — заяви той, още преди братовчед му да бе успял да стъпи с двата крака в стаята.

— Отивам на север с намерението да обиколя пеш някои места.

— Не думай.

— Чувствам нужда от движение — продължи с лъжите Тревър. Същевременно реши, че французойката изглеждаше дори още по-добре на дневна светлина. Пулсът му се ускори от притеснение. — И, тъй като минавах наблизо...

— Толкова скоро ли ти свършиха парите? — промърмори Джак.

— Не, въпреки че не бих се отказал от нещо допълнително.

— Ще трябва да говориш с моите банкери.

— Те правят това, което им кажеш ти — отвърна гостът.

Маркизът нямаше желание да обсъжда издръжката, която плащаше на братовчед си.

— Значи тогава има друга причина за посещението ти?

— Не мога ли да ти се обадя просто ей така, без причина?

— Какво се надявате да видите при тази обиколка, която ви предстои? — осведоми се учтиво Венера.

— Нямам точно планиран маршрут. Скоро ли напускате Англия?

Смутен от нетактичността на своя братовчед и от съшитото с бели конци извинение за посещението, дадено от Бела, Джак реши, че безмилостното отношение на гостите изисква безмилостен ответ.

— Скъпа, да разкрием ли вече радостната новина?

Погледът, който насочи към Венера, бе напълно безизразен.

— Зависи от теб, скъпи — усмихна се грациозно тя, импровизирайки с лекота.

Той я хвана за ръката, изгледа я с обожание и се обърна към новодошлите.

— Щастлив съм да съобщя, че двамата с мис Дюра се сгодихме.

Заслужаваше си да го каже заради шока, който се изписа по лицата на неговите посетители.

Сега бе ред на Венера да наруши гробната тишина, която се бе възцарила.

— Аз бях не по-малко изумена от вас. Лорд Редвърс ми направи предложение след съвсем кратко познанство. Но затова пък беше прекрасна изненада.

И се усмихна до уши на маркиза, но зелените ѝ очи го погледнаха замислено.

— Бях поразен от любов — обяви драматично той, а Тревър и Бела се запитаха дали бе възможно да се е напил толкова рано през деня.

— Това е невъзможно! — Острият писък на Сара разцепи въздуха и се издигна към тавана. — Бела! — извика тя и се обърна към леля си. — Та ти каза, че лорд Редвърс ще бъде м...

— Последният от ергените на висшето общество, който ще се ожени — намеси се, без да губи и миг лейди Талиен. — Лорд Редвърс, вие действително изумихте всички ни. — Но тъй като си беше подозрителна по природа, побърза да доуточни: — Определихте ли вече дата?

— С мис Дюра все още не сме достигнали до единно мнение за подходящия момент... и място.

— Лорд Редвърс предпочита да го направим скоро, нали така, скъпи? — Французойката го изгледа с нежност.

— При дадените обстоятелства... — Очевидно бе решил да бъде безумно смел. — ... колкото по-скоро, толкова по-добре, нали, скъпа моя?

И се ухили до уши. Бела хлъцна.

— Какво? — извика Сара, забелязала, че бузите на леля ѝ побеляха като платно.

— Нищо, скъпа — отвърна лейди Талиен, стиснала мрачно уста. — Нашите поздравления, разбира се — продължи тя, макар тонът и изражението ѝ да показваха по-скоро желание да убие някого, отколкото да раздава поздравления. Изправи се сред облак коприна;

дребното ѝ телце бе вдървено от ярост. — Хайде, Сара, предстои ни още доста път.

— Бихте ли ми позволили да пътувам с вас? — Тревър се изправи светкавично на крака, но не забрави да продължи да поддържа измислицата за своята пеша обиколка. — Поне за няколко мили.

— Чудесно — отвърна отривисто Бела, стиснала в юмруци скритите си в ръкавици длани. — Приятен ден, лорд Редвърс, мис Дюра.

Едвам удържаше гнева в гласа си.

Само след минута неканените гости се разотидоха. Остана само кметът. Успокоен отново, Джак обсъжда още известно време, както го изискваше любезността, предстоящите конни надбягвания, преди да се извини с вече уговорена среща.

Изпрати посетителя си до каретата му. Бе искрено привързан към местния представител на властта, който, подобно на много провинциални дребни благородници, се радваше на обикновен живот, изпълнен с лов, конни надбягвания и другарски разпивки. Щом изпрати и последния гост, маркизът възвърна доброто си настроение и когато се върна в салона вече си подсвиркваше.

— Това определено беше изненада — отбеляза Венера, като вдигна за поздрав към него чашата си с шери. — Не можа ли да прибегнеш до нещо не така възпламеняващо като съобщение за годеж?

Той поспря за момент, а след това сви рамене.

— Ако са дотолкова отчаяни, че да изминат всичкия път дотук и да нарушат уединението ни, за да открият състоянието на нашите взаимоотношения, заслужават да им остане кървав белег.

— Безсрамно зъл си.

Гледаше как се приближава към нея, изпълнена с щастливо очакване. От него се излъчваше мъжка сила, толкова мощна, че тялото ѝ реагираше веднага дори само при вида му.

— Но ме харесваш, въпреки това... или може би именно поради това.

Тонът му бе закачлив. Отпусна се до нея и започна да гали нежно бедрото ѝ със собственически жест.

— Да не искаш да кажеш, че не съм достатъчно благоприлична?

Остави чашата си, обърна се към него и преплете ръце около врата му.

— За щастие — прошепна Джак и прокара върха на показалеца си по пълната ѝ долна устна. — И тъй като не съм те любил от... — повдигна вежди, докато пресмяташе — поне трийсет минути, бих ли могъл да събудя интереса ти към този малък, но удобен диван?

— Ами прислугата?

Салонът беше обширен и отворен, и макар двойната врата към вестибюла да бе затворена в момента, нямаха почти никакъв шанс да скрият какво става, ако някой влезеше.

— Би ли искала да наблюдават?

Очите му светнаха развеселено.

— Имах предвид да не ни смуцават!

— Няма, освен ако не викаш много силно и не ги накараш да помислят, че имаш нужда от помощ.

— А иначе са добре обучени да не се показват ли?

В гласа ѝ прозвуча лека обида.

— Не ме гледай така. Не водя жени тук. Факт, който сигурно си забелязала, когато пристигнахме и прислугата зяпна, щом те видя.

— Това беше доста мило. — Успокоена, младата жена го целуна леко по бузата.

— Добре се позабавлява, нали?

— Разбира се, скъпи. Защо да не се позабавлявам? Да накараш прочутия лорд Редвърс да коленичи не е малко, така поне ми казаха.

Той я изгледа изненадано.

— Кой ти го каза, ако смея да попитам?

— Камериерката, която ти ми даде. Хати знае абсолютно всички клюки, свързани с известната ти особа. Всички момичета от персонала са влюбени в теб, между другото.

Маркизът завъртя очи към тавана.

— Не вярвай на всичко, което чуваш.

— Това е напълно вярно. — Усмивката ѝ беше дяволита. — Хати ми обясни, че сексуалните ти подвизи били причина за дълбоки въздишки и изпълнен с надежда копнеж. Би могъл да имаш цял харем, ако пожелаеш.

Джак направи гримаса, искрено смутен.

— Хати си измисля, можеш да бъдеш сигурна. Никога дори не поглеждам към прислужниците.

Скандалното поведение на баща му с камериерките бе станало причина да даде обет за пълно въздържание спрямо женската половина на домашния персонал. Тази добродетел го отличаваше ярко от повечето представители на аристокрацията, които гледаха на прислужниците като на полагаща им се по право плячка.

— Значи тук, в Касълрей, ще се радвам на цялото ти внимание.

Той я погали нежно по гърба.

— Абсолютно пълно и цяло.

— Очарователен подарък от мъж с твоята репутация.

— Не се съмнявам, че ще прекарам чудесно в твоята компания.

— Ааа... скрити подбуди.

Устните ѝ се разтегнаха бавно в усмивка, докато пръстите ѝ си играеха с тъмните къдрици на тила му.

— Винаги ги имам, когато съм с теб. Чувствам се като обсебен от желанието си за теб, затова никога не трябва да се питаш какво искам.

— Струва ми се странно, че сме така погълнати от тези желания. Ти какво мислиш?

— И на мен ми се струва странно. Но не съм толкова глупав, че да си задавам въпроси, когато става дума за удоволствие.

— Хедонист първа степен.

— От години го практикувам.

— Каква щастливка съм само.

— Какви щастливци сме и двамата.

— Поне до пристигането на следващата група любопитни посетители.

Младият мъж изсумтя недоволно.

— Няма да си бъдем вкъщи за никакви посетители повече. Дори на прага да се появи самият Христос.

Венера прокара бавно пръст по бузата му.

— Даваш си сметка, че малката ти измама няма да издържи дълго. Скоро ще трябва да те изоставя.

— Не толкова скоро, надявам се — усмихна се той. — Имам нужда да си отдъхна малко от разните Бели на този свят.

— Или младите Сари. Тя се разстрои доста, като разбра, че надеждите ѝ за брак са разбити на пух и прах.

— Спести ми разговорите за младите Сари — изпръхтя с отвращение маркизът. — Всички те са кръгли нули, без капка мозък в

главата. За разлика от теб.

— Моите родители вярват в обучението.

— Колко странно. Сигурно заради това те обожавам.

Младата жена запърха с ресници, имитирайки насмешливо опитите за флирт на въпросните създания.

— Винаги съм привличала мъжете с приказките си.

Джак се почувства объркан от откритието, че поведението ѝ всъщност не беше ограничено единствено в сексуалната област. В главата му настана сблъсък на противоречиви мисли; досега сексът бе неизменно единственият критерий при избора на женска компания. Изнервен от това заключение той реши да не задълбава повече в тази посока. Все пак красивата жена в обятията му беше топла, изпълнена с желание, прелестно развратна. Можеше да се отдаде на далеч по-приятни неща от правенето на равносметка и поставянето на нови стандарти.

— Според теб — започна Джак, като заразкопчава роклята ѝ, — кабинетът на лорд Ръсел ще се заеме ли този сезон със законопроекта за реформата?

— Мисля аз да се заема с теб, но на пода — прошепна Венера. — Този диван е много малък.

— Наистина си очарователна в приказките.

— Стараем се, милорд. Бихте ли желали да ви докарам до оргазъм с приказки?

Младият мъж се засмя.

— Предпочитам да достигна до оргазъм посредством усещанията. А ако диванът ти се струва малък, с най-голямо удоволствие ще задоволя желанието ти за килима...

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ще се жени! Можете ли да повярвате — той смята да се жени за онази кучка, след като я познава само от няколко дена? — заяви мрачно Бела.

И насочи вбесен поглед към двамата си спътници в каретата.

— Дяволски неприятна мисъл. — Братовчедът на Джак задъвка замислено долната си устна. — Може би няма много време за чакане, ако разбираш какво искам да кажа.

— Как можем да го спрем, ако иска да се ожени за нея?

Сара се взря в леля си и набърчи притеснено чело.

— Ще измисля нещо — измърмори лейди Талиен. — Сега може и да говори за любов, но се съмнявам, че чувствата му ще траят дълго. Никога не се е отличавал с постоянството си към жените.

— Ако успееш да направиш така, че той да се ожени за мен, Бела, ще ти дам всичките си бижута — почти проплака девойката.

Всичките ѝ девически мечти бяха свързани с омъжването ѝ за красивия маркиз Редвърс.

Леля ѝ пък се водеше от предостатъчно свои, егоистични мотиви, за да има нужда от допълнителни, но на подобно предложение трудно можеше да се откаже.

— Колко мило дете си. Ще видя какво мога да направя. А когато станеш лейди Редвърс, съпруга на един от най-богатите мъже в Англия, ще можеш да имаш всички бижута, които пожелаеш.

А тя самата щеше да си върне любовника.

— Нали? — въздъхна Сара; вече виждаше приказния си живот сред богатство и великолепие.

Тревър се изкашля силно, с видима досада.

— Струва ми се, че ние двамата имаме някаква договорка, лейди Талиен.

— Не съм забравила, мистър Мичъл — отвърна загадъчно тя и го изгледа предупредително. — Ще можем да го обсъдим, веднага щом се върнем в Лондон.

— Няма ли да ходим във Фарли Хаус? — попита Сара.

— Никога не сме имали намерение да ходим там.

Момичето се плесна по устата и се изкиска.

— Вярно. Забравих.

— Аз ще помня тези неща и заради двете ни.

— А аз ще разчитам на теб да ми върнеш лорд Редвърс — заяви бодро Сара, която очевидно имаше пълно доверие в способностите на своята леля.

И докато Бела не бе дотолкова уверена във възможността да заведе Джак до олтара, в ума ѝ вече се оформяше прекрасен план. Това означаваше, че може би щеше да се наложи да се откаже от обещанието, дадено на Тревър, но за тази цел трябваше да претегли добре финансовата страна на всяко предложение. Междувременно щеше да има нужда от сътрудничеството на братовчедата... поне докато вземеше решение.

— Защо не се срещнем при Пърси след няколко дни? — предложи тя. — За да обсъдим взаимните си притеснения.

Мистър Мичъл не беше толкова глупав да вярва, че Бела Палмър се грижеше за неговите интереси. Той също размишляваше над други начини да предотврати брачните намерения на своя братовчед. Но, за разлика от своята спътница, не бързаше да разкрива методите си. Щеше да има предостатъчно време след срещата при Пърси да реши дали все още му е необходима.

И така, две грозни, алчни души размишляваха над бъдещето на Джак Фицджереймс и своето собствено.

Без да подозират за коварните планове, които се крояха по техния адрес, двамата влюбени прекараха в блаженство следващите няколко дни в Касълрей. Любиха се многократно, съзнавайки ограниченото време, с което разполагаха, в желанието си да се възползват от всеки миг и да го наситят с радостни усещания. Когато се случеше да се измъкнат от покоите на маркиза и да седнат на слънце на терасата или да си направят пикник край езерото, като плуваха и се пръскаха в топлата вода като палави деца, слугите се споглеждаха и кимаха в знак на съгласие. Лорд Редвърс си бе намерил съпруга.

През дните на самоналоженото отшелничество в Касълрей двамата влюбени направиха планове за създаването на болница във всяко едно от именията на маркиза. Проведоха няколко срещи с управителя на Джак, който изслушваше внимателно описанията на Венера за сградите и изброяването на всичко, което щеше да им бъде нужно. Огледаха внимателно мястото, избрано за първата клиника на маркиза, тази в Касълрей, разговаряха с жените, които биха могли да работят като медицински сестри и акушерки, и наеха двама местни лекари да се грижат за персонала и арендаторите.

Учуден от познанията на младата жена в тази област, от техническата и медицинската ѝ компетентност, Джак усети, че попада още по-силно под обаянието ѝ. Тя бе източник на непрестанно учудване и очарование за него. След вечеря често сядаха на терасата, за да се насладят на някой от специалните му коняци и да поговорят — за политика, финанси, селско стопанство, пътешествия и по още доста разнообразни теми.

Венера бе обикаляла много по света с корабите на баща си. Неговите политически интереси често я бяха поставяли в центъра на исторически събития. Дватама разменяха анекдоти, свързани с бурните събития, на които бяха свидетели. Освен това откриха, че любимите им и най-интересни според тях места на света са пирамидите и Партенона, видени на лунна светлина.

Тъй като и двамата имаха интереси на стоковата борса, ежедневно следяха своите акции в железопътни линии и производство, и обсъждаха западането на Турция и Китай като световни сили. Познанията на францужойката в областта на земеделието също бяха впечатляващи; тя прекарваше много време сред селяните в именията на семейство Дюра, нещо нетипично за представителките на нейната класа.

А взаимната им слабост по конните състезания бе постоянен повод за дискусии.

— Говориш като мъж — заяви една вечер замислено Джак.

— Не, скъпи, говоря като жена — усмихна се тя.

Лорд Редвърс изпусна полекичка въздуха от дробовете си и я погледна над ръба на чашата си.

— Нито една от другите жени, които познавам, не говори така.

— Може би ще бъде добре да поразшириш малко хоризонтите си — заяви с шеговити нотки в гласа тя.

— Предпочитам съвсем тесния фокус на хоризонта си в момента.

Маркизът се приведе, за да напълни отново чашата си. Топлата му, любяща усмивка я изпълни с копнеж. Колко красив изглеждаше на лунната светлина, чистотата на лицето и формата се открояваха от играта на светлосенките.

Потисна заплашителните емоции — нищо хубаво не можеше да излезе от връзката с човек като Джек — и промълви:

— Винаги ще си спомням с носталгия тези дни в Касълрей.

Младият мъж се намръщи и остави гарафата, сякаш се готвеше да стане.

— Няма да те пусна да си тръгнеш още.

— Нито пък аз имам подобно намерение, след като ми доставяш такова удоволствие.

— Добре.

Напрежението изчезна моментално от тялото му.

— Ще остана до дербито, но след това наистина непременно трябва да се върна. Всичко, което накупих от изложението, няма да свърши никаква работа на болницата в Париж, докато стои в корабния трюм. — Знаеше, че връзката с Джек Фицджеймс беше краткотрайна и предпочиташе да си тръгне сама, вместо да бъде изоставена. Може би в случая ставаше въпрос за гордост. — Но очаквам черният ти жребец да спечели — заяви с усмивка. — Залагам солидна сума на него.

Маркизът отвърна на усмивката ѝ, изпълнен отново със задоволство.

— Вече започвам да тръпна от нетърпение.

— Не забравяй за натиска от клюките, който те очаква. Нашият годеж ще ни превърне със сигурност в централна тема на дербито.

Той се засмя гърлено.

— Това увеличава още повече нетърпението ми.

— Безсрамен провокатор.

— Но помисли само, скъпа, колко забавно ще бъде. Всички тези неспирно чешеци се езици и коси погледи, да не говорим за директните въпроси на тези, които се осмелят да повдигнат пред нас темата.

— Предупреждавам те, че имам намерение само да стоя безмълвно отстрани. Не очаквай да наливам масло в огъня на пожара, който разпали.

— Е, това определено ще бъде нещо ново. Ти да мълчиш? Започвам да се замислям дали да не се хвана на бас.

— Мислиш, че не мога да мълча?

— Знам, че не можеш да мълчиш. Залагам пет на едно... по дяволите, десет на едно, че няма да се удържиш и ще заговориш, когато ни заобиколят, за да ни разпитват.

— Би трябвало да те оставя да се справиш сам с тях.

— И да пропуснеш подобно забавление?

Венера се засмя и диамантените ѝ обеци проблеснаха на лунната светлина.

— Наистина ще бъде интересно, най-малкото, съгласна съм с теб.

— „Интересно“ е твърде блед епитет, скъпа. По-скоро нещо като атака на кръвожадни готи и вандали.

Младата жена размахна показалец пред лицето му, а погледът ѝ беше развеселен.

— Ще ми бъдеш задължен за това, Джак Фицджереймс.

Маркизът вдигна чашата си за поздрав.

— Аз вече съм ти задължен за най-хубавите дни в моя живот.

Изненадващата новина за годежа на лорд Редвърс завладя висшето общество за часове. Обсъжданията достигнаха върха си, тъй като всички матрони с дъщери за женене се завайкаха негодуващо, всички отхвърлени любовници заоплакваха загубата на изумителните сексуални умения на маркиза, всички ергени в кралството се свиха от ужас и изумление. Ако Джак Фицджереймс, олицетворението на хищническите мъжки инстинкти, бе улучен от стрелата на Купидон, значи те нямаха никакъв шанс да се отърват.

Междувременно тези, чиято антипатия към въпросния годеж имаше личен характер, се събраха един следобед в офиса на Пърси.

— Мислите ли, че Редвърс наистина смята да направи това? — поинтересува се адвокатът.

Другите двама го изгледаха хладно, сякаш поставяха под съмнение интелекта и способността му да дава трезва оценка.

— Сигурни ли сте? — продължи невъзмутимо той. — Интересувам се само, за да знам дали ще трябва да се вземат съответните мерки; нищо чудно това да се окаже номер.

— По дяволите, човече, как да се осмеля да не взема „съответните мерки“ — изръмжа Тревър. — Помисли само какво губим. Въпреки че бих искал да чуя няколко успокоителни думи от теб — добави той и кимна отривисто към Бела. — Възнамеряваш ли да ни сътрудничиш или не? Твоята племенница явно мисли, че можеш да й доставиш Редвърс на тепсия.

— Тя е млада и глупава. Нима смяташ наистина, че бих могла да накарам Джек да се ожени за нея?

— Добре тогава. Значи се споразумяхме — побърза да се намеси Пърси, взел ролята на помирител на двамата си сърдити клиенти. — Всички сме единомдушни, че лорд Редвърс се поддава трудно на контрол. Предлагам да се съсредоточим върху францужойката.

— Как?

Лейди Талиен впери критичен поглед в лицето на адвоката. Най-съкровено й желание бе Венера Дюра да изчезне от лицето на земята.

— Ще лишим маркиза от нейната компания.

— Ще я отвлечем ли?

— Или просто ще намекнем, че ще бъде в голяма безопасност във Франция. Може би ще успеем да я убедим лесно.

— Откога се движиш само по правия път, Пърси? — осведоми се Бела.

— Семейство Дюра разполага с голяма власт, която се разпростира надалеч. — Потупа се по главата, за да подчертае думите си. — Разумна причина да действаме предпазливо с нея.

— Просто я убий и премахни тялото. — Изражението на мистър Мичъл бе толкова мрачно, колкото и гласът му.

— Може би желаш да го направиш лично? Сериозно се съмнявам. Напомням ти, че е много трудно да се намерят убийци, на които може да се има доверие. Убеждението е далеч по-добър метод.

— Съвсем не съм толкова сигурна, че ще можете да я уплашите. Тази жена притежава рядка самоувереност — отбеляза неохотно лейди

Талиен.

— Нека за това се погрижа аз.

Харолд Пърси бе майстор в своя занаят. Заплахите бяха неговата специалност.

— Не ме интересува какво ще правиш, стига да го направиш бързо — заяви Тревър. — Ами ако Фицджеймс се ожени за нея в Касълрей, преди да се върне в Лондон?

— Маркизът не е осигурил разрешително за сключване на брак. Хората ми направиха нужното проучване по въпроса.

— Може би все пак наистина има Господ — измърмори мистър Мичъл с видимо облекчение. — Само направи нещо, дяволите да го вземат, и то бързо.

Бела стана от стола си и оправи връзките на бонето си с показна невъзмутимост.

— Уведомете ме, ако има нещо, с което мога да помогна. Макар да съм сигурна, че можем да оставим цялата тази работа в твоите умели ръце, Пърси. — Усмивката ѝ бе лишена от всякакви чувства. — Ако ме извините, имам среща.

Когато вратата се затвори след нея, Тревър изръмжа сърдито:

— Изобщо нямам доверие на тази кучка. От нея очевидно не може да очакваме особена помощ.

— Не се притеснявай за Бела — отвърна адвокатът. — Двамата с нея и преди сме се справяли с подобни ситуации.

— Да не би...

В очите на мистър Мичъл проблесна недоверие.

— Да. Ще се справя с нея, не е нужно да се говори нищо повече по този въпрос. Това ще отнеме седмица, най-много две. Успокой се, Тревър. Редвърс няма да се ожени за тази жена.

Бела бе също така убедена в това, но поради съвсем други причини, които нямаха нищо общо с водената в офиса на Пърси дискусия.

Тя имаше своите собствени планове, а именно — да омъжи племенницата си за Джак.

И те със сигурност щяха да се увенчаят с успех.

Така че нямаше нужда нито от Пърси, нито от Мичъл, но никога не вредеше да знаеш плановете на конкуренцията.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Само един нашественик успя да пробие вратата на Касълрей, и то против волята на Венера.

— Мисис Причет е вече в южния салон, така че по-добре да се видиш с нея — настояваше Джак.

Спорът им продължаваше вече от няколко дена. Младата жена продължаваше да се съпротивлява срещу щедростта на своя домакин... или по-скоро от срещата със склонната към клюки шивачка.

— Джак, нямам намерение да се срещам с една толкова... — Поспря, докато намери подходящата дума. — ... провинциална особа. Както знаеш, една парижка модистка изобщо не би се впечатлила, ако клиентката ѝ е любовница на някой благородник.

— Знаеш добре, че ако имаше време, щях да извикам модистка от Париж или Лондон. Но, скъпа, направи ми това удоволствие, много те моля. Никога повече няма да видиш мисис Причет. Тя ще ушие роклите за няколко дена, а аз наистина имам голямо желание да ти подаря нещо.

— Мога сама да си купувам роклите.

— Нека не спорим за пари. Знам, че можеш да си ги купиш сама, но на мен ми е приятно да ти ги подаря.

— Тя е прекалено праведна — промърмори Венера. — Никак не обичам праведниците.

— Ако ти обещаю, че ще бъде изключително любезна, ще се съгласиш ли? Донесла е няколко рокли за проба. Едната от тях е в прекрасен черешовочервен цвят, който точно ще подхожда на косата и очите ти.

— Като лека жена ли искаш да изглеждам?

— Стига да си моята черешова лека жена — отвърна с ослепителна усмивка той. — Хайде, ела.

— Уморена съм. Прекалено уморена, за да издържа провокациите ѝ.

— Тя няма да те предизвика. Имаш думата ми. — Постави длани на раменете ѝ и наведе глава, така че очите им да застанат на едно ниво. — Ще го направиш ли заради мен?

— Правя всичко за теб — нацупи се французойката.

Ако се имаше предвид огромният ѝ сексуален апетит, не само от предишната нощ, а изобщо откакто се познаваха, той определено също не можеше да се оплаче. Но в интерес на хармонията заяви дипломатично:

— Знам, скъпа. В теб няма абсолютно никакъв егоизъм.

— Ти си един непоправим лъжец — усмихна се младата жена. — И прелестен. — Въздъхна. — Е, добре, покани я да влезе. Ще опитам да изтърпя възмутеното ѝ пръхтене.

— Обещавам, че няма да отнеме много време. — Целуна нацупените ѝ устни. — Не мърдай. Връщам се веднага.

Разговорът му с мисис Причет в южния салон отне само няколко минути. Беше свързан с пари, с щедра сума пари, вечната противоотрова срещу праведността и принципите. Когато влезе в дневната в покоите на маркиза, шивачката се разтапяше от усмивки и сърдечност, макар да смяташе французойката за изкусителка.

Но тази сутрин Венера изобщо нямаше вид на прелъстителка с розовите си бузи и сънените очи; страстната нощ бе оставила своите следи. Носеше семпла роба на сини и бели линии, взета на заем от икономката, а светлокестенявите ѝ къдрици бяха завързани с копринена бяла панделка. Дори три чаши кафе не бяха успели да я разбудят напълно. Беше се свила сънено на канапенцето до прозореца и лъчите на пролетното слънце подчертаваха златистите кичури от косите ѝ.

— Добро утро — произнесе мисис Причет, без сянка на неучтивост или неодобрение.

Жизнерадостният поздрав се различаваше толкова от предишното ѝ поведение, че Венера я изгледа съсредоточено, като се питаше дали това е същата жена.

Джак се усмихна окуражаващо иззад рамото на шивачката.

— Мисис Причет каза, че пробата не би трябвало да отнеме повече от двацет минути.

— Елате, момичета — нареди шивачката и плесна с ръце към камериерките, които я бяха последвали с роклите в ръце. — Трябва да побързаме. Бихте ли застанали тук, милейди — обърна се почтително тя към французойката.

Маркизът се намести на един стол и тя реагира, преди да помисли, като смръщи вежди.

— Аз също се интересувам от мода, мисис Причет — обясни тихо той, без да се смути ни най-малко от погледа ѝ. — Споменах за това, докато говорихме в салона, ако си спомняте. — Усмивката му беше очарователна. — Мис Дюра няма да има нищо против. Нали така, мила?

Венера се поколеба за частица от секундата; не беше сигурна дали има желание да играе някаква роля пред толкова много непознати. Но Джак бе насочил към нея толкова умиротворен и непринуден поглед, че тя се отпусна, заразена от обичайната му липса на интерес към благоприличието. Той, разбира се, бе напълно прав. Тя никога повече нямаше да види мисис Причет.

— Стой, ако желаеш — съгласи се младата жена.

Осъзнала, че за малко не се бе опълчила срещу маркиза и поради това не бе изгубила солидната благодарствена сума, която ѝ бе предложил, шивачката промени незабавно тона и заговори със завидна сърдечност:

— Мис Дюра, ако обичате, изберете една от роклите...

— Най-напред червената — обади се лорд Редвърс.

— Аз предпочитам зелената — противопостави се Венера с точно измерена любезност.

Джак кимна в знак на съгласие, първо на нея самата, а след това на мисис Причет, която нямаше да си позволи повече да пренебрегва заповедите му, след като веднъж вече едва не бе провалила всичко.

Слугините се суетяха наоколо, извадиха избраната рокля от опаковката и съблякоха робата на Венера. Междувременно младият мъж разговаряше с шивачката за времето, модата, ботаническия панаир, който щеше да се проведе скоро в Челтнам. Хати и другите прислужници се споглеждаха учудени от шокиращите познания на своя господар. Обикновено той прекарваше времето си в Касълрей в уединение.

Французойката изпълняваше покорно всичко, което ѝ кажат, обръщаше се, вдигаше ръце или ги сваляше, в зависимост от нуждата в момента, слушаше с половин ухо леещия се с лекота разговор, който приспиваше сетивата ѝ. Струваше ѝ се съвсем естествено да бъде тук с Джак, да пробва рокли, за да му достави удоволствие. За момент се замисли докъде се простираха чувствата ѝ към него. Никога досега не бе правила умишлено каквото и да било, за да достави удоволствие на някой мъж. Но тъй като бе прекалено щастлива, за да обсъжда подобни безсмислени нюанси, тя прогони въпросите в полза на приятното настояще.

Зелената рокля, димитено платно с щампа, с падащи като водопад волани на полата и миниатюрни, с изработени от плат розички около деколтето и лактите, имаше нужда от съвсем незначителни промени: малко в талията, леко изрязване на деколтето /след кратък спор Венера се съгласи с предложението на Джак/. Съвсем скоро леката лятна рокля бе съблечена и сменена с бяла утринна рокля от муселин с дантелено сако.

— Това не е в мой стил, скъпи — заяви французойката, като се оглеждаше в голямото огледало на тоалетката.

Роклята бе удавена в дантела и воланчета.

— Харесва ми тази невинност. Облечи я заради мен някоя сутрин и ще забравя, че говориш десет езика и си обиколила два пъти света.

— Но невинността не е моята сила, скъпи — отвърна с неубедителна усмивка тя.

— Вземаме я, мисис Причет — обяви лорд Редвърс. — Можеш да я дадеш на някой, ако не ти харесва — добави тихо той и ѝ се усмихна.

Пробата за другите две рокли приключи набързо; трите камериерки действаха пъргаво, закопчаваха, завързваха, откопчаваха и отвързваха бързо.

Маркизът се чувстваше особено щастлив, обзет от непознато досега задоволство, нещо, което го накара да постави под съмнение здравия си разум. Познаваше Венера съвсем отскоро, а му се струваше, че и преди я бе наблюдавал как прави проби и се облича и се бе чувствал по този начин. Имаше усещането, че тя бе за него нещо повече от поредната любовна връзка, че беше неговото семейство... макар той самият никога да не бе имал семейство.

Всичко това бе странно и любопитно, и същевременно — опияняващо. Харесваше му да бъде с нея, харесваше му и чувството, което създаваше в него близостта им. Очевидно идването в Касълрей бе една от най-хубавите му идеи.

Най-после дойде ред на черешовочервената коприна. Резултатът привлече изцяло вниманието на младия мъж.

— Изумително — промълви той.

Пламенните нотки в гласа му бяха достатъчни, за да накарат всички присъстващи да обърнат глави към него.

Французойката се намръщи.

— Извинявай — додаде той и дари шивачката и прислужниците с момчешка усмивка. — Цветът ми харесва много.

Това бе огромна лъжа. Всички бяха разбрали много добре какво, или по-скоро — кого бе харесал толкова. Дори температурата в помещението като че ли се повиши с няколко градуса.

Черешовочервената копринена рокля бе ушита в цигански стил и събуждаше чувствени представи. Дрехата бе скандална за шивачка с предразположението на мисис Причет.

— Това е последната парижка мода — обади се нервно тя, сякаш внезапно нажежаване на въздуха изискваше незабавно обяснение. — Моделите се изпълняват във всевъзможни ярки цветове, с десен от дребни точки и с черна дантела. Имаме вече готова рокля в цикламено червено и...

— Няма нужда от подобни обяснения, мисис Причет. Харесва ли ти, скъпа?

— Ако на теб ти харесва, мили — отвърна сладко Венера, развеселена от внезапно смущение на шивачката и сподавеното хихикане на камериерките. — Доволен ли си от деколтето?

То бе толкова дълбоко, че гърдите ѝ можеха да изпаднат навън всеки момент.

— Определено. — Маркизът се изправи. — Благодаря, мисис Причет, Хати. — Кимна към другите две прислужници. — Приключихме. Срецнете се с мистър Лонгфорд, преди да си тръгнете, мисис Причет. Той ще уреди финансовата страна.

И с почителност, която не се проявяваше обикновено към прислугата и търговците, той изпрати и четирите жени до вратата на дневната.

— Няма да ходиш на публични места с тази рокля — прошепна той, като подпря гръб на затворената врата и се пресегна да завърти ключа в ключалката. — Но затова пък тя е дяволски възбуждаща за това, което ми се върти в ума.

— Аз съм не по-малко шокирана. Тази рокля е предназначена за куртизанка. Мисис Причет явно не е преценила правилно илюстрацията.

— Чу я добре, скъпа. Цял Париж бил полудял по този стил.

— Аз пристигнах от Париж само преди две седмици, но се съмнявам, че такова нещо се носи някъде другаде, освен в кабаретата и бордеите.

— Тя обаче ти става съвсем точно, сякаш е ушита специално за теб.

— За малко да ми стане съвсем точно.

Младата жена опита да намести изключително дълбокото остро деколте така, че да прикрие поне отчасти гърдите си.

— Остави го така — нареди тихо той. — Обичам усещането за задъхано очакване.

Венера вдигна поглед и изви въпросително вежди.

— Не може да се каже, че не си ме виждал гола.

— Но полуразголената по този начин плът действа изключително възбуждащо. — Усмихна се. — Усещането, че мога да те имам.

— Какво те кара да мислиш, че можеш да ме имаш? — попита французойката, като го изгледа свенливо изпод сведените си ресници.

— Вече те познавам достатъчно добре, за да не се съмнявам.

— Намекваш, че не мога да контролирам желанията си ли?

— Когато си с мен, не можеш.

Полуусмивчицата му бе наистина нагла. Младата жена сви устни.

— Това състезание ли е?

— Ако беше състезание, ти щеше да загубиш.

— Или да спечеля, зависи от гледната точка.

— Точно това си мислех и аз. — Отдели се от вратата. — Така, след като не можеш да носиш тази рокля на публични места, мисля само да повдигна полата на огненочервената дреха и да те любя напред цялото това копринено великолепие.

— Може би ще трябва първо да платиш за наглостта си — заяви тя, леко засегната от увереността му, че е станала пленница на неговата сексуалност.

— Да не намекваш, че ще искаш заплащане?

— Защо не, след като съм облечена в подобна рокля? А и ти си прекалено самодоволен. Мога да те накарам да се молиш точно преди...

— Да те чукам ли?

Той произнесе тези думи с най-нежния възможен шепот и двамата усетиха разгорещените, плътски вибрации, които раздвижиха въздуха.

— Преди да направиш каквото и да било — поправи го с деликатна точност тя.

— Каж ми колко ще струва. Не ми се чака.

Лорд Редвърс нямаше навика да се моли за каквото и да било.

— Нямам нужда от твоите пари.

— Но аз имам нещо, от което ти се нуждаеш. Може би ти ще трябва да ме помолиш.

Внезапно играта се обърна.

— Ще видим тогава — отвърна Венера и развърза черната копринена панделка в най-горната част на дантелата, която задържаше опасното деколте. — Защо не съблека тази куртизанска рокля и да видя как ще се справиш.

— Ще се справя чудесно.

Джак се приближи до барчето, наля си бренди, изпи го и напълни отново чашата.

— Не е ли малко рано за пиене?

Той се обърна и тя видя потрепването на едно мускулче на дясната му скула.

— Някои жени принуждават мъжете да пият.

— А някои мъже са прекалено свикнали да става винаги на тяхното.

— Досега това действаше прекрасно за мен.

— Може би днес ще научиш нещо ново. Ще разшириш хоризонтите си.

— От теб ли? Не смятам.

— Какво нахалство. Предполагам всички онези жени, които са се нахвърляли върху ти, са създали у теб тази неприятна арогантност.

— Така изглежда.

Изпразни и втората чаша, като изля съдържанието ѝ в гърлото си като лекарство, нещо, с което искаше да приключи скоро.

— Докато аз бях принудена да се задоволя с... колко? Само петдесетина мъже, всеки един от които желаше да ми подари своето сърце, богатство и име. Предполагам ще трябва да дам една точка повече на теб в това отношение.

„Петдесетина“ — помисли си мрачно той и усети как в гърлото му се надига горчилка. Как смееха петдесетима мъже да ѝ правят предложение, да я докосват... да я целуват. Не посмя да помисли за нещо по-интимно от целувка, защото рискуваше да изгуби напълно самообладание.

— Сигурен съм, че имаш легиони обожатели — отвърна отривисто той. — Но мен не ме слагай в сметката. Аз не се женя.

Недоизказаните думи пришпориха и без това вече къкрещото недоволство в душата ѝ.

— За жени като мен ли искаш да кажеш?

— Не. Не ми отправяй морални обвинения. Аз не се женя. Точка.

— Е, аз пък не се омъжвам. Мислех, че сме се разбрали във връзка с това.

— Чудесно. Разбрали сме се. А сега ще свалиш ли тази рокля, за да ме изчукаш, или няма?

— Това не ми прилича изобщо на молба.

— И няма да ми обърнеш внимание?

— Е, тогава може би ще намеря някакви други средства за задоволяване. Нямах ли някакъв изкуствен член тук? Хммм...

Огледа дневната.

— Много забавно.

Маркизът се обърна, за да си налее отново бренди. Когато се завъртя на пети отново към нея, стисна силно чашата между пръстите си.

Венера държеше полиран дървен предмет, с издължена яйцевидна форма и красива дръжка в горния край.

— Хати си е забравила шивашките принадлежности — обяви с усмивка тя. — Какъв късмет.

— Какво, по дяволите, е това?

— Очевидно не си падаш по замрежването.

— Така ми се струва.

— Е, аз също, но се сещам, че този прекрасен гладък предмет може да свърши още една работа.

— Да не би от мен да се очаква да наблюдавам?

— Чувствай се свободен да излезеш от тази стая. Наистина нямам нужда от теб за това.

— Често ли го правиш?

— Не ми се е налагало. При толкова много обожатели — заяви натъртено тя.

Ако не изпитваше отвращение към капитулирането, щеше да я обладва още в този миг, без никакви предисловия. Ако не беше така превъзбуден, щеше да има достатъчно разум да излезе. Вместо това каза:

— Колко вземаш за тази сценка? Куртизанките знаят стойността на онази си работа.

— Кой по-добре от теб би могъл да разбере този занаят.

— Нямах представа как можеш да изкараш човек от нервите му.

— Излез, ако желаеш.

Не можеше да го направи. Не можеше да устои пред женската красота. Дантеленият корсаж на роклята бе разкопчан вече до пъпа и се задържаше само от черната копринена лента, платът върху гърдите на Венера едвам прикриваше пищните извивки. Притиснати от тясната дреха, гърдите ѝ бяха изскочили нагоре и бяха почти напълно разголени между недостатъчното количество червена коприна. Намачканата пола бе разтворена отпред почти до бедрата. Затова пък ръкавите бяха дълги и тесни и над пръстите ѝ се спускаше водопад от черна дантела.

Пищното ѝ тяло бе изложено на показ по най-привлекателен начин.

А тя имаше дързостта да му казва да излезе.

Джак грабна бутилката бренди, придърпа един стол в средата на стаята, настани се на него и заяви:

— Покажи ми какво можеш. Назови цената... стига да е в пари.

— Може би ще успея да те накарам да молиш.

— Нека видим. — Повдигна едната си вежда и впери поглед в младата жена. Измъкна едната ръка от ръкава на сакото, след това премести бутилката в другата си ръка и го съблече напълно. Прокара длан по явната подутина под панталоните в областта на слабините. — Но може би ще проявиш интерес да ми доставиш удоволствие.

— Или всеки ще си достави сам удоволствие. — Французойката започна да измъква бавно черната копринена лента от дупчиците. — Наистина е много стегнато.

В стаята се възцари мълчание. Шумът от плъзгането на копринената лента през бродираните дупчици им се струваше необикновено силен. Гледката на бавно откриващите се пред погледа на Джак гърди докара ерекцията му до ново, още по-напрегнато състояние. Той отпиваше направо от шишето, без да откъсва поглед от Венера, и когато тя му се усмихна, сякаш знаеше степента на желанието му, той си пое дълбоко и бавно въздух, за да се овладее. Веднъж бе издържал най-дълго от всички присъстващи в бордея; тогава наградата бе една прелестна проститутка. След като бе победил цели дванайсет мъже в това отношение, щеше да се справи безпроблемно с една така лесно възбуждаща се жена.

— Позволи ми да посмуча зърната ти — прошепна той, след като установи доволно, че връхчетата на гърдите ѝ бяха настръхнали.

Дъхът на Венера секна. Бяха ѝ нужни няколко секунди, докато възвърне способността си да говори, но когато го направи, гласът ѝ бе изкусителен и без сянка на нервност.

— Можеш само да гледаш, не и да докосваш.

— Ако платя достатъчно, мога.

— Нямах достатъчно пари, скъпи. — Копринената лента излезе и от последната дупчица и тя я захвърли. След това плъзна ръце под почти напълно разголените си гърди и ги повдигна. Налетите глобуси сякаш канеха да ги докоснат. — Но ако решиш да ме помолиш мило, може и да премисля.

— Мога да издържа повече от теб.

— Нима? А аз мислех, че си олицетворение на разврата.

— Според мен думата „необузданост“ подхожда повече на теб.

Не беше лесно да говори с нормален глас; така предизвикателно изложените пред очите му гърди бяха истинско изкушение.

— След като имам такива неутолими желания, може би трябва да ги задоволя, без да губя повече време.

Отпусна ръце и се пресегна към дървеното приспособление за репризиране.

— Аз имам нещо, носещо далеч по-голямо удовлетворение.

— Но не е така лесно за манипулиране.

— Значи обичаш да контролираш, така ли?

— Не задължително. А ти? — Тъй като Джак не отговори, тя додаде: — Така си и мислех.

Плъзна полираното парче дърво между бедрата си. Затвори за момент очи от прилива на удоволствие и младият мъж изскърца със зъби.

Това бе състезание между две воли, конфронтация между двама упорити човека, свикнали да виждат света в краката си.

Докато тя използваше инструмента, той стоеше неподвижно като статуя, без да изпуска от поглед ръката ѝ, която се движеше нагоре-надолу. Кокалчетата на пръстите му бяха побелели — така здраво бе стиснал страничните облегалки на стола. Усети кога удоволствието я погълна дотолкова, че забрави за неговото присъствие. Броеше ритмичните движения, наблюдаваше колко навътре влиза полираното дърво, съзерцаваше как гърдите ѝ увисват като зрели плодове, когато тя се навеждаше леко напред. Щом оргазмът я обзе, той загуби напълно самоконтрол и скочи от мястото си, без да усети нито падането на стола, нито съскацията звук от разкъсването на копчетата на панталоните. Знаеше само, че ще проникне в нея.

Вдигна я на ръце и я понесе към спалнята, докато тя все още потръпваше от току-що преживяния оргазъм. Ноздрите му бяха изпълнени с женствената ѝ миризма, също като див звяр, тръгнал по дирите на разгонена женска.

Остави я на леглото, измъкна импровизирания... измежду краката ѝ и се качи отгоре ѝ както бе напълно облечена. Забравил, че е с обувки, той насочи възбуждения си член по предназначение. Щеше да я има, сега, късно, често, мислеше той, като проникна с неуправляема сила.

— Не се занасяй с мен — изръмжа Джак, като се движеше като побеснял. — Винаги ще губиш.

— Не можем да се контролираме, а? — прошепна тя, отпусната неподвижно под него.

— Говори колкото си искаш.

— Не аз се нахвърлих отгоре ти.

— Да не би да искаш да кажеш, че не се интересуваш?

— Не и от това.

— Нима... И двамата знаем колко много обичаш да се чукаш.

Спря за момент неподвижно, за да ѝ даде възможност да усети пълните пропорции на размерите му, да почувства, че бе проникнал до край, за да изпълни с усещане всяко нейно нервно окончание, което се намираще в контакт със заплашващия му да се пръсне член.

„Не — помисли си Венера, — няма да си позволя да...“ Но мозъкът ѝ вече бе отчел първите признаци на надигащата се отново в тялото ѝ възбуда.

И той като че ли го разбра, или скоро — го усети. Започна да се движи бавно, така че да докосва деликатно всеки милиметър от вътрешната ѝ повърхност. И това, което бе хлъзгаво, стана още по-хлъзгаво, това, което бе разгорещено, пламна още по-силно.

Младата жена прехапа долната си устна, опитвайки да не се поддаде на нежеланото удоволствие.

— И двамата не можем да го направим — прошепна лорд Редвърс, сякаш бе прочел мислите ѝ. — Сключваме ли примирие? — промълви той и устните му погъделичкаха бузата ѝ. — Ще го направя, ако и ти го направиш...

Невъзможно беше да не обръща внимание на пулсиращото желание между краката си. Трябваше да признае, че не е в състояние да контролира неизбежния експлозивен екстаз... поне, когато бе с него. И той го знаеше също много добре.

— Примирие — съгласи се тя. — Нагъл развратник.

Маркизът ѝ намигна безсрамно.

— Примирие, скъпа моя блуднице.

— Напълно сме си изгубили ума, нали?

Усети усмивката в гласа ѝ.

— Абсолютно.

Когато най-сетне задоволиха жаждата си един за друг, черешовочервената рокля бе безнадеждно намачкана.

— Свидетелство за любовта — произнесе Джак, като я разгърна да я огледа, преди да я захвърли на един стол.

— Свидетелство за безумието — поправи го Венера, като се протегна бавно и чувствено и го изгледа от разхвърляното легло.

— Не е ли едно и също?

— Не питай мен. Аз нямам опит на тази тема.

— В такъв случай може би би трябвало да изследваме възможностите — заяви маркизът и скочи отново на леглото.

— Сега?

— Когато си готова — отговори безкрайно учтиво той, сякаш ставаше дума за разходка в парка.

Французойката го изгледа изпод сведените си ресници.

— Започвам да мисля, че сме създадени един за друг.

— В много отношения е така.

— В какви отношения?

— Точно в тези, които са от значение — прошепна Джак и се приведе да я целуне.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Винченцо, не бъди груб — възкликна Сара. — Знаеш, че някой ден ще трябва да се омъжа. Баща ми е богат и мога да имам всеки мъж от висшето общество.

Лежеше до него в леглото в малката му стая над една хлебарница, сбърчила сърдито светлите си вежди.

— Мислех, че ме обичаш — отвърна мрачно той.

— Разбира се, че те обичам. Но ще се омъжа за маркиз Редвърс, тъй като е изключително богат и влиятелен и всички дебютантки го искат.

— Ще го извикам на дуел.

Ако не беше толкова млад, Винченцо щеше да знае, че не трябва да вярва на момичета като Сара, които гледат така опортюнистично на света.

Родителите ѝ никога не бяха пестили думите си, за да я убедят, че трябва да се омъжи добре. Тъй като първият барон на рода Палмър бе получил титлата си само преди едно поколение, тя разбираше, че зависи от нея самата да издигне статуса на своето семейство.

— Нищо такова няма да направиш. Божичко, Винченцо, ще съсипеш бъдещето ми, ако ме въвлечеш в твоя живот.

— Достатъчно съм добър да те любя, но не и да бъда признат.

Топлокръвният италианец не одобряваше строгата кастова система на обществото.

— Разбира се, глупчо. Всички го знаят. Та ти си учител по танци, за бога. — Гласът ѝ придоби гальовни нотки. — Ела, скъпи, дай ми една целувчица и не мисли за това. — Завъртя се, прегърна го през врата и му се усмихна. — Не значи, че няма да можем да се виждаме повече, само защото съм омъжена.

Младежът не бе живял достатъчно дълго в Англия, но познаваше нравите на аристокрацията в своята страна и верността определено не бе сред нужните за съществуването на един брак качества, но

обикновено се изискваше съпругата да роди наследник, преди да си намери любовник.

— Ами ако забременееш от мен?

— Това просто няма да се случи.

— Но ако все пак се случи?

— Тогава твоето дете ще живее като един много богат Фицджеймс.

— То няма да прилича на него.

— Скъпи, това, за което говориш, наистина няма никаква връзка. Не мисля да раждам дете от теб. И ако млъкнеш, ще можем да си намерим някое далеч по-приятно занимание. Виж, все още имаш желание — прошепна тя и погали бавно възбудения му член.

Винченцо си пое рязко въздух, залят от вълна на плътско желание.

— Би трябвало да те набия, сага mia, задето си такава развратница.

— Никога не съм казвала, че не можеш да ме биеш, скъпи.

Тя се намести върху разгорещеното му тяло; изкусителната ѝ многозначителна усмивка се озова току до лицето му.

— Може да не те оставя да се омъжиш за него — прошепна той, като се завъртя пъргаво така, че се озова отгоре ѝ. — Какво ще кажеш?

— Ще кажа, че е крайно време да спреш да говориш и да започнеш да ме любиш. Трябва да се прибирам след два часа.

— Тогава ще поговорим по-късно.

— Винченцо... — прошепна Сара, като разтвори крака и надигна хълбоци. — Край на приказките.

Той не можа да устои. Но кой ли мъж в такова положение би могъл да го направи?

През следващите две седмици всички обсъждания и предположения се въртяха около дербито — и в Лондон, и в провинцията, във всяка кръчма и на всеки селски площад, цяла Англия се подготвяше за великото национално събитие. Конните надбягвания бяха главното събитие за всички слоеве на обществото, тема на всяка здравословна разходка, на всяка възраст. За срядата от седмицата на конните състезания не се правеха бизнес срещи. Долната камара

направи едnodневна почивка. Жителите на столицата се насочиха масово към свещения хълм Епсъм.

Може би дербито се смяташе за важно от другите конни състезания поради огромния брой залози и басове. И въпреки че повечето от запалянковците не бяха гледали никога конно надбягване, те знаеха имената на всички коне, постиженията им, начина на провеждане на тренировките, здравословното им състояние и темперамента.

Любимите животни по принцип имаха собственици, но в действителност бяха обществена собственост.

Джак и Венера пристигнаха в конюшната за отглеждане на расови коне на маркиза предишния ден, макар че нито едно от животните нямаше да участва в надбягванията от вторник. Двамата бяха решили да не ходят никъде, въпреки десетките покани от негови приятели, дошли в Епсъм заради конните състезания. Никой не споменаваше повече за предстоящото заминаване на младата жена след дербито, но мисълта за него висеше постоянно във въздуха.

По повод на събитието францужойката бе изпратила съобщение на своята камериерка да ѝ донесе няколко подходящи тоалета от Лондон. За разлика от непринудените провинциални маниери в Касълрей, на дербито щеше да се събере каймакът на висшето общество и тя нямаше намерение да се показва в някое от произведенията на мисис Причет. Беше свикнала да бъде обличана от най-добрите парижки моделиерки и за празненството избра едно от техните творения — копринена рокля за разходка, обшита с оникс и с черен ширит.

Тъй като неотдавнашната придобивка на Джак, Форчън, бе всеобщ любимец, в мига, в който двамата с Венера се озоваха на пистата в деня на дербито, бяха заобиколени от доброжелатели. Маркизът приемаше пожеланията им с усмивка и добра дума. Придвижването му из тълпата бе забавено от големия брой хора, които искаха да говорят с него.

— Ти си почти толкова голяма забележителност, колкото и твой кон — отбеляза с усмивка младата жена, когато наближиха парадния ринг, където Форчън проявяваше признаци на нетърпение.

Лорд Редвърс поклати глава.

— Не става дума за мен. Много пари участват в тези надбягвания. Двеста хиляди лири, така чух от един познат, който събира облозите. По всичко личи — прошепна той, след като погледна към жребеца, който бе започнал да се поти, — че Форчън усеща напрежението.

След това маркизът поздрави своя жокей и треньора и размени с тях няколко думи, но не си казаха нищо, което да не трябва да бъде чуто от страничните наблюдатели. Тази сутрин вече бяха обсъдили своята стратегия. Форчън ненапрасно бе всеобщ любимец и със сигурност щеше да го покаже и на днешното надбягване.

Небето бе облачно от сутринта, но дъждът като че ли щеше да поизчака. Ярката рокля на Венера беше в рязък контраст с мрачния ден. Но не само тоалетът беше център на вниманието. Тя самата привличаше погледите със своята красота. А онези, които бяха научили последната новина във връзка с новата връзка на маркиза, бяха силно заинтригувани от все така несекващото му внимание към прелестната францужойка.

Той не беше от хората, проявяващи незаслужен интерес към жените.

А вече бяха изминали повече от три седмици, откакто двамата не се бяха появявали сред висшето общество.

Поради наплива на чужденци към Световното изложение, този ден на конните надбягвания присъстваха много повече представители на аристокрацията от обикновено. Сред най-известните от тях бяха херцог и херцогиня Ньомур, принц Хенри Нидерландски, херцог Кембридж, принц СаксВаймар, лорд Уотърфорд, лорд Устър, лорд Станли, лорд Еглинтън, лорд Зетланд, лорд Гранвил, лорд Глазгоу и лорд Енфийлд Марч; сър Дж. Хол, сър У. Кодрингтън, сър Х. Кампбел, сър Р. Пийл, полковник Пийл. Всички бяха дошли да гледат едно от най-силните конни надбягвания за сезона.

Включително и лейди Талиен и цялото семейство Палмър.

И Тревър.

Те и двамата усещаха особено остро необичайното внимание, което проявяваше маркизът към мис Дюра. Всеки един от тях имаше свой, индивидуален план за постигане на собствените си цели.

Зрителите вече се бяха събрали, залозите бяха високи, броят на състезаващите се коне бе достигнал рекордната цифра трийсет и един, макар някои от тях да бяха явни любимци. Форчън заемаше челно място сред тях.

Всички участници бяха тригодишни жребци, специално тренирани за издръжливост и бързина, нужни за изминаването на разстоянието от миля и половина. Някои казваха, че участващите в дербито коне били особени; бегачите обикновено се отглеждаха за покриване на определена бързина или разстояние, но не и за двете едновременно. И макар при подобни високи залагания да се отдаваше предпочитание на най-добрите жокеи, непредвидимото и неподдаващото се на изчисления бяха винаги важен фактор във всеки вид състезания.

Жокеят на Джак бе подложен на огромно напрежение. Конят, който щеше да язди той, бе отгледан като другите жребци, но никой досега не бе успял да го победи и този факт винаги изпълваше другите жокеи със завист. Не беше изключено да опитат да му попречат да победи и този път. На всичкото отгоре само преди няколко дни бе получил подплатено с десет хиляди лири предложение да не позволи на Форчън да застане начело в класацията.

Както се практикуваше по принцип, Форчън бе оседлан, когато стигна до стартовата вратичка. Всичко стана навреме. В мига, в който бяха вдигнати лентите, всичките трийсет и един коня се спуснаха напред. Удс трябваше буквално да си пробива път сред навалищата, за да стигне до пистата. Бегачът на лорд Енфийлд, Ернандес, незабавно застана начело.

Редът се запази същият още известно време. Шест-седем жребеца тичаха в група непосредствено зад Ернандес, останалите бяха някъде назад. И тогава, както ставаше често, настъпи промяна. Ернандес започна да дава сигнали, че нещо не е наред с него. Удс пришпори Форчън, за да го надминат, но изведнъж пътят им бе препречен от стена от коне.

„Някой е платил“ — помисли си той. Не му оставаше нищо друго, освен да чака, докато евентуално се отвори дупка, през която да се измъкне напред. Но при дербито, повече от което и да било друго надбягване на същото разстояние, бе желателно през цялото време да се намираш на добра позиция, особено в тази отсечка от пистата.

Очевидно Форчън щеше да бъде подложен на голямо изпитание в мига, в който им се отдадеше възможност да се измъкнат иззад живата преграда.

Удс знаеше също така, че рядко се случваше някой кон да спечели дербито, ако е бил сред задните редици в тази отсечка, затова търсеше трескаво начин да минат напред. В мига, в който се предостави такава възможност, той се улови за нея, но жребецът изгуби равновесие за момент и се препъна. Жokeят отпусна юздите. Едрото животно възстанови равновесието си и реагира с достоен за уважение кураж. То се промъкна покрай един, а след това — покрай още един от своите съперници. Понесоха се приветствени възгласи, докато Форчън задминаваше с висок боен дух останалите коне и с всяка следваща крачка се приближаваше към челното място. Удс от своя страна даваше най-доброто, на което бе способен, но никой не бе в състояние да възпре веднъж устремилия се напред жребец, който вече се движеше с ритъма и силата на експрес.

Спечели с преднина от двацет дължини.

Ревът на тълпата огласи полето. Най-добрият кон бе спечелил най-доброто надбягване за сезона.

— Форчън ми заработи една доста солидна сума — заяви бодро Венера, разтапяща се от усмивки, все още зачервена от току-що преживяното вълнение.

— И на двамата — допълни Джак и се приведе да целуне поруменялата ѝ буза. Според разпространилата се след това мълва, лорд Редвърс бе спечелил седемдесет хиляди лири за тези две минути и петдесет и една секунди. — Хайде, ела сега да поздравим Удс и Форчън — додаде той и я хвана за ръката.

В деня на дербито Епсъм приличаше на огромно място за пикник. Маркизът трябваше да поработи здраво с раменете, докато успее да се придвижи със своята спътница до кръга на победителя.

— Браво. — Гласът на младия мъж прозвуча напълно неутрално, когато поднесе поздравленията си на жокея. — При дадените обстоятелства — добави той.

— Играта бе малко груба днес, сър.

— Но вие с Форчън се справихте блестящо.

— Той е превъзходно животно — заяви гордо Удс. — А и язденето му ми донесе известна сума.

— Това е един важен стимул — отвърна любезно маркизът. — Ето, идват хората от клуба на жокеите. Малко остана, Форчън. — Потупа жребеца по запенения врат. — Съвсем скоро ще се отървеш от тази тълпа.

— И аз също — прошепна Венера.

Лорд Редвърс сведе поглед към нея и ѝ намигна.

— За теб това важи дори с още по-голяма сила. — Тонът му беше нисък, многозначителен. — Тази вечер ще отпразнуваме победата в дербито.

— Сами ли?

— Определено.

— В такъв случай ще проявиш неучтивост към доста твои приятели.

И тя кимна към кралската ложа, чиито обитатели не сваляха погледите си от тях дори в този момент.

— Гледай и се учи.

Усмихна се широко и в ъгълчетата на очите му се появиха бръчици.

Джак се държа изключително любезно с всички важни особи, които дойдоха да го поздравят; маниерите му бяха безупречни. А на приятелите си, които изявиха желание да бъдат в компанията му, той отказа най-грациозно. Дамите се намусиха, задето щяха да бъдат лишени от присъствието на Джак при задължителните празненства след конните надбягвания, но мъжете го разбраха. Те също нямаше да бъдат в настроение за никакви светски събития, ако имаха възможност да се уединят в компанията на мис Дюра.

Нед Дарлингтън изрази всеобщото мнение, когато сподели тихичко с приятеля си:

— Няма да те каня на тазвечерното ни парти. Както виждам вкъщи те забавляват добре.

Маркизът сведе глава в знак на съгласие.

— По-добре ела следващата седмица да се видим.

След час двамата с Венера вече пътуваха обратно към имението му Лоли Мил, откъдето бяха пристигнали тази сутрин. Слънцето се бе показало иззад облаците и къпеше в топлото си сияние потъналата в зеленина природа. Двуколката, с вдигнат гюрук, се движеше бавно по тесния селски път, ограден от двете страни от жив плет. Кочияшът

отдавна бе свикнал да не обръща внимание на звуците зад гърба си, докато лорд Редвърс и неговата спътница се целуваха, прекъсваха, за да се посмеят и започваха да се целуват отново.

— Чувствам се като пияна, а не съм близнала дори вино — изкиска се Венера, но веднага прикри смутено устата си с длан. — Моите извинения.

И се изкиска отново.

Джак се усмихна, изпълнен с толерантност към кискането, изпълнен с толерантност изобщо към всичко, което правеше жената в обятията му.

— Може би се дължи на радостта от печалбата.

— Така ли мислиш? — Повдигна замислено вежди. — Според мен изключително доброто ми настроение е свързано по-скоро с теб.

— С радост приемам отговорността за това — отвърна шеговито младият мъж.

— Теб трябва да виня за всичко. Абсолютно за всичко — заяви натъртено тя и му се изплези.

Този път бе негов ред да се засмее.

— Виж, изказванията от този род вече са ми до болка познати.

— Надявам се.

— Не забравяй, че трябва да се грижа за репутацията си.

— Надявам се да не ѝ изневериш тази нощ — прошепна Венера.

— Не очаквам да има проблеми, мадмоазел — отговори той с тон, достоен за най-изискан светски разговор. — А сега ми кажи какво би искала да приготви главният готвач за вечеря.

Предпочиташе да смени временно темата на разговора заради присъствието на кочияша.

— Ти реши. Аз ям всичко — отвърна тя; очевидно бе в настроение за шеги.

След като хвърли поглед към кочияша, маркизът попита безмълвно, само с помръдване на устните си: „Всичко ли?“, и повдигна комично вежди.

Младата жена го плесна игриво по ръката.

— Дръж се прилично.

Но погледът ѝ бе предизвикателен.

— Сега ли?

Тя насочи многозначително очи към кочияша, от който ги деляха около метър и половина — два, и кимна. Лорд Редвърс допря устни до ухото ѝ и прошепна:

— Ами после?

— Не е нужно да се държите повече прилично, милорд — измърмори тя.

Усмивката ѝ бе толкова близо до лицето му, че почти усещаше вкуса ѝ.

Маркизът вдигна рязко глава и извика рязко:

— Карай бързо, Сам.

Конете се впуснаха в галоп.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Минаваше десет часа, когато лекото почукване на вратата преустанови трескавата активност, която кипеше в спалнята на Джак.

Той спря насред поредния тласък, сведе поглед към Венера, после го отправи към вратата и каза:

— Някой трябва да е умрял. — Прислугата му никога не си позволяваше да пренебрегне нареждането на своя господар да го оставят насаме. Маркизът целуна младата жена по бузата, отпусна се на леглото до нея и извика: — Какво има?

— Спешно съобщение, милорд, от барон Дарлингтън.

Той скочи от леглото, приближи се до вратата и я отвори съвсем малко, така че човекът от другата страна да не може да види Венера.

— По-добре да е нещо наистина важно.

Икономът, който много добре съзнаваше каква отговорност поема, като нарушава уединението на своя господар, побърза да подаде бележката.

— Момчето от странноприемницата на Сътън настоя да ви събудя, сър.

— Няма значение — отвърна недоволно Джак, разкъса запечатания плик, измъкна единствения лист отвътре и запреглежда набързо съдържанието му. — Не те обвинявам. Доколкото познавам Нед, той вероятно вече си е пийнал и е измислил начин да... — Изруга тихичко. Бележката не беше от приятеля му, а от Чарлз Бърнам. Нед бе ранен тежко при дуел. — Оседлай коня ми — нареди лаконично младият мъж. — Слизам след пет минути. — Затвори вратата, завъртя се пъргаво и се втурна веднага към будоара си. — Нед е ранен тежко — обясни с видимо напрежение той. — Ще се върна веднага щом мога.

Венера се измъкна от леглото и го последва в малката стая.

— Нека да дойда с теб. Имам известен опит в гледането на болни и ранени.

Лорд Редвърс измъкна припряно чифт панталони от гардероба и поклати глава.

— Той е в странноприемницата на Сътън, вероятно допреди малко е бил отдаден на разврат. Нещата трябва да са излезли от контрол, нещо, което не ме изненадва, като познавам темперамента на Нед. Бърнам не е писал никакви подробности, но мястото със сигурност не е подходящо за една дама.

— И преди съм лекувала огнестрелни рани. Може би ще успее да помогна.

— Не — измърмори той, като напъха единия си крак в тъмнозелените панталони. — Ще намеря лекар.

— Може да намериш, но може и да не намериш, като се има предвид късния час и фактът, че дуелите са незаконни. Аз не съм предвзета малка госпожица, която припада при вида на първата капка кръв — заяви младата жена и се приближи до гардероба, в който бяха прибрани дрехите ѝ. — Всеки ден работя с лекарите в нашата благотворителна болница.

— Предпочитам да не се намесваш в този скандал.

Маркизът вече вадеше ботушите си.

Венера изпръхтя възмутено.

— Малко е късно за подобни притеснения, след като вече прекарах цели две седмици насаме с теб в провинцията.

Той изруга, видимо обезпокоен.

— Не е изключено ситуацията там да загрубее. Наистина, скъпа. Предпочитам да не идваш.

Намръщи се като забеляза, че тя вече закопчаваше полата на дрехите си за езда.

— Ами ако Нед има нужда от помощ?

Джак постоя неподвижно известно време, видимо разкъсван от нерешителност, после грабна ризата и жакета и се отправи към вратата.

— Ще изчакам пет минути — изръмжа той. — След което тръгвам.

Венера изтича долу след три минути и се усмихна при вида на втория кон, оседлан за нея. Група слуги слушаха внимателно нарежданията на своя господар. Той възнамеряваше да закара приятеля си в Лоли Мил с фургона, който приготвяха в момента.

Един от конярите ѝ помогна да яхне коня си и тя изчака на гърба на животното Джак да даде последните си нареждания.

Щом се озова върху своя жребец, той кимна към нея.
— Следвай ме. Не мога да те чакам.

Кръчмата на странноприемницата в Сътън бе пълна с гръмогласна тълпа, която празнуваше шумно дербито; очевидно обстоятелствата около дуела на Нед не бяха отвлекли никого. Но Джак не бе и очаквал друго, тъй като дуелите вече бяха обявени за незаконни, следователно бе наложително да не стават публично достояние. Той поведе Венера нагоре по стълбите и започна да оглежда вратите, търсейки номер дваисет и три, както бе споменал в бележката си Дърнам.

Озоваха се до една ниша. Младият мъж поведе приятелката си в нея и я настани на стола в нея.

— Изчакай тук минутка. — Тонът му беше учтив и привидно невъзмутим; очевидно мислите му бяха обсебени от Нед, неговият най-добър приятел от детинство. — Опасявам се там да няма някои грубияни. Ще се върна да те взема, ако е безопасно.

Французойката разбираше много добре, макар условностите да не бяха водещият мотив в живота ѝ, че има степени на скандал, които бе добре да се избягват.

— Ще те чакам — съгласи се тя. — Ела за мен, ако мога да помогна с нещо.

Маркизът продължи веднага да търси из слабо осветения коридор стаята на Нед.

Щом стигна до вратата, го посрещна странна тишина. Стомахът му се сви. Да не би да пристигаше прекалено късно? Ами ако Нед вече бе умрял и изнесен отгук? Пое въздух, за да събере сили, хвана бравата, натисна я и бутна вратата.

Помещението беше празно, но позна яркозеленото сако и бродираната жилетка на своя приятел, захвърлени на един стол. Дрехите бяха в безупречно състояние, което не се връзваше с факта, че собственикът им бе прострелян. При дуели рядко се стреляше под кръста.

Взе жълтата копирена жилетка, украсена с жокейски мотиви и я огледа за дупка от куршум; беше съвсем здрава. Същото се отнасяше и за сакото. Джак вече започваше да си мисли, че това може би беше

проява на разбирането за шеги на приятеля му, когато звукът от отваряща се врата го накара да се завърти на пети.

Готов да се нахвърли върху Нед, задето го бе измъкнал от леглото посред нощ и го бе накарал да язди като луд до града, младият мъж занемя, вперил поглед в Сара Палмър, която бе влязла през вратата, водеща към съседната стая.

Усмиваше се.

И беше гола.

Той усети тракването на зъбците на стоманен капан.

Без да каже нищо се обърна, с намерението да се измъкне. От вратата го дяляха не повече от два метра, когато проехтя суров мъжки глас:

— Какво, по дяволите, означава това?

Лорд Редвърс не спря, предусещайки неизбежния сблъсък.

— Спири или ще те прострелям, мошеник такъв!

Ниско изречената заповед бе съпроводена от щракването на предпазителя и звукът прозвуча почти оглушително на фона на тежко надвисналата тишина. Но дори тогава Джак не бе склонен да спре с надеждата, че нямаше да го улучат в зле осветеното помещение, макар да не го дяляха повече от десетина метра от собственика на оръжието.

Внезапно обаче вратата към коридора се отвори и на прага ѝ се появи Бела, насочила към гърдите му малък пистолет със седефена дръжка. Знаеше, че тя би го застреляла с радост.

Той спря. Тъмните му очи мятаха гневни мълнии.

— Какво искаш — процеди ледено той. — Всъщност какво ли питам, сякаш не знам.

— В такъв случай да не хабим напразно думите. Върни се назад, иначе ще трябва да обезобразя безупречното ти тяло — промърмори тя.

— Няма да се измъкнеш безнаказано от това.

— Не виждам как ще стане, при положение, че ни гледат толкова свидетели — отвърна сладко лейди Талиен. — Обърни се, за да се увериш.

Младият мъж така и направи. Имаше петима „свидетели“, трима от които не познаваше. Несъмнено слуги; срещу заплащане те щяха да кажат всичко пред съда. Другите двама бяха семейство Палмър, родителите на Сара. Те се мръщеха насреща му твърде убедително за

една такава изкуствено стъкмена сцена. В това време дяволската им дъщеря наметна бавно някаква роба върху раменете си; очевидно изобщо не се смущаваше да стои гола пред цялата тази група от хора.

— И аз мога да платя на някакви свидетели — заяви ледено той.

— Дъщеря ни е бременна от вас — изписка плачливо майката на Сара, — и ако трябва, ще ви принудим да изпълните дълга си към нея.

— Детето не е мое.

— Тя казва, че е — отвърна барон Палмър; винаги се бе стремил да се държи с типична според своите разбирания аристократична арогантност, и сега не направи изключение.

— Значи лъже. — Изгледа студено младата жена. — Ти не си мой тип.

— Но ти си мой тип, скъпи Джак, и мога да го докажа с бебето, което нося от теб.

Тя бе наясно колко важно беше да не отстъпва пред съпротивата на маркиза. Този път не се бе наложило Бела да ѝ обяснява втори път.

— Тогава докажи го.

Всяка дума бе скоро изстреляна, отколкото изговорена. Здравостиснатите зъби на лорд Редвърс бяха ясно доказателство за едва сдържаната му ярост.

— Не се налага — намеси се барон Палмър. — Съдът ще уважи свидетелските показания на тези свидетели... както и на другите. Всички те са ви виждали често заедно, както ми обясни Сара.

— Свършихме ли?

Гласът на младия мъж бе изключително мек, също като изпълнен с покой център на бурята.

— Моят адвокат ще ви се обади в Лондон с брачния договор.

— В такъв случай значи съм извинен — обяви Джак с неподражаемото високомерие на издънка на поне два̀сет поколения аристократи. — Прекъснахте плановете ми за тази вечер.

— Не мисли, че синята кръв ще те спаси от това, Редвърс — извика баронът, засегнат от арогантния тон на маркиза. — Възнамерявам да спечеля.

— Моите предци нямат нищо общо с това, Палмър. Не само ти можеш да използваш и законни, и незаконни средства. Как според теб са стигнали дотук моите предци?

— Като са се подигравали с краля — озъби се бащата на Сара.

— И с още доста други. Помни това, когато те обземе прекалено голяма алчност.

И излетя от стаята, преливащ от гняв; идваше му да смачка някого.

— Това беше измама — обяви рязко той, когато стигна при Венера. — Нед го нямаше. Да се прибираме — додаде уморено той, тъй като знаеше, че краткият фарс, в който бе въвличен против волята си, бе само началото на тепърва предстоящ отвратителен спор.

— Съжалявам. — Видяла изписаната на лицето му досада, тя добави: — Поне Нед не е ранен.

— Така е. — Наложил си да се усмихне. — А ние ще си бъдем вкъщи само след петнайсетина минути.

— Нощният въздух беше приятен.

Джак се изсмя.

— Прекалено разбиране проявяваш. — Подаде ѝ ръка. — Да се махаме отгук.

Почти бяха стигнали до стълбите, когато зад тях се чу гласът на Бела.

— Не забравяй да съобщиш на адвоката си за брачното споразумение. Приятни сънища, скъпи.

Венера вдигна очи и срещна погледа на Джак за момент, преди да се обърне назад. Гласът ѝ се стори неприятно познат. Въпреки разстоянието и недостатъчното осветление позна лейди Талиен.

— Не отговаряй — прошепна маркизът, като я хвана за ръката и я задърпа напред.

— Нямам намерение да говоря с нея.

Французойката измъкна ръка и заслиза сама по стълбите.

— Тя се е побъркала — промълви с безкрайна горчивина в гласа лорд Редвърс. — Всички те са се побъркали.

— Не съм сигурна, че това е моя работа. — Младата жена се стараяше гласът ѝ да звучи меко.

— Нито пък моя — изръмжа спътникът ѝ. — Дяволите да ги вземат всички.

— Както изглежда е имало някакъв спор във връзка с твоя брак.

— Би могло да се каже — отвърна сприхаво Джак. — Но ще ми струва доста пари да ги купя всичките.

— Но защо ще трябва да ги купуваш? Няма значение — побърза да се поправи тя. — Наистина не желая да знам.

— А аз не желая да мисля за това. Нека адвокатите си блъскат главите във връзка с всичките им лъжи.

Но по време на обратния път Венера се държа видимо хладно, и той не я винеше, макар изобщо да не му се нравеше мисълта, че както и без това бе порядъчно ядосан, щеше да трябва да успокоява недоволството ѝ за нещо, което не бе сторил.

— Не е нужно да го правиш — заяви тя, когато той изрази чувствата си по този повод, щом се върнаха в Лоли Мил. — Сега, след като дербито приключи, наистина трябва да се връщам.

Усмивката ѝ беше неискрена и маниерна, същата, която хората използват, когато измисляха някакво извинение за пред своите познати.

— Не искам да заминаваш.

— Никога не съм имала намерение да оставам дълго. И ти го знаеше.

— Не е нужно да се връщаш веднага.

Французойката въздъхна лекичко.

— Предпочитам да избягвам люде като лейди Талиен. На теб може и да ти се налага да имаш вземане-даване с нея, но, слава богу, това не важи и за мен.

— Изобщо няма да ти се наложи. Обещавам.

— Джак, трябва да се прибирам. Ела да ме видиш някой път в Париж.

— И ще си заминеш просто така?

— Аз имам известни отговорности, хора, които зависят от мен, от моята подкрепа, благотворителна организация, която се нуждае от огромни финанси. Посветих години на тази работа, за да осигуря на по-нещастните от нас това. И си позволих прекалено дълга ваканция.

— Всичко е заради Бела, нали?

— Не, честно. Но припомнянето за „цветистия“ ти начин на живот, разбира се, ме върна към действителността.

— Какво мога да направя, за да променя решението ти?

— Не искам да правиш нищо, Джак. И двамата бяхме наясно, че това развлечение нямаше да трае вечно.

— Развлечение ли?

Гласът му прозвуча изненадващо мрачно.

— Да не би да искаш да кажеш, че си изпитвал нещо повече от това?

Не беше толкова глупава, че да си позволи да фантазира в тази насока. Винаги се бе отличавала със своя реализъм и обективност.

— И аз не знам какво изпитвам.

Отговорът му не помогна особено на нейната обективност.

— Тогава аз ще ти кажа. Ти не желаяш да се жениш. Аз не желая да се омъжвам. И двамата сме много заети хора. И това бе една изключително приятна, задоволяваща и пламенна интерлюдия, която и двамата ще помним с удоволствие. А сега, скъпи, не ставай труден. Знаеш добре, че не си склонен да ми предложиш повече.

Лорд Редвърс въздъхна.

— Ами ако пожелая да бъда егоист?

— Аз също съм егоистка.

— Ще можем ли да се споразумеем за известно отлагане на твоето заминаване?

Венера се усмихна.

— Може би.

— Още две седмици.

— Два дена.

— Десет дена.

— Четири.

— Шест, и се кълна, че никога повече няма да ти се наложи да виждаш когото и да било от семейство Палмър.

— Пет, ако не трябва да се връщам в Лондон до деня на отплуването ми. Лейди Талиен изглежда изпълнена с прекалена решимост дори за твоите обещания.

Джак направи гримаса; думите ѝ бяха прекалено верни.

— Дадено. Оставаме в провинцията.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дъждът, който от дълго време заплашваше да се излее, най-после заваля и през целия следващ ден Джак и Венера не се показаха изобщо навън. Предстоящият край на общото им време не им излизаше от умовете, затова прекараха почти целия ден в спалнята му, като едва привечер отидоха да пийнат по нещо в кабинета. Но на следващия ден щеше да се наложи да се появят отново сред обществото, тъй като тогава се провеждаше едно от класическите конни надбягвания на сезона, в което щеше да участва и Форчън.

Пристигнаха късно, за да намалят максимално престоя си сред представителите на своята класа. Веднага след като приветстваха жребца с победата, те побързаха да се измъкнат, и оставиха треньорът на животното да получи наградата. Времето им беше съвсем ограничено и вече дори минутите имаха значение. И макар нито единият, нито другият да не бе готов да признае колко се измъчва от предстоящата раздяла, и двамата усещаха взаимното си безпокойство.

Непрекъснато нарастващото им желание за усамотение стана причина по обратния път за Лоли Мил Джак да седне на седалката на кочияша. Нямаха настроение за разговор, защото съзнанието им бе погълнато от нетърпение, сякаш идваше краят на света. Над селския път цареше абсолютна тишина, нарушавана само от чаткането на конските копита, затова внезапно изпукване от близкия храсталак им се стори подозрително.

Животното наостри уши. Джак погледна в посоката, откъдето се бе чул шумът, и изведнъж го обзе тревога.

— Залегни! — извика той.

Изтрещя изстрел.

Венера се хвърли на пода на каретата.

— Стой така! — изкрещя младият мъж и размаха камшика над коня, за да го накара да хукне още по-бързо. Не беше сигурен дали някъде напред в храстите нямаше други, скрити в засада хора. Погледът му трескаво оглеждаше пътя и живия плет около него,

опитвайки да долови евентуалната опасност, докато умът му се мъчеше да проумее кой би искал да убие францужойката.

Куршумът бе направил дупка в седалката, точно на мястото, където бе седяла тя.

Не намали темпото до края, а когато се озоваха в Лоли Мил, веднага нареди да затворят и заключат портата зад тях. Внесе Венера на ръце в една от стаите, чиито прозорци гледаха безопасно към обградената от високи стени градина. Повика конярите и организира незабавно въоръжена охрана на имението.

Все още в състояние на лек шок, младата жена слушаше разсеяно нарежданията, които Джак даваше на своите хора. Беше прекарала достатъчно време в далечни места по света, където не бе изключено да те застрелят, но не проумяваше защо някой щеше да я напада в пасторална Англия, само на няколко мили разстояние от многолюдната писта за конните състезания в Епсъм. Усилията ѝ да се сети кой би могъл да иска да я нарани останаха безплодни.

Джак обаче бе видял съвсем ясно човека с пистолета, и щом останаха сами, я попита дали има някакви врагове.

— Не се сецам. Възможно ли е изстрелът да е бил предназначен за теб? Или пък да е бил заблуден изстрел на някой ловец?

— Може би — отговори уклончиво той, седнал до нея на дивана и стиснал ръката ѝ в дланта си. Но дулото на пистолета, който бе видял, бе подпряно здраво на един от клоните на дървото. Непознатият висок човек, когото бе зърнал иззад храсталака, бе застопорил здраво оръжието си и бе разполагал с предостатъчно време да се прицели. А в тези гъсто населени графства се ходеше на лов само за лисици и гъски, но те определено не се движеха на тази височина, на която се намираще седалката на една карета. — При дадените обстоятелства може би ще бъде най-разумно да тръгнем за Лондон рано.

— Защо не отидем направо за Дувър?

— Ако предпочиташ. Но все още не можеш да ме напуснеш — промълви той и я стисна за ръката. — Остават ни още три дена.

Младата жена се усмихна.

— Наистина си настойчив. Защо не се настаним на моя кораб? В интерес на безопасността.

— Хората ми оглеждат наоколо в търсене на информация. На тези места непознатите правят впечатление. Някой може да е видял

човека, който стреля по нас. Дотогава предлагам да не се показваме навън и да тръгнем за Дувър, щом се стъмни.

— Не може ли да е било случайност?

Джак сви рамене.

— Кой знае. — Неприятната сцена със семейство Палмър, което се стремеше със зъби и нокти към неговите титли и богатство, бе прясно напомняне за това, докъде алчността може да доведе човек. — Но защо да рискуваме?

— Съгласна съм. И така, какво ще правим до смрачаване? — промърмори тя и се усмихна.

Маркизът се обърна към нея, ухилен до уши; очевидно най-сетне идваше ред на приятните изживявания.

— Колко сме ненаситни само.

— Само с теб.

— Вероятно точно заради това те обожавам.

Така, както се бе отпуснала на тежкия диван, предназначен за едрите мъжки размери, тя изглеждаше деликатна и бледа, а светлокестенявите ѝ коси блестяха в полумрака, който цареше в облицованата с ламперия стая.

— Колко си очарователен. — Бе подпряла глава на кафявата кадифена тапицерия; потрепването на ресниците ѝ бе единственото движение в прималялата поза. Но само докато събра полите на индиговосинята си копринена рокля в ръце и я издърпа нагоре. — Защо не заключиш вратата — предложи тя, като се размърда, намести се на страничната облегалка на дивана и разтвори подканящо крака.

— С най-голямо удоволствие — отговори той и побърза да се изправи. — Но всъщност истинското ми желание е да те заключа и да не те пусна.

— Не можеш.

Издаде дяволито долната си устна, като нацупено дете. Лорд Редвърс я погледна.

— Ще видим.

— В такъв случай баща ми и брат ми ще дойдат да ме спасяват.

Джак завъртя ключа и се обърна с гръб към вратата.

— Ако успеят да те намерят.

— Какво искаш да кажеш? Как така не си я улучил? На този забутан път не може да е имало друг жив човек!

Тревър Мичъл бе на път да получи инсулт; лицето му бе силно зачервено, изпъкналата му адамова ябълка скачаше нагоре-надолу като кукла на концци.

— Редвърс ме видя, дяволски сигурен съм, че ме видя, и това ми попречи да се прицеля както трябва.

Едрият човек пропускаше рядко целите си и точно поради това бе препоръчан от един от най-неприятните приятели на Тревър. Той очевидно не смяташе за нужно да се оправдава, просто съобщаваше истината. Стоеше невъзмутимо на масата в задния салон на селския хан, стиснал с месестата си длан халба ейл, с безизразно изражение на лицето.

— Е, ще трябва да опиташ пак, дяволите да те вземат! Платил съм за резултати и искам да ги получа!

— Казвам ви, че ме видя. Намерете някой друг. Нямам намерение да заставам отново на пътя му. Всеизвестно е, че си служи много добре с оръжие. И е един от най-добрите стрелци на Англия. Бърти Уелс би могъл да ви свърши работа. Той точно си търси нещо.

— Искаш да кажеш, че се отказваш? За кого, по дяволите, се мислиш?

— За този, който може да те смаже от бой и да захвърли тялото ти там, където никой няма да го открие. — Юначагата допи бирата си, остави халбата и се изправи. — Някакви въпроси?

Тревър като че ли се бе смалил; от напереността му не бе останала и следа.

— Лека нощ, приятел.

Мъжът допря пръст до кепето си.

— Кажи на Бърти... — Мистър Мичъл се изкашля, за да прикрие треперенето на гласа си. — Кажи му да ми се обади в Лондон.

Бе възнаграден с кимване в знак на съгласие. Вратата се затвори безшумно след наетия от него наемен убиец.

Следващият ден бе изпълнен с трескава активност за хората, които опитваха да се докопат до парите на Джак. Лорд Палмър прекара целия следобед със своя адвокат в писане на брачния договор, който

трябваше да послужи като оръжие на това, което той разбираше под отмъщение. Бела и лейди Палмър обсъдиха всички подробности около сватбата по време на следобедния чай. Сара, която предпочиташе да се отдаде на приятни занимания, лежеше до любовника си Винченцо; все още не се бе окопитила напълно от току-що преживяния оргазъм.

— Дали да си сложа портокалови цветове или рози в косите? — заяви безгрижно тя, като набърчи отвратно нос. — Дали да поканим лорд и лейди Балиол на главната маса на сватбеното тържество? Нямах представа, скъпи, колко отегчителна ще бъде цялата тази работа.

— Все едно, че забиваш нож в сърцето ми, сага mia — промълви жално младежът.

— Ще те наема да работиш единствено за мен — обеща тя. — И няма да се налага да обучаваш повече дебетите, грозни дъщери на онези парвенюта.

— Съпругът ти няма да го позволи.

Винченцо бе сломен от предстоящата сватба на своята любима.

— Татко ще съумее да накара лорд Редвърс да прави всичко, каквото му каже. Татко му е разярен точно сега.

— Защо? — Учителят по танци повдигна брадичката на Сара и се взря напрегнато право в очите ѝ. Млад, но не и лековерен, той си проправяше сам път вече от няколко години. — Защо смяташ, че лорд Редвърс ще слуша баща ти?

— Просто ще го слуша. И не ме гледай така, Винченцо. Този брак е съвършеното решение за всички, в това число и за теб. Не искаш ли да си имаш собствен апартамент? Ами да престанеш да учиш глупави момиченца? Аз ще се погрижа за теб. Бела казва, че е напълно в реда на нещата да си имам любовник.

— Все още не си ми казала защо лорд Редвърс, който не прави нищо за никого, ще слуша баща ти; все пак той е само един бирен барон. — Гласът му бе придобил нахално любопитен тон.

— Колко си груб — заяви кисело младата жена, като се отдръпна от него, завъртя се и се надигна, като подпря гръб в купчината възглавници.

— Заради бебето ли? — Гласът му бе студен.

Тя се изчерви и се ококори насреща му.

— Как разбра?

— От месеци вече не си била неразположена, сага мѝа. — Погледът му бе вперен в корема ѝ.

— А защо питаш, след като вече знаеш?

— Не бях сигурен какво си казала на баща си, нито какво той е казал на маркиза.

— Не виждам теб какво те интересува това — отвърна заплашително тя.

— Аз съм човек, сага мѝа, първо съм човек, преди да бъда учител по танци или твой любовник. И не съм безразличен към детето си.

— То не е твое.

— А чие е? Само преди няколко месеца ти беше девственица! — Погледът на тъмните му очи беше пронизващ. — И за това ли ще ме излъжеш?

— Знаеш, че не мога да се омъжа за теб, скъпи. — Посегна, за да го докосне по бузата, да го приласкае и успокои. — Нима не предпочиташ детето ти да се роди с титла?

— Баща ти има титла, а и моето семейство не отстъпва на семейството на един барон. Баща ми беше придворен лекар на австрийския губернатор на Верона.

— Всичко това изобщо не ме интересува. — Недоволна, че любовникът ѝ не е лесен за убеждаване, Сара се нацупи отново. — Татко обеща да накара лорд Редвърс да се ожени за мен и аз искам да стана маркиза. Не разбирам как може да си такъв егоист и да не ме оставиш да получа това, което желая.

— Дори ако не го обичаш?

— Винченцо, моля те. — Събра смръщено светлите си вежди. — Любовта няма нищо общо с аристократичните бракове. Точно заради това имам нужда от теб — добави тя и се усмихна отново. — Ще можем да се обичаме колкото искаме.

— Струва ми се, че разчиташ прекалено много на толерантността на маркиза.

— Пфу! Бела казва, че просто трябва да знаеш как да се справяш със съпруга си.

— Бива си я по приказките. А какво прави нейният съпруг? Пропилява на хазарт и малкото пари, които са им останали.

— Е, моят съпруг няма да го прави, тъй като сигурно е най-богатият човек в Англия. И отказвам да споря повече по този въпрос.

Ако не ме обичаш, просто кажи.

— Знаеш, че те обичам, cara mia. Макар родителите ти да те карат да се принесеш в жертва.

— Това не е никаква жертва! Ще живея в страхотна къща в Лондон и ще имам собствен екипаж и много, много имения в провинцията... И изобщо не се опитвай да ме накараш да се почувствам зле заради желанието си да се омъжа за богат човек. — Младият мъж мълчеше. — И не мисли, че можеш да ме накараш да съжалявам за теб. Ти си толкова красив и талантлив, и аз изобщо няма да те съжаля, колкото и да ме гледаш с тъжните си очи.

— Може би няма да искам да ти бъда любовник, след като се омъжиш.

— Разбира се, че ще искаш.

— Не е сигурно.

— Винченцо, да не си посмял да ме оставиш.

— Може би ще си намеря млада дама, която не желае единствено богатство.

— Разбира се, че и аз не желая само богатство. В твоята уста всичко това изглежда отвратително.

— Точно такава е.

— Но всички дебютантки от този сезон имат абсолютно същите желания като мен.

— Това не прави желанията по-добри. — Стройният младеж стана от леглото и тръгна по изтъркания килим в спалнята си. — Излизам да се поразходя.

Взе панталоните си от стола и започна да се облича.

— Няма да ходиш никъде. Забранявам ти. Винченцо!

— Желая ти късмет с твоя богат съпруг.

Италианецът се обу и грабна ризата от пода, където бе захвърлена наред страстта, която ги бе изгаряла само преди около час. Докато вървеше към вратата, чу как тя скочи от леглото и хукна към него. Поколеба се, вече поставил длан върху дръжката, но когато тя го прегърна през кръста и притисна топлото си голо тяло в неговото, той забрави гнева си; беше блажен, че не ѝ е безразличен.

Срещата на лорд Палмър с адвокатата не вървеше добре. Свикнал да ръководи голям бизнес, той бе очаквал просто да издиктува условията на брачното споразумение. Вместо това бе открил, че щеше да му бъде не само трудно, ами може би и невъзможно да принуди маркиза да играе по неговата свирка.

— Дори при наличието на свидетели, милорд, съдията може да не се съгласи с вашата гледна точка — повтори за десети път адвокатът, опитвайки да обясни на своя клиент за съществуването на различни стандарти на представителите на най-висшето и на малко нисшестоящото съсловие на обществото.

— Но Редвърс съсипа дъщеря ми, дяволите да го вземат.

— Той ще го оспори. Маркиз Редвърс няма никаква съвест, поне така се говори. Човек с неговото положение, богатство и влияние може да доведе толкова, дори и повече от вашите свидетели, които да отхвърлят вашите обвинения. И ще го направи.

— Съдията има ли парични проблеми?

— Какво намеквате, сър? — попита крайно възмутено адвокатът.

Той бе работил неведнъж за лорд Палмър и бе вземал парите му безскрупулно, но винаги се обиждаше от хората, които смятаха, че могат да купят всичките си желания, само защото се радват на финансов успех.

— Очевидното, разбира се — отговори нахално неговият събеседник. — Съдията има ли парични проблеми? Или, още по-точно — алчен ли е?

— Няма как да знам.

— Е, тогава си постави за цел да го разбереш. И тогава лорд Редвърс може би ще престане да ме гледа отвисоко.

— Арогантността на лорд Редвърс е най-демократично разпределена по равно между всички, ако това може да ви бъде някаква утеха, милорд.

— Единствената утеха за мен, Саймингтън, ще бъде дъщеря ми да стане маркиза Редвърс. Гледай да се погрижиш за това от мое име. Не ми пука какво ще струва.

— Не мога да гарантирам нищо, милорд, когато става дума за човек с решителността и арогантността на маркиза.

— Ако не можеш, кажи ми отсега, за да потърся някой, който ще може да го направи.

Джордж Саймингтън бе наясно със способностите си, и без никакво тцеславие си даваше сметка, че не отстъпва по нищо на който и да било друг лондонски адвокат.

— Ще направя всичко по силите си, сър, но ако можете да намерите някой способен да играе ролята на подлизурко, моля, направете го.

Лорд Палмър също бе наясно, че събеседникът му е един от най-добрите в своята област, поради което всъщност и го бе избрал за свой основен адвокат.

— Добре тогава, Джордж, няма смисъл да се караме. Направи каквото можеш. Но ако успееш да ми дадеш това, което желая, ще получиш солидна премия.

— Надявам се да мога да я спечеля, сър, но Редвърс ще се бори със зъби и нокти.

На път за Дувър Джак спря за малко в Лондон, за да се види със своя адвокат. Беше разказал на Венера един доста редактиран вариант на случката в странноприемницата на Сътън, за да обясни направеното отклонение. Тъй като се опасяваше, че наблюдават Редвърс Хаус, той уреди срещата да стане в дома на Остин Уотс.

Докато съпругата на Остин, Хелън, и Венера пиеха чай, той поговори насаме с адвоката, на когото даде ясно описание на срещата с фамилия Палмър.

— Надявам се разбра за какво става дума — рече той в заключение на своя разказ. — Ако можеш ме спаси от съда. Капанът на Палмърови обаче е съвсем просташки и съм им толкова ядосан, че, честно казано, не бих се отказал, ако трябва и да се явя в съда. Стига Палмърови да се осмелят. Репутацията на тяхната дъщеря е изложена на опасност. Моята отдавна не се нуждае от защита.

— Лорд Палмър обикновено наема Саймингтън по въпросите си от правен характер.

— Това проблем ли е?

— Не особено, но ако решите, той ще знае по-добре от всеки друг как да представи случая пред съда.

— Остави го. Това кой, третият път ли е, в който някое семейство се опитва да ме принуди да се ожения за дъщеря им? А аз никога не

поглеждам към младите госпожички — добави с отвращение маркизът. — В миналото сгреших, като уреждах този въпрос тихомълком извън съда.

— Ти предпочете да не се занимаваш с правни спорове, доколкото си спомням. Смя ли да ти припомня, че ти го казах още тогава?

Остин се усмихна; приятелството му с маркиза беше отдавнашно.

— Да, разбира се, че можеш. — Джак бе изпълнен с толерантност. — Кажи ми обаче, има ли възможност да се справим бързо с този проблем?

— Не ми се ще да давам обещания, след като съперник ще ни бъде Саймингтън.

— Направи каквото можеш, за да им окажеш натиск. Убеден съм в способността ти да ме измъкнеш от цялата тази каша с възможно най-голяма скорост.

— Къде ще мога да те намеря, ако имам нужда от теб?

— Ще бъда в Дувър през следващите няколко дена, но информацията за местонахождението ми е строго поверителна поради очевидни причини. След това се връщам в Лондон.

— Ще искаш ли охрана по време на пътуването до Дувър?

Джак бе споделил накратко за инцидента край Епсъм, който за малко не бе завършил фатално.

— Разполагам с предостатъчно охрана, но благодаря все пак.

— Значи имам пълна свобода на действие за създаване на максимален дискомфорт на семейство Палмър?

— Никакви задръжки. Дай на Саймингтън да го разбере още от самото начало.

Остин намести ръкавелите на ризата си под кадифения смокинг, усмихнат доволно.

— Нямам търпение този път да нападаме ние.

— Добре. Уведоми ме, ако ти е необходимо нещо. Ако ти потрябва присъствието ми, преди да се върна от Дувър, личният ми лакей обикновено знае къде да ме намери.

— Няма ли да го вземеш с теб?

— Не. — Маркизът го погледна развеселено. — Това смущава ли те?

— През последния месец е невъзможно човек да се свърже с теб. Хорските езици са направо неуморни във връзка с това.

— Би ли искал да ме питаш нещо? — попита провлечено лорд Редвърс, като погледна приятеля си под тежко надвисналите клепачи.

— Цялото висше общество би искало да го направи. — Остин наклони леко глава в знак на тактично уважение. — Доколко сериозна е тази връзка?

— Достатъчно сериозна, за да задържи интереса ми в продължение на цял месец.

— Мис Дюра е прелестна.

— Това е само едно от многобройните ѝ достойнства.

— Но тя си тръгва, така ли?

— Опитвам се да я уговоря да остане, но Венера работи... Това е нещо съвсем ново за една богата жена. А и след нападението срещу нея трябва да съм непростимо бездушен, за да я излагам на понататъшна опасност.

— Да не залинееш от мъка?

Адвокатът, който сам бе младоженец, знаеше от личен опит колко силна може да бъде любовта.

— Добър въпрос. Задай ми го отново след няколко месеца.

— Твърде безгрижно говориш, Джак.

— Съмнявам се, че бих променил мнението си относно моята свобода, ако това искаш да чуеш.

— Когато човек е влюбен, свободата изобщо не може да бъде пречка.

— В такъв случай не трябва да се влюбвам, тъй като свободата все още заема едно от първите места в списъка с най-важните за мен неща.

— Тогава ти пожелавам приятно прекарване в Дувър.

— Имам намерение да се възползвам от пожеланието ти.

— А аз ще информирам Палмърови, че скоро няма да се сродят със семейство Фицджеймс.

— Хиляди благодарности, Остин — заяви Джак и се надигна от мястото си.

— Защо не видим дали дамите са приключили с чая си — отговори приятелят му и също се изправи.

Измина още един час, преди Джак и Венера да напуснат дома на семейство Уотс, защото разговорът по време на следобедния чай се превърна в разгорещено обсъждане на последните законодателни реформи в парламента. Хелън Уотс се занимаваше активно с организацията на няколко безплатни училища-пансиони за бедни деца в Лондон. А Джак, който не правеше благотворителните си интереси публично достояние, спонсорираше щедро тази кауза.

Но маркизът не изпускате часовника от очи и не след дълго предложи да тръгват. Щом се настани в каретата, Венера го изгледа с ново любопитство.

— Нямах представа, че се занимаваш с реформаторство.

— Моят секретар се занимава с повечето въпроси, но от време на време ми докладва за успехите, които сме постигнали. Хари обича да ми напомня, че човек с моето богатство би трябвало да връща част от онова, което има, на по-нещастните от него в това отношение.

— Съмнявам се, че единствено неговите настоявания подтикват щедростта ти.

— Имам повече пари, отколкото са ми нужни. Защо да не направя нещо добро с тях?

— Изобщо не си такъв, какъвто изглеждаш — прошепна младата жена.

— Ти ме познаваш не по-зле от другите, скъпа. Това е.

Тя го изгледа замислено.

— Защо се стараеш толкова да създаваш подобно невярно грозно впечатление за собствената си персона?

— Не се старая. Но и не я отричам. Човек може да има повече от един интерес.

— Повечето хора смятат, че твоят единствен интерес е порокът.

— Докато ти вече знаеш колко привързан мога да бъда към семейния живот — отвърна с широка усмивка лорд Редвърс.

— Не се шегувай. Ти притежаваш набор от чудесни семейни качества... извън тези, които се проявяват в спалнята. Великодушен си към твоите арендатори, благодетел за бедните, даряваш непрестанно църквите в своята енория.

— Не забравяй състезателните ми коне — добави безгрижно той.

— Към тях също проявявам снизходителност.

— Похвалите те карат да се чувстваш неудобно.

— Просто съм реалист. Определено не съм образец за добродетелност.

— Нека сменя темата с нещо не толкова страшно. Ела да ме посетиш в Париж и да видиш новата ми болница. Никакво обвързване не се очаква от теб, скъпи — побърза да добави тя, тъй като забеляза как той застана веднага нащрек.

— За мен ще бъде удоволствие.

Не каза нищо повече. Усетила уклончивостта му, Венера се постара до края на пътя да говорят за най-общи неща във връзка с висшето съсловие и общите си познати. Не след дълго непринудеността на Джак се възвърна.

Французойката нямаше представа, че бе станала тема за разговор между маркиза и неговия адвокат, нито че този разговор бе накарал лорд Редвърс да се замисли за първи път в живота по някои важни въпроси. А колкото и да искаше той от своя страна да не обръща внимание на многозначителността на своите чувства към Венера, самата тази многозначителност вече бе достатъчно тревожна за душевното му спокойствие.

Тъй като бързаше да говори колкото се може по-скоро с Бърти Уелс, Тревър пристигна в Лондон на сутринта преди своя братовчед и неговата спътница. За щастие Бърти се нуждаеше спешно от пари и беше отворен почти за всичко, което бе намислил мистър Мичъл. С всеки следващ ден от продължаващата все още връзка на Джак с Венера той усещаше как надеждите му се изплъзват все по-далеч и се изпълваше с все по-голямо притеснение. Не можеше да позволи на братовчед си да се ожени и да създаде деца.

Финансовото положение на Тревър се влошаваше все повече и повече, и натискът на кредиторите му се усилваше с всеки изминал ден. Съществуваше напълно реална възможност да бъде хвърлен в затвора за дългове. Особено непоносима бе мисълта, че братовчед му щеше да се къпе в разкош, докато той самият страдеше.

Мистър Мичъл никога не поемаше отговорност за пълната си липса на каквито и да било умения или желание да направи нещо. Ако беше разумен, можеше да живее много добре с парите, които му даваше Джак, но подобна трезва оценка никога не достигаше до ума

му. Разкъсваха го завист и гняв и с годините негодуванието срещу маркиза бе прераснало в дива омраза.

И така, Бърти Уелс бе изпратен да бъде инструмент на неговата отмъстителност, докато самият той очакваше тревожно радостни новини в апартамента си в Челси.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато пристигнаха късно същата нощ в Дувър, Джак и Венера отидоха направо на борда на „Морея“. Вече нямаше нужда от охрана, защото рискът на борда на кораба бе сведен до минимум, и хората на маркиза отседнаха в една от крайбрежните странноприемници. След като запозна лорд Редвърс с екипажа и изпълни налаганите от учтивостта задължения към капитана, младата жена отведе спътника си до тяхната каюта.

Луксът ѝ изпъкна веднага, въпреки приглушената светлина. Добре излъсканият дървен под бе застлан с персийски килими в ярки разцветки на червеното и синьото, китайските мебели бяха закрепени за земята с полирани месингови скоби, богато орнаментираното и украсено с дърворезба легло в ъгъла бе достойно за ориенталски владетел.

— Доста комфортно пътуваш — отбеляза младият мъж с леко осъдителни нотки в гласа.

— Пеги каза, че и твоята яхта била снабдена с най-големи удобства — отговори Венера. — Доколкото си спомням, спомена за вградена вана и студено мазе за вина. Аз се задоволявам с медна вана и няколко бутилки ром.

— Добре де — предаде се Джак. — Но тази кабина все пак като че ли е създадена за забавления.

— И съм сигурна, че е била използвана доста и за тази цел. — Французойката се отпусна на един голям стол с възглавници. — Брат ми предпочита да се вози на „Морея“. Аз пътувам по работа, не за удоволствие.

Маркизът се подпря на голям скрин от абаносово дърво и впери съсредоточения си поглед в лицето ѝ, сякаш истината на думите ѝ можеше да бъде доловена единствено чрез интензивно наблюдение.

— По-добре ли се чувстваш вече?

Той сви рамене; емоционалните му противоречия изглежда не се бяха изгладили кой знае колко.

— Как се справят хората с ревността? Това е ужасно.

— Тя нещо ново ли е за теб, скъпи?

— Изобщо не ми харесва.

— Скоро ще можеш да се върнеш към нормалния си начин на живот и да забравиш за съществуването на тази дума.

— Кой знае защо тази мисъл не ми носи никаква утеха.

— Сигурна съм, че ще се аклиматизираш. Навикът е втора природа.

— А ти какво ще правиш?

— Ще работя, и ще работя още, и пак ще работя. — Усмихна се. — Не ме гледай така учудено. Обичам това, което правя. Нямах представа какво удоволствие е да помагаш на хора, които иначе нямат никакъв шанс да оживеят.

— Ще дойда да те видя скоро. — Изненадан от собственото си заявление Джек се поколеба дали да не добави нещо, което да му даде възможност да се откаже от предложението си, но в крайна сметка реши да не го прави. Вместо това додаде: — Ще те заведа на конните надбягвания в Лоншан.

— Или аз ще те заведа — предложи Венера. — И не е нужно да се срещаш със семейството ми, ако предпочиташ така. Можем да си наемем отделна лежа.

— Нима имам вид на човек, който се страхува да се запознае с твоето семейство?

— Да.

Лорд Редвърс се усмихна.

— Толкова ли е очевидно?

— Не съм очаквала да промениш навиците си.

— Макар да го направих през последния месец, и то с най-голяма охота.

— Значи не трябва да се просълзявам от мисълта, че няма да те видя никога повече.

— Нито аз — за теб.

— Което означава, че можем да се насладим напълно на последните си два дена.

— Уморена ли си?

— Зависи.

— От?

— Какво имаш предвид?

— Нищо прекалено изтощително. Аз ще свърша цялата работа.

— Значи аз ще трябва само да лежа и да си се наслаждавам.

— Това е всичко, което се иска от теб.

Усмивката ѝ бе подканяща.

— Как може да откаже едно момиче?

Той започна да я съблича, да сваля всяка дреха една по една, без да бърза — роклята и фустите, долната риза, светлосините чорапи, които бяха в тон с перленосиния цвят на обувките ѝ. Постави възглавници зад гърба ѝ, за да ѝ помогне да се почувства удобно. А най-накрая ѝ донесе чаша коняк.

— Ако някога се нуждаеш от препоръка като лакей... — измърмори закачливо Венера и вдигна чашата си за на здравица.

— Благодаря ви, мадмоазел — поклони се той, като я гледаше дяволито. — Изгарям от нетърпение да служа.

— В качеството на какъв? — Гласът ѝ бе станал игрив. — Кажете ми името си. Не съм те виждала досега.

— Джон Томас, и съм тук, за да ви служа в такова качество, каквото пожелаете.

— Разбирам. — Погледна към правия му нос. — Това е достатъчно.

— Открих, че дамите предпочитат да се минава веднага по същество.

Тя повдигна вежди с леко неодобрение.

— Обичат подобна откровеност?

— Така съм чувал. Някои ме определят също като разюздан. Мисля, че за тях това е комплимент.

— Колко интересно. Какво мога да очаквам, ако реша да те използвам? — Отпи от чашата си.

— Имам препоръки, ако желаете.

Младата жена присви очи и устните ѝ се изкривиха в знак на неодобрение.

— Не желая.

— Простете, мадмоазел. Някои дами предпочитат мъж с препоръчителни писма.

— Писма ли?

— Да, мадам. Мога да ви ги представя.

— В такъв случай, Джон Томас, приемам.

— Много добре, милейди.

Бръкна в джоба на самото си и извади четири пакетчета с презервативи. Приблужи се до леглото и ги остави на нощната масичка.

— Не съм сигурна, че подобно безсрамие ми допада, Томас. Молила ли съм те да ги слагаш там?

— Да ги махна ли?

Във въздуха увисна едва доловимо недоволство.

— Този път ще простя дързостта ти — заяви Венера с леко снизхождение.

— Благодаря ви, милейди. Занапред ще бъда въздържан.

— Очаквам да ми се подчиняват, когато съм в дома си.

Трябваше да положи неимоверни усилия, за да не се усмихне.

— Да, мадмоазел, разбирам.

— Можеш да се разсъблечеш, а аз ще ти намеря ливрея.

— Всичко ли желаете да сваля, мадмоазел? Някои дами искат да се съблека само колкото да мога да...

— Не желая да слушам за никакви други дами. Да, всичко. Как ще разбере кой размер носиш, ако не те видя разсъблечен?

Джак започна да сваля бавно една по една дрехите, наслаждавайки се на играта, след като последните няколко дни бяха преминали в тревоги. Както винаги желанието му за нея бе необузвано.

— Ммм, много добре — промърмори французойката, като го огледа от глава до пети и задържа особено дълго очи върху възбуждения му член. Маркизът стоеше невъзмутимо пред нея, сякаш беше правил това и преди. Венера усети как мъжествеността му пробуди както обикновено моментално желанията на тялото ѝ. — Препоръките ти са превъзходни, Томас — отбеляза тя, опитвайки да контролира нетърпението си.

Изпи на един дъх останалия в чашата си коняк.

— Благодаря, милейди. — Зърната ѝ се втвърдиха като скъпоценни камъни; почти бе в състояние да подуши възбудата ѝ. — Радвам се, че одобрявате.

— Имам нужда да изпия още една чаша — заяви властно тя.

Последва познатият миг на колебание, след което той отговори:

— Да, мадам.

Кимна и отиде да вземе бутилката с коняк. Тя протегна напред ръката, в която държеше празната чаша. Лорд Редвърс извади тапата и наля съвсем малко от питието.

— Още, ако обичаш.

Пулсирането между краката ѝ се увеличи с неговата близост, под влиянието на уханието на одеколона му и на излъчващата се от тялото му топлина.

— Може да прелее.

— Разбира се, че няма да прелее.

— Но би могло, а вие сте съвсем гола.

— Уверявам те, Томас, нямам намерение да разливам.

— Може би няма да искате чашата ви да е пълна... — Вдигна корковата тапа на бутилката. — Когато пъхна това.

Наведе се и бързо вкара тапата между краката ѝ.

Очите ѝ се затвориха от сладостното усещане; тапата и пръстите на Джак я изпълниха.

Той пое чашата от ръката ѝ точно навреме.

Постави я на масата и се приведе да целуне настръхналото връхче на едната ѝ гърда, обхвана го внимателно между устните си, засмука го, и усети вълна от последователни потръпвания в слабините ѝ. Ухапа лекичко чувствителното зърно и Венера се заизвива в ръцете му.

— Искаш още, нали — прошепна той.

Тя прокара пръсти в копринените му коси, издърпа главата му назад и го погледна право в очите.

— Не желая да чакам.

— Мадмоазел е прекалено нетърпелива. Повечето ми работодателки предпочитат умерено темпо.

— Прави каквото ти казвам.

Едно мускулче на дясната му скула потрепна. Той определено не приемаше добре заповедите, дори да ставаше дума за игра.

— Мадмоазел е твърде прибързана.

Измъкна пръстите си навън.

— Джак! Недей...

Устните му покриха жадно устата ѝ, дланите му я обхванаха за раменете и я притиснаха силно назад върху възглавниците. Когато след

малко той сложи край на страстната, собственическа целувка, тя вече си бе спомнила колко добре беше да му доставя удоволствие.

— Ако мадмоазел се въздържа от даване на заповеди, ще се разбираме добре.

Изгарящият напор на собствените ѝ желаня, бе в състояние да я накара да прояви една съвсем разумна отстъпчивост.

— Прости ми — измърмори задъхано тя.

— Разбира се, милейди.

Сведе поглед надолу, към възбудения член, който се издигаше в цялото си великолепие наред тъмните косъмчета на слабините му.

— Може ли да те докосна?

Колебанието в тона ѝ причини наплив на кръв към ерекцията му.

— Разбира се. А по-късно, когато усетя, че сте напълно възбудена, ще можете да го получите.

— Не ме карай да чакам дълго — прошепна младата жена и прокара пръсти по изпъкналите му вени.

— Само колкото трябва. — Хвана дланта ѝ и я отмести. — Трябва да се погрижим да те подготвим...

— Но аз съм готова.

Пулсирането между краката ѝ бе силно, най-лекото движение пораждаше невероятни резултати от страна на корковата тапа, която бе все още в нея; нейното присъствие беше като прелюдия, предвещаваща истинското удоволствие, което щеше да ѝ достави след малко чудовищният член на Джак.

— Само още няколко минути... Винаги след това е хубаво... ако се изчака.

Взе бутилката, изля останалия коняк в чашата на нощната масичка и като разтвори широко бедрата ѝ, я загали с гърлото на бутилката.

Заля я вълна от възбуда, когато внезапно разбра какво се готвеше да направи той.

— Не мърдай. Стъклено е — предупреди я тихо маркизът и започна да пъха бавно шишето.

Венера усети как я полазват тръпки, докато твърдото хладно тяло я разтваряше и проникваше все по-навътре, като предизвикваше гореща вълна след себе си. Когато най-сетне гърлото на бутилката

срещна корковата тапа, младата жена потрепери от неконтролируемо желание.

— Не е влязла кой знае колко навътре — прошепна лорд Редвърс. — Не съм сигурен, че ще можеш да ме поемеш. — Тя не отговори, достигнала ниво на чувствен екстаз, който правеше говоренето невъзможно. — Мислиш ли, че можеш?

Движеше лекичко бутилката напред-назад и я докарваше до състояние, в което тя не бе в състояние да се концентрира върху нищо друго, освен прекрасното усещане.

Джак прокара бавно длан по гърдите ѝ, загали топлата им мекота, плъзна пръсти надолу между потрепващата плът, леко стисна всяко зърно, сякаш за да провери степента му на готовност.

— Трябва да ми отговорите, мадмоазел, как иначе да разбера дали се нуждаете от моите услуги.

Венера вдигна очи, проумяла, че е наложително да отговори. Не беше сигурна обаче какъв е въпросът, тъй като похотта бе обсебила всичките ѝ сетива. Той постави длан под брадичката ѝ и ѝ повдигна главата, за да я принуди да го погледне.

— Ще бъдете ли в състояние да ме поемете?

— Да, да...

Лорд Редвърс се усмихна.

— Колко мило от ваша страна, мадмоазел.

Тя отвърна покорно на усмивката му.

„Може би прекалено покорно“ — помисли си той, внезапно обзет от подозрение, че може би тя вече бе правила нещо подобно.

— Позволявала ли си някога на някой лакей да те обслужва?

Напрегнатият тон премина през бариерата на разгорещените страсти и достигна до съзнанието ѝ, като освободи изведнъж вцепенената ѝ от емоциите независимост.

— И защо според теб бих направила подобно нещо? — промърмори с нормален глас тя, като го изгледа изпод сведените си ресници.

Младият мъж се засмя тихичко.

— Е, върна се. Би ли ми казала, ако си го правила?

— Разбира се, че не.

— Нима ще трябва да те набия, за да ми кажеш истината?

— Не съм сигурна, че би се осмелил.

— Бих могъл да опитам.

— Може да се окаже интересно. Но ми се струва, че първо ще получи оргазъм.

— Или няма да получиш — възпротиви се маркизът и измъкна бутилката.

— Мога да направя това и без теб.

И посегна към шишето. Той го отмести. Когато французойката се хвърли, за да го вземе, той я хвана за китките и я задържа на една ръка разстояние от себе си.

— А сега ми разкажи за слугите си.

— Толкова са много — заяви сладко-сладко тя. — Не съм сигурна, че ще успея да си ги спомня всичките.

— Спомни си само онези, които има вероятност да са те чукали.

— Че защо да го правя?

— Ако желаш да получиш оргазъм тази нощ, ще се наложи да го направиш.

Блъсна я обратно на леглото, измъкна пъргаво тапата и я захвърли.

— Що за доминиращи обносики?

— Само отговори на въпроса.

— Може би не си спомням.

— Опитай.

— Ами ако отговорът не ти хареса?

Лорд Редвърс си пое дълбоко въздух; не беше сигурен как щеше да реагира, а и не можеше да намери обяснение на всепоглъщащото го желание.

— Просто искам да знам.

— И тогава ще получа каквото искам? — Той кимна. — Никой, нито един, капризни ми Джон Томас. Ти си единственият.

— Лъжкия.

— Искаше отговор.

— Този не е задоволителен.

— Наистина, скъпи, какво желаш да кажа? Ако отговоря, че съм спала с някои от моите слуги, ще се ядосаш.

— Някои? — изръмжа той.

Венера сви рамене; инатът ѝ бе равностоен на неговия и нямаше намерение да признае, че сексуалният ѝ опит не включваше подобни

преживявания с прислугата.

— Защо не престанем с тези нямащи нищо общо с нас неща и не прекараме една приятна вечер заедно? Желая те много — както обикновено, както винаги. — Усмихна се. — Като обсебена съм. И с риск да напомпам още повече и без това раздутото ти его, ще призная, че ти си единственият мъж, който ме вдъхновява така. Затова ме люби, без да губиш повече време за глупости. — Вдигна ръце към него. — Моля те, моля те, моля те...

— Единственият?

— Без изключение... абсолютно. Можеш да смяташ, че си върховното щастие на моя живот.

Седна, сграбчи решително възбудения му член и го повлече със себе си, като се отпусна обратно назад върху леглото.

— Не е нужно да питам какво искаш — пошегува се маркизът, докато се наместваше отгоре ѝ.

— Понякога е много трудно да те убеди човек.

— Просто ревнувам.

— Знам. Щастливци ли сме или нещастници, че се чувстваме така?

— Щастливци сме, че сме тук заедно. Остави всичко останало.

— Да — прошепна французойката. — А сега ме целуни, скъпи Джак, тъй като имам нужда от теб.

— Твой съм — заяви, без да се колебае или замисли той, без обичайните страхове или опасения.

Венера докосна бузата му.

— Това ми харесва.

— И, странно, не изпълва душата ми с ужас — отговори той, като се усмихна.

— Несъмнен напредък. Мислиш ли, че бихме могли да се приближим още малко един до друг? — Обви крака около кръста му и придърпа към себе си главата му, за да го целуне. — Знаеш какво имам предвид.

Джак, разбира се, знаеше, и то много по-добре от повечето хора.

— Струва ми се, че тази работа ще ми хареса, мадамозел — прошепна току до устните ѝ той.

— Ще се погрижа да не оставаш свободен, Томас. Не смятам, че леността се отразява добре на моята прислуга.

— Аз съм много работлив, мадам — отвърна безсрамно той и проникна в нея. — Няма да съжалявате, че ме наехте.

Слънцето се бе издигнало високо на хоризонта, когато се събудиха. Бяха заспали едва призори. В каютата беше топло, почти горещо.

— Трябва да хапна нещо — заяви младият мъж, завъртя се по гръб и потърка очи. Надигна се, като се облегна на лакти, и погледна към Венера, която се протягаше, все още ненапълно разбудена. — Струва ми се, че снощи забравихме да вечеряме. — Огледа помещението. — Това там грозде ли е?

Все още сънена, тя измърмори:

— След минутка ще извикам готвача.

— А аз ще изям гроздето, докато чакам. — Спусна крака от леглото, стана и се приближи до масата. — Да извикам ли готвача? — попита той, като се върна с купата с плодове.

— По-добре да го направя аз. Той е темпераментна особа.

— Само теб ли слуша?

— Нещо такова. Брат ми се оплаква, но аз му обясних, че е въпрос на разбирателство.

— Хммм... — Маркизът, който бе приседнал на ръба на леглото, я изгледа замислено. — Бас държа, че се разбираш по-добре с готвача, отколкото с брат си. Този човек не е глупак.

— Защо вие, мъжете, винаги гледате на човешките взаимоотношения от сексуална гледна точка?

— Поради същата причина, която кара жените да говорят за своите чувства.

— Ако си в настроение за спорове, скъпи, няма защо да викам готвача.

— Хиляди извинения за бездънната ми тъпота, десет хиляди. Само извикай готвача, преди да съм припаднал. — Протегна напред купата с обезоръжаваща усмивка на лицето. — Гроздето свърши, а аз те обожавам безкрайно заради ума ти.

Младата жена се усмихна.

— Е, това вече е добро. Не ме обърквай толкова рано сутринта.

— Късно сутринта, скъпа. Слънцето всеки момент ще застане на средата на небето. Чакай да ти потърся робата.

— Винаги ли си толкова настоятелен?

Той вече ровеше из гардероба.

— Само когато съм заплашен от гладна смърт. Ако си спомняш, в Касълрей закуската се сервираше десет минути след като се събудя. А, ето я.

Обърна се и ѝ подхвърли робата.

— Според мен Александър би предпочел и ти да си облечен. — Той вдигна панталоните и започна да се облича. — Ще запомня, че трябва да те оставям да огладнееш, когато искам да получа без спорове съгласието ти по някакъв повод — отбеляза бодро Венера, докато обличаше елегантната си бяла роба.

— Аз също знам как да те накарам да дадеш съгласието си. И ти не обичаш да чакаш за някои неща.

— Нима би бил толкова жесток? — осведоми се игриво тя.

— Зависи от това колко бързо ще си получа закуската. Все още разполагаме с един ден, който мога да направя много приятен за теб, стига само да ми съдействаш поне малко.

— Смятай, че е направено.

Тя тръгна към вратата, отвори я широко и извика името на готвача. „Прекалено млад е този Александър — помисли си недоволно Джак, когато той пристигна тичешком. — И прекалено много му се иска да се хареса на своята господарка.“ На всичкото отгоре новодошлият изгледа маркиза така, сякаш бе натрапник.

— Надявам се нямаш нищо против гръцката кухня — каза французойката, след като Александър кимна в знак на съгласие на всичките ѝ предложения.

— Ни най-малко. Но искам да получа незабавно кафето си.

Александър говореше бързо на майчиния си език, гласът му беше нисък и грубоват, изражението — недоволно.

Младата жена отговаряше с дипломатичен тон. Гръцкият, който лорд Редвърс бе учил, не бе достатъчен, за да разбере всичко, но все пак успя да схване основното. Тя успокояваше младия човек.

Все пак кафето им се появи почти веднага, заедно с медени кифлички и лимонов мармалад. Маркизът бе готов да забрави

сприхавия характер на Александър, тъй като готварските му умения очевидно бяха превъзходни.

— Все едно, че умрях и се възвисих на небето — въздъхна с пълна уста той. — Това кафе е несравнимо... Дори да е сложил отрова в него, ще умра щастлив.

— Алекс не ме е виждал досега с мъж.

— Това бе повече от очевидно. По едно време помислих, че може да предложи да заеме моето място в леглото.

— Наистина не разбираш нищо, скъпи. Просто при някои от моите пътувания прекарвахме заедно част от времето си.

— В четене?

— Откъде знаеш?

— На колко е години? Седемнайсет, осемнайсет?

— Осемнайсет.

— А ти на колко си?

— Много добре знаеш.

— Александър също го знае. Както виждаш, скъпа, той не е сигурен как да подходи към теб сексуално. Но няма намерение да се откаже от твоята компания.

— Невъзможно.

— Чудесно. Значи греша. Но няма да изляза на дуел с него, затова разчитам да го държа под контрол.

— Тъй като греша, няма да има проблеми в това отношение.

— Добре. Подай ми захарта, ако обичаш.

Въпреки всичко не изпусна от поглед готвача, когато се върна. Този път той се държа със забележителна сдържана любезност и Джек реши, че Венера бе говорила с него. „И без това младият грък съвсем скоро ще я има само за себе си“ — помисли си недоволен той. Утре корабът щеше да отплува за Франция.

На другата сутрин маркизът излезе на палубата, за да види дали е пристигнала лодката, която трябваше да го откара на брега. После се върна в кабината, но застина на прага при вида на посетителя.

Срещу Венера седеше някакъв дребен, прошарен човек, който изглеждаше съвсем не на място сред целия този лукс, и пиеше кафе от чашата на лорд Редвърс.

— Джак, ела да се запознаеш с мистър Бърти Уелс. Току-що направихме една много изгодна бизнес договорка. Обяснете на лорд Редвърс защо сте тук — обърна се учтиво тя към госта.

— Сигурна ли сте, мадам?

Едно мускулче на челюстта му потрепна нервно и той побърза да остави чашата с кафе.

— Уверявам ви, в пълна безопасност сте.

— Безопасност ли?

Младият мъж затвори вратата зад гърба си, без да отделя поглед от новодошлия.

— Не се притеснявай, скъпи. Мистър Уелс няма нищо против да смени работодателя си за една еднакво приятна и за двама ни сума.

— Какво, по дяволите, става тук? — изръмжа маркизът и се приближи до масата така, че да застане между двамата.

— Казах ви, чи господарят шъ са ядоса. — Бърти Уелс видимо се бе смалил.

— Успокой се, Джак, всичко е под контрол. Мистър Уелс е бил изпратен тук от братовчед ти, за да ме изплаши.

— Последната дума не е особено точна, мадам.

— Да убиеш мис Дюра ли си изпратен? — Младият мъж се взря още по-напрегнато в посетителя. — Съветвам те да не ме лъжеш.

— Не й нужно, Ваше Височество. Мичъл каза лично, чи на нея трябва да й бъде светено маслото.

„Трябваше да се сетя — помисли си лорд Редвърс, като прокле глупостта си. — Разбира се, че това е дело на Тревър, дяволите да го вземат.“

— Ти ли стреля край Епсъм?

— Не, сър, ни бях аз.

— Пак ли е било по поръчка на братовчед ми?

— Не знам точно, но бях препоръчан от един приятел, който съ занимава със същата кат' мойта работа, ако съ сецате к'во имам предвид.

— Едър човек, с русоляво-червеникави коси.

— Може и така да е, сър. Ни ми съ ще да направя мръсно на приятеля си и да отговоря с „да“.

— Мистър Мичъл обясни ли защо желае да „се свети маслото“ на мис Дюра, както каза?

— Аз не задавам въпроси. Така е добре.

Джак изпита облекчение, че Венера заминаваше след няколко часа и по този начин щеше да се отдалечи от Тревър и опасните му замисли.

— По-добре да вдигнете веднага котва — предложи той. — Аз ще се погрижа за този човек.

— Движим се по разписание. Вече изпратих един от хората си да донесе сумата на мистър Уелс. Веднага след като уредим този въпрос капитанът ще изпълни всяка моя заповед.

— Аз ще му платя. Тревър е мой проблем, не твой.

Учуден от хладнокръвието на Венера, маркизът не изпитваше подобно спокойствие. Едвам се сдържаше да не пребие до смърт наемния убиец. Или, още по-добре, братовчед си.

— Защо не отида да кажа на някой от екипажа да прави компания на мистър Уелс, докато ти се приготвиш — предложи францужойката.

— Аз ще го направя. Тръгвай, Уелс — нареди лаконично той. — Можеш да изчакаш другаде да получиш парите си.

След като негодникът бе оставен под стража на палубата, лорд Редвърс се върна, все още разкъсван от бурни и противоречиви емоции.

— А сега разкажи какво се случи тук? Как се е промъкнал?

— Можем само да предполагаме как го е направил. Аз обаче успях да достигна пистолета си и щом и двамата се оказахме въоръжени, той веднага изяви готовност да преговаряме. Хора като мистър Уелс се продават доста евтино, както несъмнено знаеш. Макар да не разбирам защо мишената съм аз, а не ти. Братовчед ти нямаше ли да спечели повече, ако мъртвият си ти?

— Вероятно знае, че бих се върнал и от ада, за да го убия. Кое то и възнамерявам да направя, веднага щом се върна в Лондон. — Привлече я в обятията си и промълви: — Прости ми, че те въвлякох във всичко това. Тревър ще си плати, обещавам ти. — На устните му се появи мрачна усмивчица. — Страхотен начин за приключване на времето, което прекарахме заедно.

— Вълнуващо до последния момент — пошегува се Венера.

— Прекалено спокойно приемаш това. Човекът имаше съвсем сериозни намерения.

— Като деца ни учеха никога да не показваме страха си, и това бе изключително полезно, като се има предвид по какви места сме живели. Мисля, че след като видя оръжието ми, Уелс се изплаши повече от мен. Стрелям много точно, между другото.

— Непрестанно ме изумяваш. Какво не можеш да правиш?

— Бродирам зле и изобщо не мога да рисувам акварели. Всичките ми гувернантки си тръгнаха напълно разстроени.

— Но можеш да държиш на разстояние убийците и да ме караш да усещам липсата ти още преди да си тръгнала. Какво ще правя, след като заминеш?

— Сигурно ще забравиш името ми след седмица?

— Никакъв шанс.

— Ела за конните надбягвания и така няма да ни се налага да се сбогуваме, а само да си вземем довиждане. Не обичам сбогуванията.

Младият мъж въздъхна.

— При всяко положение е добре да не се мотая дълго. Колкото по-скоро тръгнеш, толкова по-скоро ще бъдеш в безопасност. — Наведе се да я целуне; докосването на устните му беше деликатно, едновременно изпълнено с горчивина и сладост. — Ще мисля за теб. И за Касълрей, и Епсъм...

— И за къщата край реката...

Очите му блеснаха дяволито.

— Сигурна ли си, че няма да останеш?

Французойката поклати глава. Знаеше, че трябва да бъде решителна и разумна, макар вече да усещаше напирещите сълзи. Джак Фицджералд не беше от мъжете, които една жена би могла да задържи вечно.

Усмивката му бе изпълнена с нежност.

— Знам, че трябва да тръгваш. — Докосна връхчето на носа ѝ с пръст. — Благодаря ти за... за всичко.

Тя кимна, неспособна да говори с подобно хладнокръвие.

Маркизът я целуна за последен път и се обърна, изпълнен с тъга.

Вратата се затвори безшумно.

Младата жена се отпусна на един стол. Изведнъж краката не бяха в състояние да я държат повече. Никога досега не бе изпитвала подобна тъга. Шумът от отплуващата лодка идваше до нея като че ли

от огромно разстояние. Дори първите вибрации от движението на кораба достигнаха едва-едва до съзнанието ѝ.

Той си бе тръгнал.

Как щеше да живее без него?

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тревър Мичъл се събуди рязко от мъртвешкия си сън, изпълнен с ужас. Някой изкачваше тичешком стълбите. Като се имаше предвид, че местонахождението му в Челси се пазеше в тайна, това бе сигнал за опасност, особено в този час на нощта. Скочи от леглото и взе заредения пистолет от нощната масичка в същия момент, в който нещо се стовари върху вратата с такава сила, че пантите проплакаха. По челото му изби пот. Насочи оръжието в треперещата си ръка към вратата.

Ботушът на Джак заблъска отново в солидния дъб. Неуморният, решителен ритъм щеше да сломи рано или късно съпротивата на пантите. Разкъсван от ярост и желание за отмъщение, той възнамеряваше да накара братовчед си да плати за своето предателство. При поредния удар резето изхвърча сред дъжд от трески.

Най-големият кошмар на Тревър се материализира на прага подобно на излязло от пъкъла видение. Джак връхлетя в стаята, изпълнен с желание за убийство, без да обръща внимание на насочения към него пистолет, на заплашителните викове на братовчед си и на изщракването на предпазителя. Почти не усети, че куршумът одраска слепоочието му и разтърси глава като да прогони досадна муха. Секунда по-късно се озова върху Тревър и изтръгна пистолета с такава сила от ръката му, че той направи дупка в стената, към която полетя. Посегна към врата му. Писькът на съперника му огласи помещението.

Маркизът дишаше тежко след усилията, които бе положил, за да влезе в стаята, но се справи набързо с отчаяната съпротива на противника си и го блъсна с всичка сила в стената, докато опитваше да усмири ритациите му крака и мятащи се ръце. Пръстите му стиснаха с фатална решимост гърлото на Тревър.

— Сега сме само ти... и аз — изръмжа дрезгаво той, а силните му ръце не позволяваха на въздуха да влиза в дробовете на неговия съперник. Цялото тяло на лорд Редвърс бе напрегнато, докато оказваше

бавен, премерен натиск. — Как се чувстваш сега... копеле... без наемни убийци... които... да те пазят?

Лицето на Тревър бе посиняло, очите му щяха да изскочат от усилие да си поеме въздух, а трескавите опити да откопчи ръцете на Джак от гърлото си оставяха кървави драскотини.

— Не трябваше да опитваш... да я убиеш. — Оголил зъби като нападащ вълк, маркизът се взря безмилостно в ужасеното лице на братовчед си. Приведе се към умиращия и впи пръсти още по-дълбоко в плътта му. — Тя... означава много за мен.

Очевидно натискът си каза думата, тъй като след малко Тревър престана да се съпротивлява и тялото му се отпусна безжизнено. Лорд Редвърс отдръпна ръце и Тревър се строполи на пода.

„Не се подигравай с мен — помисли си безмилостно той, — или с жената, която обичам.“ Насред цялата тази лудост не обърна внимание на простичката истина, която бе признал в ума си, все още погълнат от желанието за мъст. А когато вдигна очи от мъртвия и обходи с поглед стаята, за момент не разбра къде се намира. Грозният тапет на отсрещната стена му помогна да се върне към действителността.

Не изпитваше никакви угризения. Сам се учуди на липсата си на човештина, на способността си да убие така хладнокръвно човек. Поклати глава, не желаше все още да страда от пристъпи на съвестта. При внезапното му движение наоколо полетяха капки кръв във формата на безупречна дъга. Проследи траекторията им и видя как се приземиха на пода. Едва сега усети за първи път болката. Вдигна длан и докосна непохватно раничката на слепоочието си.

Прокара пръст по капещата по бузата му кръв и изруга.

Отвърна му стенание.

Впери поглед в тялото на братовчед си; пурпурният цвят на лицето му бе преминал в светъл нюанс на синьото. В този момент забеляза лекото движение на гръдния му кош.

Заля го вълна на разочарование, но то бе заменено почти веднага от чувство на облекчение. Все пак не го беше убил хладнокръвно.

Побърза да излезе от стаята. След като Тревър беше жив, трябваше незабавно да вземе мерки за ограничаване на свободата му. Отправи се, без да губи миг, към дома на Остин. Не спря да думка по вратата, докато не разбуди прислугата. Малко по-късно, когато самият

Остин се появи на горната площадка на стълбището, завързвайки колана на халата си, маркизът се провикна:

— Имам нужда тази вечер да бъде транспортиран един човек.

— Тази нощ ли?

Джак кимна и на мраморния под полетяха капки кръв.

— Боже мили, ти кървиш.

Младият мъж слезе тичешком по стълбите и извика икономката.

— Няма нищо сериозно, но благодаря за загрижеността — отговори лорд Редвърс, като пое подадената му от един от слугите кърпичка и я притисна към раната си.

— Да влезем там. — Адвокатът посочи към кабинета си. — Донеси кафе — нареди пътьом той на един прислужник, — и кажи на икономката да се погрижи за превръзки и гореща вода! Оттук, Джак.

Маркизът го осведоми набързо за тазвечерните събития.

— Полицията трябва да отиде в апартамента, преди Тревър да е успял да се окопите. Макар да не ми се вярва, че ще бъде в състояние да се раздвижи скоро. Изпрати веднага съобщението — нареди той. — Остатъкът от историята ще почака.

Щом Остин отиде да направи нужното за задържането на мистър Мичъл, икономката почисти и превърза раната на лорд Редвърс.

— Трябва да отидеш на лекар — предложи адвокатът, щом се върна.

— Ще отида. Веднага, щом задържат братовчед ми. Нали няма да има проблем да го изпратим в някоя от колониите?

— Не би трябвало. Както изглежда той се е опитал да те убие.

— Всъщност аз опитах да го убия. Копелето изпрати втори човек, за да убие Венера.

— Тя пострада ли? — попита притеснено Остин.

Маркизът се поусмихна.

— Успя да надхитри своя нападател и след това да го убеди да смени работодателя си.

Събеседникът му вдигна одобрително вежди.

— Жена с много таланти.

— Наистина с много. — Джак погледна към часовника. — Вече би трябвало да е в Париж, далеч от злонамереността на Тревър. Говори с когото трябва, но искам братовчед ми да бъде изпратен незабавно в някоя от колониите. Нека си запази проклетата издръжка, но да я

използва на някое далечно място, където няма да може да вреди повече никому. Ван Дименовата земя^[1] например би свършила работа.

— Ще изпратя някой да те закара до вас. И бъди спокоен, Тревър ще напусне Англия.

— Все още не съм убеден, че не трябваше да го убия.

— Радвам се, че не си го направил. И без това скандалите в живота ти са доста.

Лорд Редвърс го изглежда остро.

— Тоест?

— Палмърови. Ще ти обясня, когато се почувстваш по-добре.

Маркизът пропъди с жест тревогите му.

— Налей ми едно бренди и ми кажи всички лоши вести. След като си тръгна оттук, възнамерявам да прекарам няколко дни поред в сън.

Скоро двамата седяха с чаша бренди в ръка и адвокатът заобяснява последните събития.

— Лорд Палмър, страхувам се, настоява да се явим пред съда. Очевидно вярва на дъщеря си и настоява, че детето е твое.

— Никога не съм я докосвал.

— За жалост тя не е съгласна с това твърдение, а твоята репутация вдъхва солидна доза съмнение.

— Как мислиш, няма ли да можем да се споразумеем нещо с Палмър?

— Той има пари. Интерес за него представлява твоята титла.

— И така, какво ще правим сега?

— Ще накарам хората си да поразпитат някои от прислужниците на Палмърови. Ще видим какво можем да открием, като например връзки на дъщерята с други мъже. Същевременно ще продължа да водя преговори с Палмър, да му напомням какво влияние ще окаже върху съда твоето име, риска за него при евентуална загуба, и т.н., и т.н.

— Но както изглежда, този път ще стигнем до съда.

— Май ще стане така. Иска ми се да можем да ти съобщя нещо приятно.

— Няма значение. Достатъчно добра новина е, че Венера е в безопасност. Палмърови ще ми досаждат известно време, но не могат да ме принудят да се ожена за дъщеря им.

— Не знам какво очакват. Саймингтън се пази и не издава нищо.

— Може би ще трябва да поговоря лично със Сара.

— Моля те, недей. Не влизай изобщо в никакви контакти с нея... нищо, което по-късно може да бъде представено като среща.

— Не мислиш ли, че бих могъл да я сплаша?

— Сам ми разказа как се е държала през онази нощ в странноприемницата. Ти какво мислиш?

Лорд Редвърс се намръщи и болката, причинена от това движение, го накара да трепне веднага.

— Прав си. Очевидно е невъзможно да бъде сплашена. Изпрати ми съобщение, веднага щом Тревър отпътува. Прибирам се да спя. Ваканцията ми, макар и прекрасна, беше изтощителна — поусмихна се той.

— Ще се виждаш ли отново с мис Дюра? Хелън я хареса, а и на мен ми се стори изумителна и интелигентна. Това определено не е обичайната ти комбинация.

— Обещах ѝ да отида в Париж за конните надбягвания.

Тонът му бе толкова неопределен, че Остин повдигна въпросително вежди.

— И ще ходиш ли?

Маркизът сви рамене.

— Вероятно не.

— Тя знае ли го?

Последва ново свиване на раменете.

— Не знам. Боже, главата ми ще се пръсне.

— Прибирай се вкъщи. Аз ще се погрижа за братовчед ти.

— Какъв щастливец съм, че имам толкова компетентен приятел като теб. Колко пъти вече си ме спасявал?

— От Итън ли да започна да изброявам?

— Там аз също съм те спасявал неведнъж, доколкото си спомням.

Джак, който бе едър и силен, бе идвал неведнъж на помощ на своя приятел, който бе дребно дете, неспособно да се защитава от побойниците.

— Знам, и съм ти благодарен. Но аз пък изкарах доста пари и за двама ни с моите хазартни схеми.

Маркизът се изхили.

— Определено бяхме добри.

— И още сме. А сега върви. Изглеждаш уморен. Ще се погрижа за всичко.

Бела стана много късно.

„Най-после“ — помисли си Сара; нетърпението ѝ бе достигнало неподозирани висоти през часа, през който бе очаквала събуждането ѝ. Изпревари камериерката, която побърза да внесе задължителната за всяка сутрин каничка с горещо какао, и се спусна към будоара.

— Вече си мислех, че никога няма да се събудиш — заяви обвинително тя.

— Би ли дръпнала обратно завесата на прозореца, скъпа? Алис си мисли, че всички искат да виждат утринното слънце, бедното момиче.

— Толкова дълго чаках да се видя с теб — отбеляза гневно девойката, като дръпна завесата. — Стана почти обяд.

— Лорд Кортни беше особено внимателен и ме пусна да си тръгна едва призори.

— Съпругата му определено ще оцени интереса ти. Тя е доста заета с лорд Саймън, ако се вярва на мълвата. Но на мен не ми пука за никой от тези хора. Имам си собствени проблеми.

Бела се надигна и седна, за да може да вижда добре племенницата си.

— Кажи на леля Бела, скъпа. — Прибра една боядисана в платиненорус цвят къдрица от очите си. — Какво може да е толкова важно, че да те кара да се чумериш в толкова ранен час?

— По-бременна съм, отколкото признах, а както изглежда, лорд Редвърс ще ни бави из съдилищата, докато стане прекалено късно.

Бела се отпусна отново върху възглавниците и въздъхна.

— Защо не ми каза по-рано?

— Защото не исках никой да знае, разбира се — отвърна Сара, която бе застанала до самото легло и се мръщеше. — Мислех, че татко ще успее да го принуди да се ожени веднага за мен.

— Хайде не прави сцени, скъпа — промърмори леля ѝ, а мозъкът ѝ заработи трескаво. — Човек може да се справи с този проблем.

Седни. — Посочи към един от близките столове. — И ще видим какво можем да направим.

— Винченцо също ме притеснява — измънка младата жена, като се отпусна по недопустим за една дама начин върху стола.

— Слугите никога не са проблем. Ще поговоря с него и ще се погрижа да осъзнае положението си.

— Той казва, че неговото семейство с нищо не отстъпва на нашето. Баща му е придворен лекар.

Лейди Талиен изпръхтя.

— А къде са парите тук? Баща ти е далеч по-важна особа от един лекар. Остави Винченцо на мен. А сега, колкото до другото ти... ъъ... положение. Кажи ми в кой месец си?

— Някъде около четвърти.

Бела стисна устни; времето наистина беше твърде ограничено.

— Може би ще трябва да поговоря с баща ти.

— Недей. Той ще ми се разкреши и ще започне да разправя как съм съсипала името и бъдещето на семейството, а мама ще се разреве, както прави при всяка трудна ситуация. И какво ще ни помогне това? Не можем ли да накараме лорд Редвърс да побърза?

— Може би ще трябва да отида и да поговоря с него.

— О, ще го направиш ли? Знам, че си в състояние да го накараш да те послуша.

— Къде ми е какаото? — попита раздражено Бела, която се бе сблъскала още съвсем рано сутринта с непосилни проблеми. — Алис знае, че имам нужда от това какао в мига, в който отворя очи.

Главата все още я болеше от изпитото предишната нощ шампанско, а сега Сара ѝ бе сервирала проблем, който изискваше ясна мисъл.

— Ако се погрижиш за това, Бела, ще ти бъда вечно задължена — заяви мрачно тя.

— А, ето те и теб... най-последно! — Бела направи нетърпелив жест към камериерката, пое чашата, отпи от какаото и продължи да мъмри прислужницата, докато я разплака. След това я отпрати навън и се отпусна отново върху възглавниците. — Никога не трябва да се позволява на прислугата да стане прекалено самодоволна, от това няма да излезе нищо добро. Та докъде бяхме стигнали? — Погледна към племенницата си над ръба на чашата. — Лорд Редвърс ще има нужда

от някакъв доста силен стимул, за да капитулира пред исканията на баща ти. Какво ли още бихме могли да измислим, за да го принудим да ни сътрудничи...

Докато Джак лекуваше със сън раната и умората си, а Бела и Сара крояха план, с чиято помощ да го заведат пред олтара, Венера се готвеше да започне първия си ден в благотворителната болница в Монмартр.

Почти не бе спала предишната нощ; съзнанието ѝ бе погълнато от образа на Джак, копнежът ѝ за него бе толкова силен, че най-сетне, непосредствено преди зазоряване, се бе отказала от всякаква надежда за сън и бе станала от леглото.

Притежаваше собствен апартамент в Париж, но тази сутрин закусваше при родителите си. Под предлог, че е изтощена, се бе съгласила да се види с тях на закуска и да им разкаже за всичко случило се в Англия. Удължаването на престоя ѝ трябваше да бъде обяснено по най-тактичен начин. Нямахше намерение да обсъжда Джак с тях.

За щастие тази сутрин щеше да се срещне само с родителите си. Само най-малката ѝ сестра Каролин живееше все още с тях, но в момента беше на езда. Брат ѝ Крис в момента се намираше в Китай, а Мериме, която бе омъжена и очакваше второто си дете, бе заминала за провинцията.

Прислугата я посрещна топло.

— Най-сетне сте отново при нас, мис Дюра — заяви усмихнат до уши управителят на дома, Дюмон.

— Времето беше особено хубаво в Англия — отговори тя. — Изкуши ме да остана. Как е Ивет?

— Скоро ще може да тича отново. Лекарят ѝ свали гипса миналата седмица.

Дъщеричката му бе паднала от едно дърво и си бе счупила крака; лекуваха я в клиниката на Венера.

— Много се радвам, че се върнахте, мис — усмихна се лакеят, който пое от ръцете ѝ шапката и ръкавиците.

— Благодаря, Жан-Клод. Годеницата ти определи ли вече датата за венчавката?

— Да, мадам. — Младият мъж се изчерви. — В края на юни.

— Поздравления. Знаех си, че и тя няма търпение.

— Баща ви каза, че можела да се присъедини към персонала тук.

— Моите родители са истински късметлии. Мари е най-добрата шивачка, която познавам.

Младата жена винаги бе проявявала интерес към семействата на прислугата и те отвърщаха на вниманието ѝ по същия начин. Родителите ѝ често се шегуваха, че персоналът знаел повече за дейността и разписанието на времето ѝ от тях самите. Но в известен смисъл тези хора действително бяха нейното семейство по времето, когато останалите членове на фамилията Дюра пътуваха по света. Тя познаваше много добре слугинското отделение в дома.

— Главният готвач приготви шоколадови пасти за тази сутрин — отбеляза Дюмон, докато я съпровождаше до източната трапезария. — В чест на вашето завръщане.

— Заслужава си човек да пропътува целия път обратно до Париж заради този кулинарен шедьовър на Габриел. Чувствам, че това вече прави деня ми значително по-добър.

Когато приветства родителите си в окъпаната от слънцето източна трапезария, гледаща към градината, Венера усети как настроението ѝ се подобрява.

— Скъпа — провикна се Трикси и се изправи сред шумолене на коприна, за да прегърне дъщеря си. — Колко се радвам да те видя. Паша, погледни — възкликна щастливо тя.

Паша Дюра заобиколи масата с широка усмивка на лицето, за да поздрави новодошлата.

— Англия очевидно е предложила великолепни неща за гледане, за да те задържи толкова дълго.

И прегърна на свой ред дъщеря си.

— Баща ти знае, разбира се — заяви безгрижно Трикси и седна отново. — Просто иска да се пошегува малко.

Венера бе изпратила телеграма не само до офиса, а и до дома на родителите си; не желаше те да научат за връзката ѝ от клюките.

— Прекарах чудесно. — Зае мястото си на масата, огледа подред и двамата си родители и се усмихна. — Но времето ми за развлечения свърши и аз се връщам вкъщи, за да се захвана отново на работа.

— Чу ли, Паша, точно както ти казах. Тя е разумна и не би позволила някакъв чаровник да ѝ завърти главата.

— Мислех, че си падаш по чаровниците — обърна се с усмивка той към съпругата си.

Тяното собствено запознанство бе доста нетрадиционно.

— Не и за дъщеря ми. Не ме гледай така. Съвсем различно е.

— Това, което се опитва да каже майка ти, е, че ние желаем за теб това, което желаеш ти.

— Знам, татко. Благодаря. Наистина се радвам много, че съм си отново у дома. Казаха ли ти с какво се сдобих в Англия?

Корабът беше разтоварен вчера, веднага след като бе пуснал котва в пристанището.

— Разпоредих се да закарат всичката стока в Монмартр тази сутрин. Така че ще завариш там планини от сандъци.

— Толкова е вълнуващо. — Младата жена се приведе напред, преливаща от ентузиазъм. — Донесох прекрасно оборудване. То ще промени из основи начина на лечение. Някои от новите хирургически инструменти ще позволят да увеличим процента на успешните операции. А да видите само новото осветление за операционни зали! Част от лампите се захранват от цинкови батерии, но са прекалено скъпи за всекидневна употреба. В тези случаи обаче, когато подходящото осветление е от решаващо значение... — Облегна се доволно назад. — Нашата болница ще може да предлага най-доброто.

— Ще дойда с теб след закуска — предложи баща ѝ. — Доколкото разбирам си донесла цяло съкровище.

— С Каро ще дойдем да видим новите неща, веднага щом се върне от езда. А утре трябва да дойдеш с нас на конните надбягвания — заяви мисис Дюра. — Има голям шанс конете на баща ти да спечелят първите две надбягвания.

Разговорът премина на семейни теми. Докато слушаше новините за своите сестри и брат си, Венера забрави за малко копнежа си по мъжа, който бе оставила в Англия.

[1] Название на остров Тасмания до 1855 г. — Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джак се събуди късно следобед и веднага чу гласа на Пеги.

— Започвах да се опасявам, че имаш мозъчно сътресение.

Той се стресна. Беше му нужно известно време, докато осъзнае къде се намира, колко е часът и какво прави Пеги в спалнята му. Обърна се бавно заради пулсирането в главата. Тя бе седнала до леглото му с чаша в ръка, пълна с някаква течност.

— Минава пет. Спа непробудно в продължение на повече от двайсет часа. Гладен ли си?

— Това бренди ли е? Бих могъл да пийна малко.

— Би трябвало да се консултирам с твоя лекар.

— Той така или иначе не би посмял да ми се противопостави.

Четири пръста са достатъчни за начало.

Веднага, след като се бе прибрал, бяха извикали лекар, който се бе погрижил за раната.

— Хм! — изсумтя херцогинята и се изправи. Но знаеше, че доктор Литън и кръщелникът ѝ са прави. — Би трябвало и да хапнеш нещо — заяви тя, като се приближи до барчето.

— По-късно. Първо предпочитам да постигна известно ниво на безчувственост.

— Тревър опитал да те убие, доколкото разбрах.

— Слава богу, че никога не е бил точен в стрелбата.

Пеги напълни една чаша, много повече от четири пръста, и се върна до леглото.

— Ти си голям човек. Между другото, имаш съобщение от Остин. Прочетох го, въпреки че икономът ти не желаше да ми го даде, без твоето одобрение.

— Състезанието е било неравно — усмихна се маркизът и пое подадената му чаша.

— Точно това казах и аз. От седемдесет години става така, както искам аз, и нямах намерение да направя изключение заради него. Изпий го бавно, иначе ще ти се завие свят — предупреди тя, след което

седна и взе отново своята чаша. — За твоя информация, Тревър е на път към Ван Дименовата земя, със солидна сума пари, както пише Остин. Достатъчно, за да живее охолно там... каквото и да означава това. Не мога да си представя, че на подобно място може да има някакъв светски живот.

— Чу ли, че Тревър е наел хора да убият Венера?

— Заслужава да бъде застрелян за такова долно, отвратително престъпление. Прекалено си великодушен и един ден вероятно ще съжеляваш, че не си го ликвидирал. Нямам му доверие и нищо чудно да намери начин да се върне дори от това далечно място.

— Поне няма да го има известно време — въздъхна лорд Редвърс; чувствата на кръщелницата му отразяваха съвсем точно неговите собствени.

— Да се надяваме да е завинаги. А сега кажи какви са тези приказки, че си щял да се жениш за Палмъровата дъщеря?

Младият мъж се задави с брeндитo.

— Божичко, Пеги, предупреждавай ме, когато възнамеряваш да ми нанесеш удар с брадва.

— Вярно ли е?

— Разбира се, че не.

— Точно така отговорих и аз на Ади Бюкан, която се закле, че видяла разрешителното за сключване на брак у Палмърови.

— Това е някакво недоразумение.

— Като онези с Паджетови и Уодингтънови ли?

— Подобно.

— Но Палмърови няма да се съгласят да им се плати.

— Така изглежда. Остин не храни никакви надежди в това отношение.

— Защото онзи глупак Палмър има големи претенции, затова. Иска да отмие вонята от пивоварната и смята, че твоите титли са подходящото средство за тази цел.

— И се лъже. Но, както изглежда, ще трябва да отидем в съда, за да му го докажа.

— Ще ти струва доста пари.

— Стократно предпочитам да платя тази цена, отколкото да се оженя за дъщеря му.

Херцогинята го изгледа изпод сведените си клепачи.

— Имаш ли планове да се жениш за някоя друга жена?

— Губиш си времето, Пеги. Нито Венера, нито аз искаме да се женим. Казах ти да не се опитваш да играеш ролята на сватовница.

Тя въздъхна сърцераздирателно.

— Не можеш да виниш една стара дама за това.

Джак се засмя.

— Гледай на това по следния начин, Пеги: така просто ти давам възможност да опиташ с някоя друга.

— Но аз харесвам Венера.

— Тогава жалко, че не можеш да се ожениш за нея.

Тя не отговори; кой знае защо, изражението ѝ го накара да се почувства неловко.

— Не се меси в живота ми, Пеги. Предупреждавам те.

— Месила ли съм се някога? — попита невинно тя.

— Поне десет хиляди пъти, но не и този път. Говоря сериозно.

— Както желаяш, скъпи — отвърна меко тя.

— Когато чуя този тон, заставам нащрек. Няма да успееш да ми повлияеш на тази тема.

— Сигурна съм, че си прав.

— Наистина съм прав.

— Да, скъпи.

Когато тя кажеше „Да, скъпи“ по този начин, това бе явно предупреждение. Трябваше да поговори със своя персонал и с Остин, за да се погрижи да не стане така, че херцогинята да ги накара да изпълнят някоя нейна поръка уж от негово име. Въпреки всички предохранителни мерки обаче, тя щеше да продължава да бъде опасност за него.

Трябваше да бъде особено предпазлив.

През следващата седмица Джак живя по начин, типичен за повечето богати ергени, страдащи от известни съмнения. Отричаше слуховете както за някакво обвързване с Венера, така и за предстоящо бракосъчетание със Сара Палмър, отказваше поканите за различни светски събития и прекарваше голямата част от времето си в бордеите. Предпочиташе публичния дом на мадам Робюшон; обикновено човек

можеше да го намери там, след като приключеше с играта на карти в Брукс.

През първата нощ при Люси той отпрати любимата си куртизанка само след няколко целувки и всички разбраха, че не идваше тук заради жените. Бордеят на Люси бе за него някакво убежище; в него се криеше от хората, които имаха склонност да задават прекалено много въпроси, и на които или не желаше, или не можеше да отговори.

С помощта на алкохола, към края на седмицата Джак успя да притъпи до поносимо ниво силно въздействащите му спомени за Венера. Вече не подскачаше, когато някоя тъмноруса жена се приближеше към него.

Понякога Нед му правеше компания, а Остин успя на два пъти да открие следите му, когато имаше нужда от неговия подпис или от отговора му по важни въпроси. Но Джак всъщност не търсеше толкова компания, колкото забрава. Люси, жена на средна възраст и майчински настроена, се грижеше да бъде нахранен, придумваше го да яде, когато не желаше, от време на време го канеше да спи в своя апартамент, когато той не се прибираще вкъщи.

Пак към края на седмицата, след една от нощите, в които не намери пътя до Редвърс Хаус, маркизът се събуди във фотьойл в нейната дневна стая, небръснат, в лошо настроение и копнеец за нещо за пиене. Мадам Робюшон, която седеше пред бюрото си в другия край на помещението, го съзерцаваше съчувствено. Дали не трябваше да извика неколцина човека от неговата прислуга, за да го отведат у дома?

— Не мислиш ли, че отдаде достатъчно дълго време на мрачни настроения? — попита тя.

— Не са никакви мрачни настроения — промърмори Джак и вдигна бутилката за наздравица. — Просто съм отегчен.

— Може би имаш нужда от смяна на сцената. Някое друго място, не моето заведение.

Младият мъж се усмихна — нещо наистина рядко тези дни.

— Да не би да ме гониш, Люси? След като сме приятели от толкова отдавна?

— Отиди някъде сред природата. Дишай чист въздух, проясни си главата от това, което не ти дава мира.

— Но нали бяхме сред природата заедно двамата с нея. —
Поклати глава. — Идеята не е добра.

— Ако ти липсва някоя жена, няма да я намериш в тази бутилка.

— Не искам да я намирам.

— Сигурен ли си?

— Ето това е въпросът.

Вдигна шишето до устата си и отпи няколко големи глътки.

Начинът, по който реагираше лорд Редвърс на всяка мисъл за обвързване не беше рядкост сред младите мъже, които познаваше. Но ако той се нуждаеше от нещо, което да го отвлече, съществуваха доста други алтернативи на напиването до смърт.

— Защо не отидеш да ловиш риба? — предложи Люси.

Любовта на Джак към риболова бе всеизвестна.

— Не мога. Тя беше с мен и там.

— Както изглежда ще трябва да си построиш нови къщи. Защо не изпратим човек, за да съобщи да докарат тук твоята карета и да можеш да се прибереш? — предложи след малко тя.

— Познаваме се от доста време, нали? — заяви замислено маркизът, без да обръща внимание на въпроса ѝ. Мадам Робюшон кимна и повдигна въпросително вежди. — Тук съм пръснал солидна сума пари.

— Винаги си бил един от най-добрите ми клиенти.

— Кажете ми тогава, Люси, какво се е случило с мен, че не искам да докосна друга жена?

— Истината ли желаете или нещо дипломатично?

Лорд Редвърс затвори очи; за момент събеседницата му остана с впечатление, че е заспал отново.

— Не знам дали искам истината — отвърна тихо той; клепачите му се повдигнаха и прямотата на погледа му я стресна.

— Въпреки това ще ти кажа, тъй като се самоубиваш и ме боли сърцето заради това.

Младият мъж вдигна ръка с дланта към нея.

— Недей.

— Отиди и я намери, кажи ѝ, че я обичаш, ожени се за нея и си създайте семейство, за да има с кого да ходиш на риболов и да не се налага да те виждам повече тук.

— Не звучи особено гостоприемно.

— Достатъчно си ми гостувал през последните десет години. Намери да правиш нещо добро.

— Хубав съвет, сигурен съм.

Люси посегна към връвчицата на звънеца.

— Един ден ще ми благодариш.

— Изхвърляш ли ме?

На вратата се почука почти веднага. Мъжагата, който влезе миг по-късно, имаше вид на човек, способен да се справи сам с цял въоръжен полк.

— Изпращам те на сватбата ти.

Маркизът се ухили.

— На коя по-точно?

— Не с Палмъровото момиче, бъди сигурен. Аз не пускам вече тук лорд Палмър. Много е вулгарен.

— Така изглежда. И алчен.

— Очаквам покана за сватбата. Не се притеснявай, че ще дойда; просто на момичетата ще им бъде много приятно да я видят.

— По-кратко, Люси. Та аз не съм сигурен дори кой ден сме.

— Съли ще ти каже на път за вкъщи. Погрижи се лорд Редвърс да бъде съпроводен до дома си — обясни тя.

— Не мислиш ли, че мога да отида в съседния бордей?

— Кажи на иконома на лорд Редвърс, че маркизът възнамерява да се жени — обърна се към своя бодигард съдържателката на публичния дом.

Тя се познаваше добре с Морис, иконома на Джак, след като години наред се бе грижила за комфорта и безопасността на младия мъж.

— Какво те кара да мислиш, че ще послушам съвета ти? Мога да се погрижа сам за себе си, Съли, много ти благодаря. Освен това тя не желае да се омъжва — добави той и се поклонил грациозно на своята домакиня. — Така че може и да не получиш сватбената си покана.

— Ако си падах по басовете, щях да заложа хиляда на две, че дамата ще се съгласи.

— Първо трябва да я попитам.

— Тогава побързай да излезеш оттук и да го направиш.

— Ти да не си ми майка?

— Можех да ти бъда, ако баща ти не беше такъв грубиян и негодник. За щастие нямаш неговия нрав.

— Благодаря. И ти щеше да бъдеш много по-добра майка от тази, която имах.

— Благодаря, скъпи. И не забравяй, очаквам поканата. Изпрати ни една от онези големите, поръбени със златно по краищата.

Джак се засмя на глас за първи път от дни.

— Ще кажа на Морис да се захване с това веднага. И нямам нужда от бавачка, така че нека Съли си остане тук. Мога сам да намеря дома си.

Но Люси кимна на пазача и той последва маркиза.

— В кабинета си имате посетител, милорд — рече Морис, след като Съли го съпроводи до Редвърс Хаус, предаде посланието си и си тръгна. — Казах му, че не сте си вкъщи и не ви очаквам да се приберете скоро, но той не пожела да си тръгне. Когато разбрах целта на посещението му, сър, изпратих веднага човек с писъмце до вас при мадам Робюшон. Ще желаете ли първо да се изкъпете и преоблечете? Можем ли вече да ви поздравим?

— Не — махна с ръка маркизът. — Още не можете да ме поздравявате. И явно съм се разминал по пътя с приносителя на твоето послание. Кой е този човек и защо е тук?

Младият мъж понасяше възхитително алкохола; изобщо нямаше вид на пил.

— Един най-желан посетител, сър, дошъл във връзка със Сара Палмър. Нейният учител по танци. — Морис повдигна многозначително вежди. — Информацията му ще ви се хареса много.

— Донеси кафе в кабинета ми. Отивам да се видя веднага с него.

— Превъзходно, сър. Освен това повиках мистър Уотс, за всеки случай, ако ви потрябва.

Очите на Джак се разшириха, когато чу името на своя адвокат.

— Добра ли е?

— Мисля, че неговите признания ще ви се сторят изключително добре дошли, милорд.

— Как се казва? — попита Джак, вече тръгнал по коридора, следван плътно от иконома.

— Някой си мистър Винченцо Доси.
— И познава Сара?
— Най-интимно.
Устата на лорд Редвърс се разтегна бавно в усмивка.
— Не думай.
— Той изгаря от желание да ви го каже.
— Защо? За пари?
— Мисля, че е влюбен, сър.
Смехът на Джак отекна по мраморните стени на коридора.
— Бедният глупак.

Когато маркизът влезе в кабинета си, посетителят скочи на крака. Позата му беше войнствена, очите му блесяха разгорещено.

— Първо, благодаря ви, че дойдохте — приветства го любезно Джак; разговорът с Морис бе успял да подобри настроението му.

— Не съм го направил заради вас.

— Разбирам. Моля, седнете. Морис ще донесе кафе. Кажете какво искате.

Подкани го с жест да седне на един от намиращите се до прозореца столове.

— Не искам нищо от вас.

Винченцо го изгледа възмутено, задето го бе помислил за наемник.

— Нека тогава се изразя по друг начин. Какво мога да направя за вас? И все пак можете да седнете. Няма да мога да мисля ясно, докато не пийна малко кафе.

— Не можете да я имате. Тя е моя — обяви посетителят и се стовари на един стол, склупил смръщено вежди.

— Нека използваме имена, просто за голяма яснота. Не ми се ще да разбере неправилно нещо.

„Особено нещо толкова важно“ — помисли си маркизът, радостно възбуден от перспективата да се отърве от Палмърови.

— Говоря за Сара Палмър. Не можете да се ожените за нея. Тя носи моето бебе.

— Сигурен ли сте?

— Абсолютно, макар тя да възнамерява да осигури вашите титли за детето.

— Безкрайно съм ви благодарен за тази информация. Бихте ли свидетелствали за това пред съда?

— Това ще спре ли брака?

— Абсолютно.

— Тогава ще го направя. — Джак въздъхна от облекчение. — Само защото желая аз да се ожения за нея.

— А какво смята за това Сара? — осведоми се дипломатично маркизът.

— Казва, че ме обича. — Тонът на младия мъж беше непреклонен. — Но семейството ѝ не иска и да чуе за...

В този момент влезе икономът с поднос кафе. Щом напълни чашите и се оттегли, двамата продължиха разговора си.

— Морис ми каза, че сте учител по танци — отбеляза тактично Джак.

— Напълно почтено занимание — потвърди предизвикателно неговият събеседник. — Семейството ми е уважавано и с не по-нисък произход от семейство Палмър.

— Лорд Палмър обаче не е съгласен, предполагам.

— Не съм разговарял с него, но според Сара родителите ѝ настояват да се омъжи добре, а тя самата не желае да се задоволи с нещо по-малко от титла на маркиз. Каза, че мога да продължа да ѝ бъда любовник, след като се омъжи за вас.

— Така ли? — попита със заплашително спокойствие лорд Редвърс.

— Уверих я, че ще откажа.

— Решимостта ви промени ли намеренията ѝ?

Лицето на Винченцо помръкна.

— Не знам. Тя иска много да бъде богата.

Джак пресметна набързо колко щеше да му струва едно дело и усмиряването на Палмърови, ако се закучеха; Винченцо определено щеше да свърши много по-добра работа за същите пари.

— Сара би ли склонила да се омъжи за вас, ако имате доход от десет хиляди годишно, да речем?

Италианецът за малко не изгърва чашата с кафе. Все пак се съвзе бързо и попита, затаил дъх:

— Лири стерлинги ли, милорд?

Италианските лири имаха значително по-ниска стойност.

— Да, стерлинги. Ако ме освободите от нея, ще ви бъда безкрайно благодарен, повече от благодарен... безкрайно щастлив.

— Ще я попитам, но тя се намира под влиянието на баща си и на леля си, лейди Талиен.

Джак знаеше много добре колко малко щяха да им се сторят десетте хиляди лири годишно и на двамата в сравнение с неговото богатство. Очевидно бяха нужни други стимули.

— Ако успеете да убедите Сара за новото си богатство и ако тя ви обича достатъчно, може би ще успеете да я убедите да се ожените тайно. Като сватбен подарък с радост бих ви дал една вила, която притежавам във Флоренция.

Очите на Винченцо се напълниха със сълзи. Маркизът разбираше чудесно емоциите му, тъй като и на него му се плачеше... от радост.

— Нямам думи, милорд, толкова сте великодушен.

— Абсолютен егоизъм. Не мисли, че го правя без основателна причина.

— Ще попитам Сара веднага, още като се видим днес следобед.

— Желая ви късмет.

— Ако ми откаже, ще свидетелствам. Само и само да не се омъжи за вас. — Италианецът се усмихна. — Аз също съм егоист.

— Изпрати ми съобщение или ела лично да ми кажеш какво е станало. Парите ще ви бъдат преведени, веднага щом тя се съгласи да се ожените, а адвокатът ми ще оформи документацията за вилата незабавно след сватбата.

— В настроение съм за празнуване — извика Винченцо, скочи на крака и се поклони на своя домакин. — Дадохте ми надежда.

— Много добре ви разбирам — отвърна Джак, като се изправи и се поклони на свой ред. — Струва ми се, че товарът на раменете ми ще олекне в най-скоро време.

— Предполагам, че никога досега не сте бил влюбен — отбеляза италианецът. — Но човек си заслужава да живее именно заради любовта. — Сияеше от щастие.

— Или го прави невероятно нещастен.

— Така е. Но аз няма да бъда нещастен повече. Сара ще бъде моя, и детето ми няма да казва „татко“ на друг мъж. Ако е рекъл Господ.

„Ако са рекли Палмърови“ — помисли си маркизът, докато изпрати с поглед ликуващия млад мъж. А те определено бяха много страховито предизвикателство.

Винченцо едва бе излязъл от стаята, понесен на крилете на радостната си възбуда, и Морис пак се появи на прага със съобщението за друг посетител.

— Вкъщи ли сте, милорд?

И тонът, и изражението на иконома изразяваха неодобрение.

— По физиономията ти разбирам, че не трябва да съм, нали?

— Лейди Талиен е, милорд. Както обикновено се държи крайно надменно и заповеднически. Да ѝ кажа ли да си върви?

— Не, за мен ще бъде удоволствие да я приема. Винченцо каза, че е готов да свидетелства пред съда.

Икономът си позволи да се поусмихне.

— Много добре, сър.

— Покани лейди Талиен, Морис, но те съветвам да разчистиш коридора за гневното ѝ тръгване. Съмнявам се, че ще остане дълго.

— Както виждам все още държиш онзи нагъл иконом — сопна се възмутено Бела, докато влизаше плавно в стаята. — Аз щях да го уволня отдавна.

Говореше така, сякаш Морис беше невидим, макар да стоеше само на няколко крачки от нея.

— Това е всичко, Морис — промълви Джак и изчака, докато човекът затвори вратата. — Днес си излязла рано.

Беше станал при влизането ѝ и умишлено не я покани да седне.

— Тъй като не си се прибирал цяла седмица, реших да се възползвам от тази възможност. — Огледа неодобрително вечерното му облекло. — Да не би да имаш гардероб при мадам Робюшон?

— Да не би да ме шпионираш? Да, имам. Твоят съпруг няма ли?

— Не съм в настроение за размяна на обиди, Джак. Цяла седмица вече опитвам да се свържа с теб във връзка с важна информация. Но така и не получих отговор на писмата си.

— Люси не предава писъмца поради очевидни причини.

— Тя изобщо може ли да чете?

— Всъщност е много начетена. Гръцките поети са ѝ любимци.

— Колко вълнуващо — заяви саркастично новодошлата. — Учена курва.

— За разлика от хубавиците от висшето общество, които най-често са невежи куртизанки, и няма какво да си кажеш с тях.

— Кой по-добре от теб би могъл да знае това.

— Съгласен съм. А сега би ли минала на темата. Последната седмица не съм спал достатъчно и съм раздразнителен.

— Да не би да ти липсва последната изгора?

— Точно на теб не бих казал. Чакам да чуя какво имаш да ми казваш, за да ти пожелаая веднага след това приятен ден.

— Преди никога не си бил толкова неучтив, скъпи Джак — прошепна тя.

— Но предишните ми забавления вече не ме забавляват.

— Тогава може би си готов да се задомиш.

— Не знаех, че имаш чувство за хумор.

— Разбира се, че имам. Това ми напомни защо съм дошла. Трябва да обсъдим брака ти със Сара.

— Защо точно ти си натоварена с тази мисия, Бела? Как ще си заслужат издръжката адвокатите?

— Дойдох да окажа лек натиск, така да се каже, в полза на племенницата си.

— Разбирам — отвърна спокойно младият мъж. — И ако не се поддам на този натиск?

— Тогава ще разпространя, че си направил дете на Лили Дарлингтън. Това ще унищожи шансовете ѝ да се омъжи изгодно. И кой не би го повярвал след спектакъла, който направи тя на бала, даден в нейна чест?

— Идеята ти е изключително грозна, Бела. Наистина ли би съсипала така с лека ръка живота ѝ?

Лейди Талиен изви на една страна глава с театрален жест и завидно чувство за мярка.

— Хайде, Джак — приласка го тя, решила да смени тактиката. — Все трябва да се ожениш някой ден. От Сара ще излезе не по-лоша съпруга, отколкото от което и да е от другите момичета. Тя е много влюбена в теб.

— И не само в мен, както чувам.

Не можеше да ѝ се отрече хладнокръвие; тя не трепна.

— Нямам представа какво искаш да кажеш.

— Искам да кажа, че племенницата ти си има любовник.

— Невъзможно!

— Все от някой трябва да е забременяла, а това определено не съм аз.

— Тя се кълне, че си ти.

— Ти никога не си била лековерна, Бела, което означава, че участваш в лъжата ѝ. — Изпусна леко въздуха от дробовете си. — Нали не вярваше, че би могла да успееш?

Ноздрите ѝ потрепераха; всичките ѝ планове и намерения бяха изложени на опасност.

— Предупреждавам те, лорд Палмър ще те изправи пред съда.

— Не мисля така.

— Значи се лъжеш — настоя разгорещено тя. — Тъй като той е твърдо решен да го направи.

— Чувала ли си някога за млад мъж на име Винченцо Доси?

Погледът ѝ стана безизразен.

— Не, никога — заяви хладно тя.

— Тогава значи Сара има тайни от теб. Но се съмнявам, след като си тук в ролята на нейна емисарка. Младият Винченцо ми каза, че той е бащата на детето на твоята племенница.

— Ще трябва да го докажеш.

Почти се почувства виновен заради огромното удоволствие, което изпитваше.

— Винченцо си тръгна току-що оттук.

Очите ѝ се разшириха.

— Не ти вярвам!

— Повярвай ми. Той е готов да свидетелства пред съда, че детето на Сара е негово.

— Платил си му — изрече обвинително лейди Талиен.

— Напротив, той ми предложи безплатно услугите си. Очевидно не желае любимата му да се омъжва за мен.

— Проклет, безсрамен негодник!

Никога не бе виждал лицето ѝ червено. Определено не ѝ приличаше.

— Така или иначе щях да се съпротивлявам срещу обвиненията ви в съда, ако трябва, до Деня на Страшния Съд. Предай на лорд Палмър, че ще направи най-добре, ако започне да гледа на младия Винченцо като на свой зет.

— Копеле такова! Гадно, студеносърдечно копеле! Знаел си го през цялото време!

— Позволи ми това дребно забавление. — Потисна усмивката си. — Желая ти приятен ден. За моя съм сигурен, че ще бъде приятен.

Поклони се и излезе от кабинета си с чувството, че светът се бе облял изведнъж с розова светлина. Остин щеше да се зарадва много от новината, че им бе спестено едно продължително съдебно дело.

Беше щастлив, че най-последно животът му си беше отново негов и за първи път от седмица не си и помисли да пие.

Изкъпа се и се нахрани, преди пристигането на адвоката. Посрещна го в трапезарията, където преглеждаше събралата се през седмицата поща. Даде знак на прислугата да ги остави.

— Морис уведоми ли те за добрата новина? Кафе?

— Да, и на двата въпроса. — Младият мъж се настани усмихнато на един стол. — Но все пак искам да чуя подробности.

След като бе запознат детайлно с разговора на приятеля си с италианеца, той се облегна назад.

— Това ти спести доста пари, въпреки сумата, която ще дадеш на Винченцо. Саймингтън никога нямаше да се задоволи с толкова малко.

— Смяташ ли, че трябва да се притесняваме за безопасността на Винченцо? Изведнъж се сетих за подобна опасност след всички машинации на Гревър.

— Ами, да взема да поръчам да го откарат някъде на сигурно място, в случай, че се наложи да свидетелства... Но Саймингтън знае много добре, че няма смисъл да настоява повече. А и винаги съществува опасността италианецът да избяга с дъщерята на Палмър, за да се ожени тайно за нея.

— Дръж ме в течение на всичко. Аз се прибирам в Касълрей.

— Приключи ли с напиванията до смърт?

Джак се засмя.

— Не бих се напил никога до смърт, след като ще оставя всичко на Тревър.

— Имаш нужда от син... за да те предпази от подобна опасност.

— Това е идея.

— Защо не отидеш в Париж да й направиш предложение?

— Защото не знам дали искам. Тя също не е наясно по този въпрос, уверявам те.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Денят беше великолепен. Всички коне на мистър Дюра победиха на надбягванията в Лоншан този следобед и сега семейството празнуваше победата с приятели в градината на своя дом. Венера седеше сама вътре в къщата и наблюдаваше през вратата на терасата; нямаше настроение за веселба. Познаваше всички гости и при нормални обстоятелства сега щеше да бъде сред тях и да обсъждат заедно в най-големи подробности състезанията от деня.

Но цялата тази оживена сцена не я привличаше, нито пък конните надбягвания ѝ бяха доставили познатото удоволствие. Дори дейността ѝ в болницата през изминалата седмица, разопаковането и подготвянето за използване на новото оборудване, не я бяха погълнали както обикновено. Един от лекарите дори я бе попитал да не се е преуморила; явно меланхолията ѝ бе очевидна.

Умората обаче нямаше нищо общо с липсата ѝ на интерес към болницата или конните надбягвания — тя спеше повече от обичайното. Лягаше си рано и въпреки това сутрин се успиваше... след като неизменно сънуваше Джак.

Прагматична по природа, младата жена не признаваше, че страда от любовна мъка. Нито пък любовта ѝ към него щеше да ѝ донесе нещо добро, но все пак си позволяваше тези фантазии. Той бе от хората, които не бяха в състояние да се задържат дълго с една и съща жена и понятия като любов и романтика им бяха напълно чужди. Бе глупаво да си въобразява, че дните, които бяха прекарвали заедно, биха могли да променят навиците му.

Забеляза, че майка ѝ се приближава към къщата. Знаеше, че идва да я търси; оттеглянето на младата жена не бе убягнало от погледа ѝ за дълго. Изправи се, погледна към огледалото в позлатена рамка над дивана и си наложи да се усмихне. Получи се толкова неестествена гримаса, че този път се разсмя наистина. Миг по-късно майка ѝ влезе през водещата към терасата врата и остана приятно изненадана.

— Явно се чувстваш по-добре — отбеляза Трикси.

— Действително — излъга Венера, но в същото време се питаше дали щеше да бъде в състояние да продължи това изтощително представление, докато си тръгне и последният гост. — Точно идвах при вас.

По-късно същата нощ, след приключването на партито, Паша Дюра и Трикси седнаха да изпият по още една чаша на балкона на спалнята си.

— Трябва да направим нещо за Венера — заяви Трикси, докато сваляше обеците си от лапис и ги поставяше на масичката от ковано желязо.

Паша Дюра отдели поглед от гледката, която представляваше окъпаната от лунна светлина Нотр Дам, и чашата с бренди застина във въздуха пред устата му.

— Тя няма да иска да ѝ се месим.

Съпругата му набърчи нос и се зае със закопчалката на гривната си.

— Не е същата, откакто се върна от Англия. Непоносимо ми е да я гледам така тъжна.

Мистър Дюра остави чашата си и рече:

— Какво искаш да направя?

— Защо не поговориш с него? С Редвърс, имам предвид?

— И какво да му кажа, скъпа? Той не е от хората, които имат навик да се влюбват.

— Но Венера е толкова нещастна — въздъхна Трикси. — Струва ми се, че трябва да направим нещо.

— Говори ли с нея?

— Опитвах, но тя неизменно променя темата. Забеляза ли, че не прояви почти никакъв интерес към конните надбягвания? А след това се наложи да отида да я потърся и да я доведа при нас. — Докато говореше плъзгаше замислено гривната нагоре-надолу по пръстите си. — Сърцето ми се къса като я гледам такава.

— Защо не я попитаме дали би желала да дойде с нас в Мароко? Венсан също ще дойде.

— Тя го е харесвала винаги, нали? Толкова си умен, скъпи. — Изражението ѝ се проясни. — Може би Мароко е точно това, от което

се нуждае.

— Пътуването със сигурност поне ще я поразее.

— И може би като се върнем вече ще е забравила за Редвърс.

Оказа се обаче, че не беше толкова лесно да убедят Венера.

— Имам предостатъчно работа в болницата — заяви на другия ден тя.

— Няма да отсъстваме повече от две седмици. Винаги си харесвала Танжер.

— Точно сега Мериме има нужда от моята компания.

— Двамата с Гаспар ще останат в провинцията до юли.

— Обещах на Фелиси другата седмица да отида в Трувил за няколко дни.

— Просто не желаем да бъдеш нещастна, скъпа — промълви Трикси. — Би ли искала татко ти да разговаря с лорд Редвърс?

— Боже мили, не! Мамо, да не си посмяла даже да помислиш за такова нещо! Ще ме поставиш в крайно неудобно положение. Татко, обещавай да не го правиш.

— Майка ти се притеснява, задето си така паднала духом. И двамата се притесняваме.

— Обещавай ми, татко — настоя младата жена. — Веднага!

— Разбира се, че няма да го направя, щом не желаяш.

— Повече от сигурно е, че не желая! — възкликна Венера, а после, като се овладя, добави: — Оценявам загрижеността ви, но наистина всичко е наред. Ще отида в Трувил за няколко дена и ще поседя на слънцето и на морския бриз, за да не се тревожите повече, че съм станала отшелница. Къщата на Фелиси винаги е била пълна с гости; обещавам да не се цепя от тях.

Трикси изгледа притеснено съпруга си.

— Защо не изчакаме и не отидем по-късно в Мароко? Работата ти там не е спешна, нали, скъпи?

— Мамо, не отлагайте пътуването си заради мен. Татко, отивайте, казвам ти. Питайте Фелиси, ако не ми вярвате. Тръгваме заедно двете в четвъртък.

— Този четвъртък ли?

— След четири дни, мамо.

Трикси се усмихна одобрително. Щом дъщеря ѝ щеше да ходи на партито на Фелиси, значи разбитото ѝ сърце започваше да заздравява. А гостите на Фелиси бяха винаги интересни личности. Венера със сигурност щеше да прекара добре там.

— Прости ни, скъпа — прошепна мисис Дюра. — С баща ти просто се притесняваме.

— Цена загрижеността ви. Но всичко е наред. Разбрахте ли, че новото крило на болницата започва да функционира от следващата седмица?

— Поздравления — възкликна Паша Дюра. — Да не би да са пристигнали нови дарения?

— Солидна сума, от президента на борсата. Той е приятел на графиня Фльори, една от нашите благодетелки — отвърна Венера.

„И мой личен приятел“ — помисли си баща ѝ, но каза само:

— Това е добра новина. Рибо е избрал да даде парите си за нещо наистина полезно.

На другия ден Паша Дюра и Трикси потеглиха за Мароко с малък антураж, а три дни по-късно дъщеря им и Фелиси заминаха за Трувил. Градът, който се намираше на брега на Атлантическия океан, наскоро се бе превърнал в нещо като лятна Мека за богатите. По крайбрежието се издигаха подобни на дворци къщи, чиито тераси гледаха към разбиващите се в брега вълни. Разкошните им градини предоставяха прекрасна възможност на висшето общество да се събира на чист въздух, за да види и да бъде видяно и да разменя последните клюки.

Плажът бе предпочитано място за разходки и естественото великолепие на природата се допълваше от многоцветните тоалети на дамите и декорираните им с волани чадъри. Мъжете, с техните сламени шапки и светли ленени костюми бяха неутрален фон за женските райски птици. За разлика от англичаните, които плуваха в студения Атлантик, французите най-често само го съзерцаваха от безопасно разстояние.

Висшето общество се бе преместило на друго място, за да се спаси от жегата в Париж, твърдо решило да се отдаде на летни забавления. А Венера от своя страна възнамеряваше също толкова твърдо да се отдаде на развлечения.

В Касълрей Джак получи желаното уединение, но не и умиротворение или облекчение от спомените, които не му даваха покой. Венера изпълваше най-перверзно всичките му мисли и сънища. Макар да отдаваше цялото си свободно време на всевъзможни дейности, пак не успяваше да се отърве от силно въздействащите му образи. Правеше дълги разходки дълбоко из гората, като че ли ако отидеше достатъчно далеч, спомените му щяха да се изгубят някъде назад, или ако се умореше достатъчно, те просто щяха да заспят в него. Но нито разстоянията, нито умората действаха като противоотрова и вътрешното му напрежение и неспокойствие упорстваха. Дори пиенето не му помагаше вече.

Останал прекалено дълго незасегнат от любовта, маркизът не подозираше, че сегашните му мъки се дължаха именно на нея. Толкова дълго бе лишен от това чувство, че способността му да го разпознае, когато се появи най-сетне, бе атрофирала. И продължаваше да изгаря на бавния ѝ огън, без да знае как да се спаси от него или как да прогони Венера от мислите си.

Когато се прибра една вечер, капнал и телом, и духом, той завари във вестибюла купчина кожени куфари с херцогски герб. Изпъшка тежко. Дори Пеги, която обичаше много, не бе добре дошла в този момент. Беше му трудно да бъде учтив и невъзможно да бърби за това и онова. Всъщност в сегашното му състояние всички разговори му се струваха безсмислени.

Младият мъж обаче познаваше решителността на своята кръстница; освен това знаеше, че тя не обича да пътува. Само важна мисия можеше да я накара да измине разстоянието от Лондон до Касълрей.

Някакъв звук привлече вниманието му; вдигна глава и видя слизация по стълбите Морис.

— Кажи, че няма да стои дълго — поинтересува се с надежда лорд Редвърс.

Икономът спря в основата на стълбището.

— Херцогинята не каза нищо по този повод, сър.

— Донесла е багаж за цял месец.

— Херцогинята винаги пътува добре оборудвана. Количеството на багажа не е задължителен показател за времето на престоя ѝ. — Морис махна на лакеите и им посочи купчината куфари. — Току-що я заведох в стаята на кралицата — обясни той. — Тя винаги е обичала да спи на леглото на кралица Елизабет. Споменах, че сте навън и ще се видите с нея на вечеря.

— Значи все още има време да се оградя със защитна бариера.

— Херцогинята често има цял списък от неща, които иска да свърши.

— Винаги, Морис — поправи го Джак. — Предполагам, че пътуването с влака е било неприятно както винаги.

— Тя несъмнено ще ви забавлява по време на вечерята със своите оплаквания. Списъкът бе впечатляващ дори по време на краткия период от време, през който се качвахме до горния етаж. Позволих си да обявя вечерята за половин час по-късно от обичайното, тъй като не знаех кога ще се върнете.

— Благодаря ти, Морис. Грижиш се великолепно за мен.

— Стараем се, сър.

По време на вечерята Пеги беше в добро настроение и по-учтива от обикновено, тъй като прояви необичайна резервираност при критикуването на железопътните служби. Недоволството ѝ бе умерено и тактично изразено. Времето било подходящо; камериерката ѝ, Моли, не забравила нищо, пристигнали по разписание.

— Новата ви гара в Касълрей е прелестна — рече любезно в заключение тя, с което увеличи притесненията на своя домакин.

— Благодаря — отвърна той, застанал нащрек.

— Няма защо. — Тонът ѝ бе такъв, сякаш подобна размяна на любезности бе напълно нормална помежду им. — Нося ти добри вести. Сара Палмър избягала, както изглежда, с учителя си по танци. — Замълча поради липсата на реакция. — Знаел си.

— Да. Плащам за това. — Присви очи. — Не си изминала цялото това разстояние, за да ме осведомиш за някоя и друга клюка. — Отпрати с жест лакея, който им сервираше. Апетитът му щеше да бъде съсипан, ако трябваше да изчака да мине вечерята, преди падането на

гилотината. — Кажи защо си тук, Пеги, и след това ще можем да се нахраним на спокойствие.

— Морис ми каза, че си правиш дълги разходки.

— Това проблем ли е?

— Нетипично е за теб, скъпи.

— Не виждам какво значение има, ако се разхождам.

— И вече не пиеш.

Тонът ѝ бе напрегнат.

— Това притеснява ли те?

— Изобщо не е в твой стил. Очевидно живееш и като монах.

Признавам, че то ме тревожи най-много.

— Съжалявам, че отказът ми от пороците те е стреснал толкова — произнесе саркастично маркизът.

— Някои твърдят, че си болен.

— Значи тези някои грешат.

— Тя ти липсва, нали?

— Не са ли ми позволени подобни чувства?

— Не и с такава мрачна обезвереност и липса на прозорливост.

Нима аз ще трябва да свърша всичко? — сопна се най-сетне тя, неспособна да сдържа повече раздражението си.

— Мисля, че вече направи предостатъчно — отвърна студено младият мъж. — На този хал съм заради твоята намеса.

Без да обръща внимание на забележката, херцогинята заяви:

— Венера е в Трувил.

— Откъде знаеш? — намръщи се той. — Да не искаш да кажеш, че си пишете?

— Не. Имам приятели в Париж. Заминала е за крайбрежието преди седмица.

Джак стисна устни; цялото вмешателство определено не му се нравеше.

— Надявам се, че се забавлява — заяви мрачно той.

— Изобщо не се забавлява, според мои познати в Трувил.

— Ако си наела детективи да я следят, Пеги, повече не те познавам.

— Не ставай глупав, скъпи. Защо са ми детективи, когато имам толкова много познати и телеграфът работи безупречно? Между другото, изпратих да кажат да подготвят яхтата ти за път.

— По дяволите, този път вече наистина прекали! Не желая да ми се месиш в живота! — Блъсна назад стола си и скочи ядосано на крака. Рязкото кимване изпрати прислугата извън трапезарията. Когато се обърна към своята събеседница, очите му бяха потъмнели от гняв. — Този път наистина премина всякакви граници, дяволите да го вземат! Не мислиш ли, че ако я исках, сам щях да пожелаая да отида? Не мислиш...

— Върви тогава — сопна се нетърпеливо възрастната дама. — Повече от ясно е защо си увесил нос така. И можеш да разчиташ да ти го кажа, дори всички останали да си траят.

— Значи ти знаеш защо.

Гласът му бе безкрайно студен.

— Ти я обичаш, глупак такъв! Защо според теб си толкова отчаян вече цял месец? Защо избягваш обществото и приятелите си и вече дори не поглеждаш към друга жена? Боже мили, Джак, само меланхоличните поети си правят ежедневно дълги разходки.

— Значи и това знаеш.

Всяка дума бе като парче лед.

— На моята възраст, скъпи, съм видяла всичко — отговори този път с впечатляващо търпение херцогинята. — Венера е нещастна в Трувил. Ти си нещастен тук. Защо не отидеш във Франция поне да поговориш с нея? Какво пазиш?

— Свободата си.

— И тя доставя ли ти удоволствие?

Лорд Редвърс тръгна из обширното помещение; стъпките му отекваха по мраморния под. Спря до прозореца, от който се разкриваше гледка към реката. Тази нощ имаше пълнолуние, нощната сцена се къпеше в сребро, реката се виеше като бляскава лента из равнината. Всичко беше негово, докдето стигаше погледът му и нататък... само това имение бе десет хиляди акра.

„Каква полза, ако си сам?“ — обади се някакъв гласец вътре в него. Изведнъж самотата се стовари с пълна сила отгоре му. Тишината в стаята го заобикаляше, изолацията смразяваше кръвта във вените му. Всичко беше както в детството му — в подобни на тази къщи, които обаче никога не бяха дом.

Когато се обърна, Пеги му се стори съвсем малка в края на дългата махагонова маса в средата на трапезарията. Откакто се

помнеше, тя беше единствената му подкрепа в този живот, единственият човек, на когото можеше да разчита и въпреки всичките ѝ вмешателства той бе убеден, че любовта ѝ към него беше безусловна.

В душата му започна да се надига непрекъснато нарастваща надежда; ъгълчетата на устата му се повдигнаха в усмивка.

— Предполагам ще станеш поносима, ако послушам съвета ти и отплувам за Трувил?

— Най-малкото ще бъда удовлетворена — отговори спокойно тя. — Искам да бъдеш щастлив и ти определено беше щастлив с нея.

— Не гарантирам нищо — заяви младият мъж. — Тя може да ми откаже. За разлика от младите госпожички, които нямат други интереси, освен търсенето на съпруг, Венера води активен живот.

Очите на възрастната дама светнаха.

— Залагам за нейния отговор.

— Ти си готова да се басираш за всичко, нали?

— Само за сигурни неща. Позволи ми да дам прием в чест на вашата венчавка, веднага щом се върнете в Лондон.

— Тя все още не е приела.

— Скъпо момче, точно сега дойде моментът да пуснеш в употреба дългогодишния си опит с чаровни жени.

Усмивката му бе искрена.

— Е, ще видя какво мога да направя.

— Добре, най-после въпросът е уреден. Капитанът ти ще те очаква утре следобед. А сега ще може ли да ядем? Умирам от глад. Храната, която Моли бе приготвила за пътуването, не беше подходяща, а шумът и димът са винаги ужасни за храносмилането, да не говорим за неприятното забавяне между Лондон и Оксфорд, което винаги ме изважда от релси. Разказвала ли съм ти за онзи случай, когато с Моли ни качиха на друг влак, и...

Джак повика отново прислугата и нареди да сервират вечерята. Междувременно имаше честта да бъде запознат с подробности за всички слабости на британските железопътни линии.

Сега, след като бе изпълнила мисията си, лейди Гровланд бе отново във форма.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Яхтата хвърли котва в Трувил в осем часа. Бурното море ги бе забавило малко, но маркизът си намери бързо квартира и, след като се изкъпа и се преоблече, се запъти към дома на графиня дьо Кас. Помнеше я от едно миналогодишно парти; тя беше очарователна и приятна млада жена, нещо типично за францужойките.

В джоба на самото си усещаше кутийката с годежния пръстен, който бе купил в Лондон на път за Дувър. През цялото пътуване бе опитвал наум различни начини, по които да изрече предложението си. Сърцето му биеше лудо, но не знаеше дали от страх да не му откажат или от страх, че ще приемат. Въпреки логичните доводи от вчерашния му разговор с Пеги, сега изведнъж всичко бе станало прекалено реално. Това беше последната стъпка, от която нямаше връщане назад.

И ако Венера се съгласеше, щеше да бъде вързан до края на живота си.

Тази мисъл го накара да спре рязко, без да вижда минаващите наоколо хора, вперил поглед в морето, сякаш очакваше да намери отговора във вълните му. От тях обаче не се показва никакво митично същество, за да му каже няколко мъдри слова, и постепенно вкорененият в сърцето му страх отстъпи пред разума. Седмиците без Венера бяха безрадостни. Беше тук, защото щастието му бе изчезнало в деня на нейното отпътуване, и той я искаше отново в живота си.

Когато пристигна в издържания в бароков стил дворец на графинята, остана силно учуден от броя на поканените на вечеря гости. Обикновено на морския бряг протоколът отстъпваше пред непринудеността, но тази вечер почетен гост бе някакъв руски пратеник, както го уведоми икономът на графинята. Това беше наложило официалността и церемониалността, както и двестата поканени.

Изпрати няколко реда по един от слугите, но вместо Венера, от трапезарията се появи графиня дьо Кас, отворила широко ръце. Тя го

притисна в уханните си прегръдки и го покани да се присъедини към тях.

— Венера все още се облича, но ще слезе всеки момент — добави тя. — Това ще бъде много приятна изненада за нея.

— Предпочитам първо да поговоря с нея, ако нямате нищо против.

— За бога, не. Посланикът все още вдига тостове — нали познавате руснаците и склонността им да попийват. Вечерята няма да бъде сервирана още известно време. Но непременно се присъединете към нас.

Отговорът му беше учтив, но уклончив. След като години наред бе избягвал партитата с вечеря, очарователните фрази излязоха сами от устата му.

— Нямам намерение да ви оставя да се измъкнете така лесно, лорд Редвърс — отбеляза графинята. Тя от своя страна също имаше достатъчно опит, за да разпознае отказа, дори когато бе умело прикрит. — Сега, след като сте тук, мисля, че ще видим най-после Венера да се усмихва отново. Както разбрах, вас трябва да виним за лошото ѝ настроение. — Тупна го закачливо по бузата с връхчето на ветрилото си. — Колко жалко.

— В такъв случай трябва да ѝ се извиня, ако ми кажете къде да я намеря.

— Хайде, хайде, лорд Редвърс. Тя все още се облича.

— Не ме интересува.

— И ще връхлетите просто ей така? — пошегува се тя.

— Обещавам първо да почукам на вратата. А сега, ако бъдете така добра да ми кажете коя е нейната стая, ще ми спестите отварянето на всички врати на горния етаж.

— Божичко, скъпи, ама вие сте наистина обзет от непоколебима решимост. — Усмихна се многозначително. Пред нея определено стоеше мъж, чието сърце бе пленено. — Тя е в северните стаи, гледащи към морето. Желая ви късмет, милорд.

Джак тръгна в мига, в който чу къде се намира любимата му, и погледна назад след последните ѝ думи.

— Не забравяйте да ѝ кажете колко много я обичате, преди да ѝ направите предложение. Жените обожават преданите влюбени.

Маркизът се усмихна.

— Толкова ли е очевидно?

— Достатъчно, лорд Редвърс. Слезте долу след това и ще го отпразнуваме заедно.

„Всички мъже ли се чувстват толкова развълнувани, преди да направят предложение? Разкъсвани между страха и надеждата? Сигурни и едновременно — несигурни, тъй като става дума за далечно бъдеще, не само за утрешния ден?“ — запита се той, след като изкачи стълбите и сви по коридора. Пое си дълбоко въздух, опитвайки да се справи с нерешителността си. Все пак бе дошъл дотук, воден от искрено, истинско чувство. Несъзнателно стискаше и отпускаше юмруци, сякаш се готвеше за борба.

Как щеше да издържи още една подобна вечер? Как щеше да се усмихва през цялото време и да се преструва, че слуша, когато изобщо не се интересуваше от това, което можеше да ѝ каже който и да било. Колко безкрайни обеда, вечери и партита бе изтърпяла по време на престоя си в Трувил, без да изпита каквото и да е удоволствие? Защо не можеше да усети същата радост като другите от безкрайния водовъртеж на летни дейности — тенис, крикет, разходки с платноходка, следобедни чайове и музикални вечери?

Днес бе излъгала най-безсрамно, че конят ѝ куцал, за да обясни закъснението си на вечерята, организирана от Фелиси. Всъщност истинското ѝ желание беше изобщо да не идва. Бе се заседяла до късно на дюните; кобилата ѝ бе пасла израсналите в пясъка треви, докато тя самата се бе взирала през Ламанша и се бе питала какво ли правеше сега Джак. Като се бореше с ревността и копнежа, тя се стараше да не мисли за връщането му към предишния начин на живот или жените, които удовлетворяваха желанията му. Вместо това опитваше да се съсредоточи върху положителните събития в собствения си живот, за благотворителната дейност, която досега винаги бе означавала толкова много за нея. Но мислите я връщаха предателски при Джак, към спомените за дните, които бяха прекарвали заедно. Скоро се убеди, че да опитва да ги спре бе равносилно на опитите да възпре приливите и отливите на океана.

Забеляза, че слънцето е залязло, едва когато ѝ стана хладно. Втурна се към къщи, пришпорена от съзнанието, че ще закъснее за

партито на Фелиси.

Сега, изкъпана и готова за вечерта, Венера освободи камериерката си. Не можеше да намери сили да слезе долу и да се усмихва няколко часа поред. Седна пред прозореца и се загуби в съзерцаване на разбиващите се в брега вълни. От време на време се сецаше за празненството на долния етаж, само колкото да опита да намери начин да се отърве от него.

Дали да не каже, че я боли глава? Фелиси сигурно нямаше да приеме такова неоснователно оправдание. Каква болест би могла да се прояви внезапно и с достатъчно сила? Дали навяхването на глезена щеше да бъде достатъчно?

Почукването на вратата сложи край на надеждите ѝ да се отърве. Младата жена направи гримаса, преди да извика:

— Слизам веднага.

Щом чу звука от отварянето на вратата, тя се извърна рязко, готова да се извини, че не се е появила още. Но думите заседнаха в гърлото ѝ.

Джак влезе и затвори вратата след себе си. Облечен официално, той изглеждаше както винаги: висок, силен, красив, мургав. Усети познатото пробождане в сърцето.

— Как ме откри?

Помнеше добре и усмивката, която се появи сега на лицето му.

— Пеги... кой друг.

— Тя ли те накара да дойдеш?

Не трябваше да бъде толкова хаплива. Една дори по-малко разумна жена щеше да бъде по-любезна.

— Тя не е в състояние да ме накара да направя каквото и да било.

Пулсът ѝ се ускори и след секунди премина в диво стакато.

— Значи сам реши да посетиш Трувил?

Гувернантката ѝ щеше да я смъмри много за липсата на всякакъв чар.

— Само когато разбрах, че си тук. Изглеждаш прекрасно. Загоряла от слънцето, противно на модните тенденции. Наистина ми липсваше — добави тихо той.

— Аз също мислех много за теб.

— Добре. Защото аз... — Замълча, пое си дълбоко въздух и на устните му се появи нерешителна, мрачна усмивчица. — Изпробвах

десетина различни начини да го кажа, докато прекосях Ламанша, но в момента всички префинени фрази излетяха от ума ми. Затова просто ще попитам. — Изпусна въздуха, който бе задържал толкова дълго. — Ще се омъжиш ли за мен?

— Не изглеждаш особено сигурен.

— Точно в момента не съм сигурен дори как се казвам. Мозъкът ми като че ли престана да функционира. Но ти изглеждаш даже по-добре, отколкото си спомням, което вече е много. Освен това се чувствам щастлив за първи път от седмици. — Такава усмивка можеше да има само едно малко, невинно момче. — Затова кажи „да“.

— Много се изкушавам...

Изражението му се промени.

— Казах на Пеги, че ще откажеш.

— Не съм отказала.

Маркизът продължаваше да стои до вратата.

— Но не казваш „да“.

— Притеснявам се заради... — Поколеба се. Лорд Редвърс повдигна въпросително вежди. — Миналото ти... твоята репутация, целия ти начин на живот.

— Сега съм съвсем различен. Ти ме промени. Попитай Пеги. Тя настоя да дойда, защото се притесни от отшелническия ми начин на живот.

— Знаех си, че тя те е накарала да дойдеш.

— Не — поклати бурно глава той. — Тя никога не би могла да ме накара да направя нещо, ако аз сам не го искам. Тревогите й бяха предизвикани най-вече от това, че живея като монах.

— Като монах ли?

Тази дума бе пълна с обещания и на всичкото отгоре от нея я напуши силен смях.

— Абсолютен монах. Ами ти? — Но веднага вдигна длан. — Прости ми. Това не е важно.

Венера изви нагоре вежди.

— Няма да имаш нищо против, ако съм спала с някого?

— Разбира се, че имам, но няма да обсъждаме миналото ти. — Потисна усмивката си. — Въпреки че се изкушавам да призова на дуел всеки мъж, който те е докосвал.

— С риск да полаская егото ти, ще призная, че ме направи безчувствена към всички останали мъже.

Той внезапно се отдели от вратата и тръгна към нея, сякаш тези думи му бяха дали увереността, от която се нуждаеше. Щом се приближи до нея, я хвана за ръцете и я дръпна, за да се изправи.

— Тогава се омъжи за мен, тъй като имам нужда от теб, за да направиш живота ми пълноценен. Копнея за теб всеки миг от деня, в който си тръгна, и те сънувам нощем. Струва ми се, че това трябва да е любов — добави той, а циганските му очи я гледаха дръзко.

— Какво друго ще е? Не съм сигурна, че знаем какво правим.

— Аз знам.

— Лесно е да се каже. Никой от нас не се е влюбвал преди. Помисли си само — ще изгубим независимостта си.

— Ужасно е, знам. Изпих няколко каси бренди, докато размишлявах над загубата на свободата. Но виж, двамата сме щастливи заедно и нещастни, когато сме разделени. Изглежда съвсем просто.

— Не съм сигурна, че и занапред ще бъде така просто. Помня, че веднъж каза: „Имам нужда от някои основни правила“. Е, сега аз имам нужда от тях.

— Като?

— От сега нататък не можеш и да погледнеш към друга жена. Няма да търпя брак като... — Разтвори неопределено ръце. — Като толкова много други.

— Нито пък аз. — Хвана я отново за ръцете, изпълнен със собственическо чувство и копнеец за комфорта, който му носеше докосването до нея. — Не можеш да флиртуваш с други мъже. В противен случай не гарантирам, че ще се държа нормално.

— Да не сме нещо незрели? Другите имат доста либерални разбирания относно верността, или по-скоро — за липсата на такава.

Такива бяха правилата на висшето общество — в него имаше значение единствено външният вид.

— Аз не съм от толерантните мъже — заяви тихо Джек.

— Нито пък аз ще проявявам търпимост към разните Бели от твоя свят — додаде твърдо тя.

— Значи се споразумяхме. Определи една дата... Но близка.

Усмивката ѝ беше дяволита, погледът — изпълнен с радост.

— Ами ако искам голяма сватба?

— Значи ще направим голяма сватба... скоро.

— Това не е особено лесна задача.

— Сигурен съм, че Морис може да помогне. И Пеги, разбира се. Тя може да премести планини, ако се наложи. Как ти се струва следващата седмица?

— Невъзможно! — Младата жена се облегна назад, за да вижда лицето му по-добре и да прецени дали говори сериозно. — Родителите ми са в Мароко.

— Ще ги накараме да се върнат.

Наистина говореше сериозно.

— Има и други усложнения, скъпи, включително нашите задължения. Къде ще живеем?

— Стига с тези тривиални въпроси — промълви спокойно маркизът. — Не е проблем да нагласим задълженията си. Нищо не е проблем, стига да се омъжиш за мен. Аз ще имам много повече време сега, след като се отказах от пороците. Така че съм напълно на твое разположение.

Французойката не знаеше дори дали да продължава да отговаря уклончиво, след като той се бе отказал от досегашните си забавления, но някои от нейните задължения наистина не търпяха никакви промени.

— Ще трябва да прекарвам в Париж поне по две седмици всеки месец — обяви тя.

Джак сви рамене.

— Не би трябвало да е проблем. Какво мислиш за децата? Остин казва, че трябва да се замисля за наследник, тъй като засега мой наследник е Тревър.

Венера го изгледа стреснато.

— Звучи някак си прагматично, не смяташ ли?

— Съжалявам. Още не съм привикнал с мисълта за бебета.

— Аз, от друга страна, често виждам да се раждат бебета в болницата.

— Така ли — промълви той; очевидно тази тема го караше да се чувства неудобно.

— Макар никога да не съм се замисляла за мое дете.

— Ако предпочиташ, няма да имаме — побърза да я успокои той. Младата жена стисна леко пръстите му.

— Много искам.

— Наистина ли? — възкликна той; този път тонът му бе съвсем различен. — Сигурна ли си?

— Толкова сигурна, колкото съм сигурна, че те обичам.

— Това ми харесва — промърмори маркизът; гласът му бе нисък и дрезгав. — Аз те обичам повече.

— Тогава всичко е наред.

— Ненаситна кокетка. Вечно искаш повече.

— Не мисля, че си изненадан.

— Напротив, това е едно от най-големите ми удоволствия.

— Щастлив ли си? — прошепна Венера.

Лорд Редвърс кимна, внезапно поразен от пълното великолепие на своята радост.

— Никога не съм предполагал.

— Нито пък аз знаех нещо за това блаженство. Благодаря ти, че дойде.

— Благодарни на Пеги.

— Ще го направя. Тя също те обича.

— Какъв късметлия съм.

И наистина имаше късмет. Дори хората, които първоначално проявиха най-голям цинизъм по повод на предстоящия брак на прочутия лорд Редвърс, не можеха да не се съгласят.

Той наистина бе имал късмет в любовта.

Издание:

Сюзън Джонсън. Любовникът

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2001

Редактор: Олга Герова

ISBN: 954-585-252-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.